

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

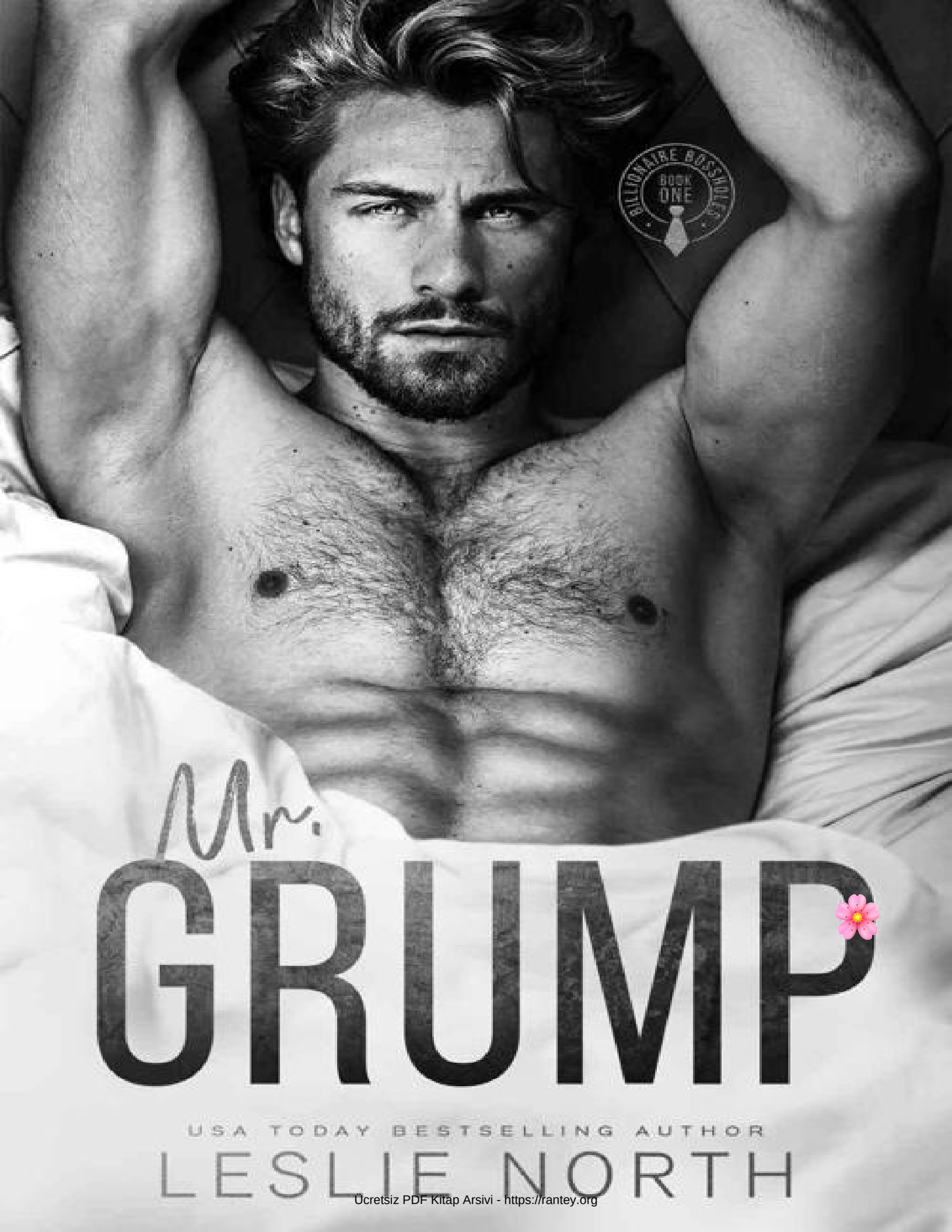
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Mr.
GRUMP

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
LESLIE NORTH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MİLYARDER PATRON DELİKLERİ

Bay

Huysuz

Bay

Ahmak

Bay Ukala

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya hayal ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

RELAY YAYINCILIK BASKISI, ŞUBAT 2023
Telif Hakkı© 2023 Relay Yayıncılık Ltd.

Tüm hakları saklıdır. Relay Publishing tarafından Birleşik Krallık'ta yayımlanmıştır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Leslie North, Relay Publishing tarafından ortak yazarlı Romantik projeler için yaratılmış bir takma addır. Relay Yayıncılık, okuyucularımız için en iyi hikayeleri işbirliği içinde oluşturmak üzere yazar ve editörlerden oluşan inanılmaz ekiplerle çalışmaktadır.

www.relay pub.com

 Relay Yayıncılık Logo

 Bay Huysuz

BLURB

Bir itirafım var.

Bekarlığa veda partilerinden *nefret ederim*.

Pipetli, garip danslı ve "Yakında sen olacaksın, Kaitlyn!" denen bir gece.

Özellikle de tam olarak ait olmadığım süper havalı bir Miami kulübüneyken.

Daha kötüsü olamazdı, değil mi?

Bay Uzun Boylu, Esmer ve *İnsanları bu kadar güzel yaptıklarını bilmiyordum*.

Huysuzun önde gideni. Kaşları çatık.

Özellikle de bir VIP'nin ve benim üzerime içki döktükten sonra.

Kulübün müdürü olmalı çünkü kulübün üstündeki çatı katının anahtarı onda.

Bana kıyafetlerimi değiştirmemi teklif ettiği bir çatı

katı. *Her tarafını* becerdiğimiz bir çatı katı.

Sonra bir telefon aldı ve beni kovdu.

Daha kötü olacağını söylemişim.

Daha kötüsüne hazır mısınız?

Dadı olarak yeni işimde ilk günüm ve Bay Scowl benim patronum.

James Morris.

Milyarder kulüp sahibi, anlaşma yapıcı ve birinci sınıf patron bozuntusu
- eğer magazin gazetelerine inanılacaksa.
Ayrıca yardımına ihtiyacı olan sevimli bir kızı olan bekar bir baba.

Ama bu işi kabul etmemin imkanı yok. Ona her baktığımda o çatı katına geri dönüyorum.
Ve bana baktığında gülümsemesine bakılırsa o da aynı şeyi düşünüyor.
Sonra bana bunun neden işe yaraması gerektiğini söylüyor. Neden bana ihtiyacı olduğunu. Neden hayır diyemeyeceğimi.

Yeni itiraf mı?
Patronumdan
nefret ediyorum.

POSTA LİSTESİ

"Bay Huysuz "u okuduğunuz için teşekkür ederiz.
(*Milyarder Patron Delikleri Birinci Kitap*)

USA Today'in en çok satan yazarı Leslie North'un BEŞ tam uzunlukta romansını ÜCRETSİZ okuyun! Yüzlerce BEŞ YILDIZLI İNCELEME ile 600+ sayfadan fazla çok satan romantizm!

E-posta listesine kaydolun ve ÜCRETSİZ kitaplarınızı alın:
www.leslienorthbooks.com/sign-up-for-free-books

İÇİNDEKİLER

1. James
2. Kaitlyn
3. Kaitlyn
4. James
5. Kaitlyn
6. James
7. Kaitlyn
8. James
9. Kaitlyn
10. Kaitlyn
11. Kaitlyn
12. Kaitlyn
13. James
14. James
15. James
16. James
17. Kaitlyn
18. James
19. Kaitlyn
20. Kaitlyn
21. James
22. Kaitlyn
23. Kaitlyn
24. James
25. Kaitlyn
26. James
27. Kaitlyn
28. James
29. Kaitlyn
30. James
31. Kaitlyn
32. James
33. Kaitlyn
34. James

35. [Kaitlyn](#)

36. [Kaitlyn](#)

37. [James](#)

38. [James](#)

[Bay Huysuz'un Sonu](#)

[Ücretsiz kitap teklifi](#)

[Teşekkürler!](#)

[Leslie Hakkında Bir Yazar](#)

[Günü Yapın](#)

[Sneak Peek: CEO'nun Hamile Sevgilisi](#)

['dende Leslie](#)

JAMES

("İyi akşamlar Bay Morris."

Hostes standının arkasındaki fermuarlı beyaz catsuit'li güzel sarışın, çalışanlarımla çıkmama konusundaki katı kurallarım olmasaydı *neredeyse* çapkın görünecek bir şekilde kirpiklerinin arasından bana baktı. Ne kadar cazip gelirse gelsin, aşmayacağım bazı sınırlar var. Sonuçta, benim için çalışmak üzere işe aldığım insanların hepsi becerileri ve görünüşleri için özenle seçildi. Bazıları dış görünüşe verdiğim değeri yüzeysel bulabilir - ve birkaçı beni sadece kendim için göz boyamak istemekle suçladı - ama durum böyle değildi. Göz alıcı olmak müşterilerim içindi, benim için değil. Dış görünüş satar ve ben de para kazanmak için bu işi yapıyorum.

Zihinsel olarak mevcut çalışan listesinde gezindim. Brandy miydi? Ya da Carly? Benim için çalışan herkesin ismini tek tek bilmeye özen gösterdim, peki neydi?

Tiffany Warner. Bu isim tam zamanında aklıma geldi.

"İyi akşamlar Bayan Warner," diye cevap verdim, ses tonum soğuk ve profesyoneldi. Buna tepki olarak hemen sırtını dikleştirdi. "Bu akşamki rezervasyonlar nasıl? Yoğun muyuz?"

"Evet efendim, çok." Tiffany boğazını temizledi, tamamen işle ilgiliydi. "Birkaç özel partimiz var ve VIP kabinlerinin hepsi dolu."

"Mükemmel. Peki şu DJ influencer burada mı?"

"Evet efendim, MC Havoc hazırlanıyor. Harika bir gece olacak."

"Her zamanki gibi. Teşekkür ederim, Bayan Warner." Başımı salladım ve kulübün sadece dörtte biri dolu olan ana salonuna girdim.

Endişelendiğimden değil. Miami'de gece hayatı saat on bire kadar başlamazdı, bu yüzden salonda dolaşan birkaç kişi gecenin nasıl sonuçlanacağına dair bir gösterge olamazdı. On yıldan fazla bir süre ve bir o kadar da kulüpten sonra, tipik bir gecenin gelgitlerini bir medyum gibi takip edebiliyordum.

Önce turistler ve orta yaşlı heyecan arayanlar gelirdi, Bloom'u "Miami'nin en iyileri" web sitesinde okuyan ve dokuzda tek bir margarita için uğramanın "gece hayatını deneyimlemek" sayıldığını düşünenler. Bir saat kadar sonra, müstakbel geline durmaksızın kadeh kaldıran gözleri yaşlı kadınlardan ve sinsi sinsi dolaşan terli teknisyenlerden oluşan gürültülü gruplar içeri doluşmaya başladılar. Nihayet, bundan bir saat kadar sonra, benim ekmek tekne ortaya çıkardı. Şampanyanın fiyatını kontrol etme zahmetine girmeyen ve şişe servisi yapan kızlara yüz dolarlık banknotlarla bahşiş veren güzel insanlar. İyi bir gecede, bazı garsonlarım onlara ödediğim cömert maaşa ek olarak bin dolar ya da daha fazla bahşiş toplayabilir.

Bloom o kalabalık için var oldu ve tam olarak onların istediklerini karşıladı, bu yüzden benim için kimin çalışacağı konusunda çok titizdim. Benimki gibi kulüplerde para saçarak yeterince zaman geçirdiğim için, insanların iyi vakit geçirmek istediklerinde ne istediklerini ve bunu onlara nasıl vereceğimi biliyordum. Şu anda gözlerimi yeni bir kulüp açmaya dikmiş durumdaydım. Duran anlaşılmayı düşününce çenem sıkıştı. Herhangi bir şey için beklemekten nefret ederdim.

Hızlı bir yürüyüşten, müdürümle konuştuktan ve bar personeline durum raporu verdikten sonra gece gökyüzünü kontrol etmek için pencereye doğru ilerledim. Şehrin en yüksek binalarından birinin tepesinden manzara

Kulübün birkaç kat altında bir daire satın almamın nedenlerinden biriydi, böylece işe ara verdiğimde *gerçekten* tadını çıkarabilecektim.

Şık mekânı incelemek için kulübe geri döndüm. Tasarımcım her yerin tek renkli lacivert olmasında ısrar etmişti. Sonunda pes ettiğim için mutluydum çünkü Miami'de Bloom gibisi yoktu. Dans pistini çevreleyen alçak deri banketler, duvarlardaki mavi-siyah boya ve yağmur gibi parıldayan avizeler Bloom'u sadece üyelere özel lüks bir kulüp gibi hissettiriyordu. Her şey yemyeşil ve son derece rahattı - yerden tavana kadar üst düzey ve lüks - ancak minimalist dekor, muhteşem müşterilerimin ön plana çıkmasına izin verdi.

Derin bir nefes aldım ve odadaki havayı içime çektim. Bu gece mükemmel olacaktı. Her zamanki gibi.

Önce onu görmedim, gölgelerin arasında tek başına duran kadını. Onu tam olarak seçemiyordum ama kıpır kıpır olduğunu, telefonunu kontrol ederken saçlarının yüzünü gizlediğini söyleyebilirdim. Gergin miydi? Üzgün mü? Nedense bu yabancı, çözmeye çalıştığım bir bulmacaydı. Belli ki sıradan biri değildi. Sosyeteden hiç kimse varlıklarını gizleyen o biçimsiz siyah elbisenin içinde ölü bulunmazdı. Gerçi döndüğünde hepsinin saklı olmadığını fark ettim.

İşte *bu* bir eşekti.

Ne yazık ki, başının üzerinde içki dolu bir tepsi tutan garsonun kendisine doğru geldiğini fark etmemiş gibiydi. Fernando tüm bekârlığa veda partilerinin ve annelerin gece gezmelerinin yakışıklı garsonuydu. Gözleri, acele etmesi için kendisine seslenen kadınlarla dolu masaya dikilmişti ki, gölgeler arasında telefonuna yapışmış olan kadın aniden öne doğru bir adım attı ve Fernando'yla çarpışarak içki tepsisini ...

Doğrudan Candy Ortega'nın, bir araba galerisi filosunun ortak sahibi ve kendini Miami Kraliçesi ilan eden alev saçlı dul kadının tepesinde.

Kendimi toparlamak için bir milisaniye gözlerimi kapattım. Bunun nasıl sonuçlanacağını çok iyi biliyordum.

Çıglıkları neredeyse bas sesini bastırıyordu. Candy'ye ulaştığımda neredeyse hoplayıp zıplıyor, öfkeyle ipek bluzunun önünü işaret ediyordu.

"Çok özür dilerim," dedi gölgelerden gelen kadın. "Bluzunun parasını ödeyeceğim."

"Sanki ödeyebilirmişsin gibi," diye bağırdı Candy ona. "Bu Versace! Yepyeni! Bir fikrin var mı-"

"Candy, neler oluyor? Nasıl yardımcı olabilirim?" Onunla kadının arasına girerek sordum.

"Özür dilerim patron," dedi Fernando yerdeki pozisyonundan, bir süpürge beklerken kırık camların büyük parçalarını dikkatle topluyordu.

"*James!*" Candy'nin ses tonu hemen surat asmaya dönüştü. "Güzelim bluzuma ne yaptıklarına bak!" Alt dudağını çıkarıp kumaşı çekiştirdi, gerçekten de üzerine bir şeyler sıçramıştı.

Candy açıldığından beri kulübüme geliyordu ve kendini kurucu üyelerden biri olarak görüyordu. Kendisine krallar gibi davranılmasını bekliyordu ve tüm personelim de buna uymayı biliyordu. Bu kadının sosyal medyada verebileceği zarar kulübümü mahvedebilirdi.

"Sizin gibi güzel bir kadına bu yakışmaz," diye karşılık verdim gülümseyerek. "Harika bayanlar salonu görevlimiz Rita'nın bir kuru temizleme dolabı dolusu malzemesi var ve gecenin geri kalanı için sizi hemen toparlayacaktır. Bu geceki tüm eğlenceler benden, tabii ki Versace'den yeni bir bluz da."

Ödeme teklifim tam da onun duymak istediği şeydi. Candy Ortega çok zengindi ama yine de bedavaya bayılırdı.

"Teşekkür ederim tatlım. Ama sadece benimle alışverişe gelersen," diye mırıldandı ve elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdirdi.

"Oh, pek yardımcı olamam," diye karşı çıktım. "Çok sabırsızım, ama kişisel alışverişim Elena'nın yardım etmek için orada olduğundan emin olacağım."

Şişe servisindeki kızlardan biri Candy'yi kadınlar tuvaletine götürmek için içeri girdi ve ben de nihayet dikkatimi bu pahalı hatanın nedenine yönelttim, ancak onun uzaklaştığını gördüm.

"Affedersiniz, bayan?"

Bana döndüğünde kesinlikle perişan bir haldeydi ve elbisesinin ıslak kumaşını gövdesinden ayırmaya çalışıyordu. Ama yüzündeki ekşi ifade bile onun ne kadar çarpıcı olduğunu kamufle edemiyordu.

"Çok kötü olmuş," dedim, o bana bakarken aklıma başka bir şey gelmiyordu.

"Evet, fark ettiğin için teşekkürler," diye cevap verdi, gözleri kısılmıştı. "Şimdi izin verirseniz, *benim* de temizlenmem gerekiyor."

Candy'nin iyi olduğundan emin olmak için kendimi o kadar kaptırmıştım ki onu tamamen görmezden geldiğimi fark ettim. Boğazımı temizledim. "Rita da size yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır. Lütfen..." Sözümü kestim ve bayanlar salonunu işaret ettim.

"Gerek yok, kendim *de yardımcı* olabilirim. Her neyse, burada uzun süre kalacağımı sanmıyorum. En azından ben öyle umuyorum."

Saçlarını omzuna attı ve dönerek uzaklaşmaya çalıştı ama ıslak zemin ve yüksek topuklu ayakkabıları arasında kaydı. Yanına gittim ve yere yuvarlanmadan önce onu kolundan yakaladım.

Gözlerini beklemiyordum. Bana baktığında bir an için her şey sessizleşti. Yarı karanlıkta bile buz mavisi olduklarını söyleyebilirdim, o kadar net ve çarpıcıydılar ki neredeyse uhrevi görünüyorlardı. Onu, özellikle de elbisesinin yakasının üzerinden görünen dolgun göğüslerini incelemek için kendime iki saniye tanıdım. Bakışlarımı aşağıya indirdiğimde, o mavi gözler içimi yaktı.

Hoppala.

Kendini düzeltti ve ulaşamayacağı bir yere kaydı. "Gözlüklerimi atlardım ve topuklu ayakkabı giydi. Açıkçası gelmiş geçmiş en aptalca fikirdi."

Çok tatlıydı. Hayır, *seksiydi* ama kulübe gelen kadınların çoğu gibi değildi. Karşımdaki güzel, süslü ve parlak görünmek yerine yüzde yüz doğaldı. Dolgun dudaklarındaki parlatıcı dışında makyaj yapmamış gibi görünüyordu. Saçları, sanki uykudan uyanmış ve parmaklarını saçlarında gezdirmiş gibi, sade bal rengi dalgalar halinde omuzlarının altından sarkıyordu. Onda hiçbir yapmacıklık yoktu ve bu karşı konulmazdı.

O kadar karşı konulmazdı ki söyleyecek bir şey bulmakta zorlandım. Ve yardımımı istiyor gibi görünmüyordu, ki bu çok ferahlatıcıydı. Bloom'daki herkes benden sürekli bir şeyler isterdi, ister bedava içki ister POS sistemimizin ana şifresi olsun.

"Katie!" Odanın öbür ucundan bir ses duyuldu. "İşte buradasın!" Demek adı Katie'ydi? Uyuyordu.

Beyaz fırfırlardan ve tül başlıktan oluşan bir kasırga Katie'ye çarptı ve onu kucakladı. Beyazlar içindeki kadın hızla geri çekildi. "Ew, sıırıslıklam olmuşsun! Ne oldu böyle?"

Arkasındaki dar elbiseler ve parlayan kolyeler içindeki diğer kızlara baktım ve grubun o gece rezerve edilen bekârlığa veda partilerinden biri olduğunu fark ettim. Onları sık sık ağırlasak da, bu grup Bloom'un Strip'teki kulüp ve barlardan farklı olduğunu anlamamış gibiydi. Gelinin hediye ettiği eşleşen kolyeler yeterince yaygındı ama bunların ucuz parıltılı şeritlerden ziyade elmaslardan yapılmış olma ihtimali daha yüksekti. İlk etapta buraya nasıl geldiklerini merak ettim... ama sonra onur konuğuna daha yakından baktım ve kim olduğunu anladım.

"Ufak bir sürtüşme yaşadık, tamamen bizim hatamızdı," diye yalan söyledim. "Cassandra, Bloom'a hoş geldin. Keşke daha yumuşak bir tanışma olsaydı."

"James, hey!" Kolunu Katie'nin omzuna atarken güldü. "Kız kardeşime ne yaptın sen?"

İki kadına baktım ve aralarındaki benzerliği gördüm ama benim gözümde güzel Katie kız kardeşini gölgede bırakıyordu. Ama hiç şüphesiz, eski erkek kardeşim Scott farklı düşünüyordu. Cassandra'nın nişanlısıydı ve buraya rezervasyon yaptırmaları ona bir iyilikti.

Katie konuşmaya başladı ama ben onun sözünü kestim. "Hepinizden özür dilerim. Gecenizden keyif aldığınızdan emin olmak istiyorum, o yüzden bu gece şampanya Bloom'dan, hanımlar." Telefonumu çıkardım ve personeline haber vermek için hızlıca bir mesaj attım.

Grup *kur* yaparak bana doğru yaklaştı. Sürpriz bir şekilde, Katie yükseltmeden memnun görünmeyen tek kişiydi.

Müstakbel gelin "İşte ben de bundan bahsediyordum," diye haykırarak bana gülümsedi. "Çok teşekkür ederim!"

"Dahası da var. Sizi özel bir makyaj odası ve dans pistinin üzerinde birinci sınıf bir VIP banketi olan Gece Gökyüzü Süiti'ne yükseltiyorum."

Kadınların bağırışları neredeyse sağır edici boyuttaydı. Normalde ünlüler için ayrılmış olan bu süitin gecenin geri kalanında grubu en iyi şekilde görmemi sağlayacağını söylemek istemedim.

Çünkü bazı nedenlerden dolayı gözümü Katie'den ayırmak istemiyordum.

Diğer kadınlar kendi aralarında konuşurken Katie bana yaklaştı ve gözleri benimkilere kilitlendi. "Bunu yapmana gerek yoktu. Döktüğüm içkiler için *sana* borçluyum, tersi için değil."

Gözlerini bana dikmiş, cevap vermemi bekliyordu ama bir kez daha kendimi onun tarafından susturulmuş buldum. Kaşlarını çatmaya başladı ve sonunda kendimi toparlamayı başardım.

"Saçmalama, kız kardeşinin kutlamasını daha da özel kılmaya yardımcı olmaktan mutluluk duyuyorum. Geceniz zor bir başlangıç yaptı ama ben bunu istiyorum.

unutulmayacak bir gece olacak. Hepiniz için." Bakışlarını gereğinden uzun bir süre tuttum.

"Teşekkür ederim. Minnettarım." Katie sonunda küçük bir gülümsemeyi başardı ve ben de ona aşık bir okul çocuğu gibi gülümsediğimi hissettim. "Ama bunun sorun olmayacağından emin misin? Patronla başını belaya sokmaz değil mi?"

Demek kulübün sahibi olduğumu fark etmemişti? Bu çok sevimli ve ferahlatıcıydı. Nihayet kulübümde sosyete sayfalarında boy gösteren herkesi simaen tanımayan bir kadın vardı. "Patron konusunda endişelenme," diye onu temin ettim. "Ben hallederim."

Biraz tereddütle gülümsedi. "Pekâlâ, madem öyle diyorsunuz. Sadece böyle bir yaygaraya neden olduğum için nefret ediyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu aptal kulüp sahnesi benden çok Cassie'nin işi ama başka seçeneğim yok. Baş nedime görevleri."

Kulübümle ilgili yanlışlıkla yaptığı küçümsemeyi görmezden geldim ve cevap vermek için ağzımı açtım ama Cassandra onu kolundan yakaladı.

"İşkileri *üstüne* değil *içine* içmemiz lazım, hadi gidelim!"

"Görev çağırıyor," diye omuz silktili Katie, sürüklenip götürülmesine izin verirken topuklu ayakkabılarının içinde dengesiz görünüyordu. "Tekrar teşekkürler."

Grup, garsonlarımdan birini süite kadar takip etti ve benim de ilgilenmem gereken görevlerim vardı.

Sonunda kat müdürüm Ted'i buldum ve ona bilgi verdim.

"Selam patron," dedi nihayet tabletinden başını kaldırdığında. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, şimdi iyiyiz. Dinle, Night Sky'a yerleştirdiğim grup bundan sonra VIP olacak, tamam mı?"

"Tamam." Göz ucuyla dans pistine bakan açık alana baktı. "Hiçbirini tanımıyorum. Tanımalı mıyım?"

Başımı salladım. "Bir arkadaşım için bir iyilik. Süt bu gece açık olduğu için onları yükselttim. İçlerinden biri Fernando ve içki dolu bir tepsiyle karşılaşmış, o yüzden lütfen yukarıya bir yığın bez, birkaç şişe maden suyu ve birkaç havlu gönderin."

"Tamamdır. Bu gece kapanışa kadar kalacak mısınız?" "Bana ihtiyacınız olursa."

Çalışanlarım ben buradayken yardım etmek için orada olduğumu bilirdi. Çalışmanın değerine inanırdım. Bundan zevk alırdım. Gözlerimin VIP sütine kaymasına izin verdim; Katie parmaklıklardan sarkmış dans pistine bakarken grubun geri kalanı banketlerin üzerinde zıplıyordu.

Özellikle de *böyle* bir manzaram varken.

KAITLYN

Bensoğuk ve ıslak bir sütyen giyerken eğlenmenin neredeyse imkansız olduğunu çabucak keşfettim.

Üstümü başımı temizlemek için kullandığım yarım düzine peçeteye rağmen kendimi kullanılmış bir bulaşık bezi gibi hissediyordum. Yine de, kızıl saçlı iblisle tekrar karşılaşmaktan korktuğum için seksi adamın salonu ziyaret etme teklifini kabul etmeye bile yanaşmadım. Diğer kızlara da rahatsız olduğumu belli edecek değildim. Küçük kız kardeşimin bekârlığa veda partisini mahvetmek istemediğim için sessizce acı çektim - sadece göğüs dekoltemde değil, diğer her yerimde de. Ayaklarım beni öldürüyordu.

Diğer kızlar elbiseleri ve topuklu ayakkabılarıyla evlerindeymiş gibi görünüyorlardı ama bu kıyafet benim her gün giydiğim kıyafetlere çok uzaktı. İşim gereği, düz ayakkabılar -ya da daha iyisi, spor ayakkabılar- bir yaşam biçimiydi. Ama en azından geceye uyum sağlamaya çalışmak istemiştim. Gözlüklerimi bile atmıştım, ki tam da bu yüzden bu karmaşanın içindeydim. Çok geç olana kadar yolumun üzerindeki garson şeklindeki kütleyi görmemiştim.

"Oyun zamanı!" Cassie'nin en eski arkadaşı Maddy, diğer kızlar çığlık atıp tezahürat yaparken şampanya kadehini başının üzerinde tutarak bağırdı. "Hadi 'Never Have I Ever' oynayalım!"

Bir iniltiyi bastırıp gülümsemeyi başardıktan sonra herkesin kadehini yeniden doldurmak için ayağa fırladım.

"Önce gelin başlıyor," dedi Cassie, yüzünde hınzır bir gülümsemeyle omuzlarını sallayarak. "Tamam, ben daha önce hiç... tek gecelik ilişki yaşamadım!"

Grup bilerek güldü ve ben de altı kadının her birinin şampanyadan bir yudum almasını izledim. Benim kadehim önümdeki masada duruyordu.

"Katie!" Hope çığlık attı ve ben irkilmemeye çalıştım. Ses tonu... aşırıydı ama aslında Katie lakabını da sevmiyordum. Cassie'nin küçük kız kardeş ayrıcalıkları vardı, bu yüzden onun için sorun değildi ama ben tam adım olan Kaitlyn'i kullanmayı tercih ediyordum. Bunu Cassie'nin arkadaşlarına sarhoşken açıklamaya çalışmak pek iyi gitmeyecek gibi görünüyordu, bu yüzden görmezden geldim. "Ciddi misin? *Hiç* mi?"

"Tek gecelik ilişkiyi tanımlaman gerekiyor..." Yüzümün ateşle kızardığını hissederek başardım. "Yani, yeni tanıştığım erkeklerle öpüştüm ve bir keresinde dans pistinde bir erkek beni elledi."

Nia basitçe "Tek gecelik ilişki sikişmek demektir," dedi. "Ateşli bir adam bulmak, onu eve götürmek ve beynini sikmek demek."

Kıkırdaması y a n ı m ı z d a k i salonda başları döndürecek kadar yüksekti.

"Şey, hayır, o zaman sanırım yapmadım."

"Bu gece her zaman var," dedi Hope, kadehini bana doğru kaldırarak. "Bize bu süiti ayarlayan adam çok *seksiydi*! Ve sana bakmaktan kendini alamadı."

Yüzümün tekrar ısındığını hissettim. Demek ki hayal görmüyordum. Uzun boylu, esmer ve inanılmaz yakışıklı yabancının benimle bir şeyler yapmak istemesi mümkün görünmüyordu. İçkileri üzerine devirdiğim kadın açıkça onun üzerindeydi ve aklıma gelebilecek hemen her ölçütte benden üstündü. Yine de onun çok... odaklanmış olduğunu hissediyordum. Bana.

Ve tabii ki onu fark etmeden edemedim. Kim edebilirdi ki? Uzun boyluydu, topuklu ayakkabılarla bile benden çok daha uzundu. Siyah gömleği zayıf ama yapılı olduğunu gösterecek şekilde kesilmişti ve yüzü kolonya ya da süslü kol saatleri veya bir aylık maaş çekine mal olan türden bir içki satıyor olmalıymış gibi görünüyordu. Mükemmel yüz hatları, kusursuz bir gülümseme ve hayatımda gördüğüm en elektrik mavisini gözler. *Yoğun* mavi. Ve genel olarak yoğun. Gözleri bana her dikildiğinde başka tarafa bakmak zorunda kalıyordum. Tüm dikkatini bana verdiğinde, sanki bir güç alanına hapsolmuş gibi hissediyordum. Kendine güveninde bir şeyler vardı, her şeyi düzeltebileceğini biliyormuş gibi davranması... Neredeyse görünüşü kadar seksiydi.

Tabii ki konuştuğumuz süre boyunca tam bir aptal gibi davranmıştım. Kelimeleri zar zor çıkarabiliyordum ve ıslak kumaşı vücudumdan uzak tutmak için sürekli eğiliyordum. Benim hakkımda ne düşündüğünü hayal bile etmek istemiyordum. Bu yüzden umursamamam iyi bir şeydi, değil mi? Çünkü seksi ya da değil, o adamın bir önemi yoktu. Cassie için buradaydım ve kesinlikle biriyle takılmak istemiyordum. Hem de hiç. Kesinlikle.

"Ne?" diye sordum. Bana bakan Cassie'ye sordum.

"Biraz gevşemen lazım," dedi gözlerini bana dikerek. Annemize benziyordu ve bu düşünceyle ürperdim.

"Ben gevşemişim!" Yalan söyledim. "Masanın üzerinde dans etmemi falan mı istiyorsun?"

"Yüksek lisansa o kadar odaklanmışsın ki hayatını yaşamayı ve eğlenmeyi unutuyorsun."

"Yüksek lisans biraz önemli Cassie," diye cevap verdim, azarlanmaya sinirlenerek. *Buradaydım*, değil mi? Sırf onu mutlu etmek için, zaman geçirmeyi tercih edeceğim en son yerdeydim. Bu neden yeterli değildi?

"Bunu anlıyorum ama yine de arada bir kaçıp biraz delirebilirsin. Bu senin için iyi olabilir," dedi Cassie, sesi daha yumuşaktı. "Yeni bir şeye evet de."

"Evet, işe o herifin izini sürerek başlayabilirsin," diye homurdandı Hope. Sonra havayı yumrukladı ve slogan atmaya başladı. "O adamı bulun! Bul o adamı!"

Serbestçe akan şampanyadan cesaret alan diğer kadınlar da tezahürata katıldı.

"Durun, durun!" Onların cesaretlendirmesine gülmekten kendimi alamadım. "Yeter, çocuklar."

Tezahürat sustu ve bir sonraki soruya geçtiler.

"Tamam, benim sıram. Ben hiç..." Nia başladı. "Hm, üçlü seks konusunu açmayı düşünüyorum ama belki de henüz çok erkendir?"

Herkes homurdanırken ben ayağa fırladım. "Bu arada, lütfen bana müsaade edin. Ayakkabılarımın içini kurutmak için banyoya gitmem gerekiyor."

Oyunun ortasında ayrıldığım için kendimi kötü hissetmemi sağlamaya çalıştılar ama ben buna izin vermedim. *Eğlenceye* ara vermem gerekiyordu. Kız kardeşimi seviyordum ve kız arkadaşlarının hepsi harika kadınlardı, ama seks hayatımın onlarınkine kıyasla yetersiz kaldığı tüm yolların yüzüme vurulması için doğru kafa yapısında değildim.

Dürüst olmak gerekirse, seks hayatım hemen hemen herkesinkine kıyasla yetersizdi. Öğrenci kredilerine başvurmada yüksek lisans için para kazanmaya o kadar kararlıydım ki başka hiçbir şey için zamanım yoktu. Yeni ayarladığım geçici iş için Tanrı'ya şükürler olsun. Zengin bir aile için altı aylık özel hizmet beni iyi bir şekilde hazırlayacaktı.

Geldiğimizden beri çoğalmış gibi görünen kalabalığın arasından geçtim. Müzik çok yoğun ve dans pisti güzel insanlarla doluydu. Cassie ve diğerleri eninde sonunda yollarını bulacaklardı ve ben *kesinlikle* oraya gitmeyecektim.

gecenin o kısmında yer almak. Ama banyoda saklanmak da uzun vadeli iyi bir plan gibi görünmüyordu...

Merhameten boş olan bir balkona açılan bir kapı gördüm ve kapıyı arkamdan kaydırarak kapattım ve huzuru içime çektim. Uzakta ufuk çizgisi parıldıyordu, binlerce küçük değerli taş siyah bir örtüye karşı parıldıyordu. Bu güzel manzarayı seyretmek için başka kimsenin dışarı çıkmamış olması garipti.

Gözlerimi kapattım ve kendimi kapının hemen ötesindeki çılgınlığa geri dönmeye ikna etmeye çalıştım. Belki kız kardeşime başımın ağrıdığını ve ışıkların bunu daha da kötüleştirdiğini söyleyebilirdim.

"Güzel manzara, ha?"

Beklenmedik sesle irkildim ve ciyakladım, sonra karanlıkta bana doğru yürüyen şekli seçmeye çalıştım.

Bu *oydu*.

"Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim," dedi, yanımdaki korkuluklara yaslandı, bana hızlıca bir bakış attı ve sonra ufuk çizgisine baktı. "Tamamen kurulandın mı?"

Cevap verecek kadar kendime geldim. "Sayılır mı? Ne kadar havluyla kurulanırsam kurulanayım, bütün gün ve bütün gece pembe olacaktım gibi hissediyorum."

Kıkırdadı.

"Sen Katie'sin, değil mi? Ben de James." Elini uzattı ve ben de benimkini yutmasına şaşırarak elini sıktım. Şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

Ona bana kız kardeşimden başka kimsenin Katie demediğini söylemeyi beceremedim, çünkü onunla tanıştığımda olduğum, kelimelerimi bulamadığım aptal halime geri dönmüştüm. Yakından daha da iyi görünüyordu, saçları loş ışıktaki mavi-siyahtı ve yüzünün düzlemleri ay tarafından vurgulanmıştı. Hayatımda gördüğüm en muhteşem adamdı.

gördüm ve *tam* yanımdaydı. Eğildiğinde pantolonunun kışına nasıl oturduğuna bakma isteğimle savaştım.

James sessizliği doldurdu. "Eğleniyor musun?" Omuz silktim. "Pek değil mi?"

"Anlayabiliyorum," diye başını salladı ve göz ucuyla bana baktı. "Sen... Bilmiyorum, yerinde değil gibisin, belki?"

Onunla yüzleşmek için döndüm. Tam olarak ortama uymadığımı biliyordum ama *o kadar da* göze battığımı düşünmüyordum. "*Affedersiniz?*"

"Alınma ama," diye geri çekildi, alnı kırıışmıştı. "Kulüp ortamını herkes sevmez. Genelde kimin burada olmak isteyip istemediğini hemen anlarım. İçeride onlarla dirsek temasında olmak yerine dışarıda yıldızların altında olmayı tercih edeceğin hissine kapıldım."

"Şey... haklısın. Kalabalık beni biraz bunaltıyor ve gürültü..." Ellerimle kulaklarımın yanında daireler çizdim. "Bir süre sonra çok fazla gelmeye başlıyor."

"Evet, anlıyorum."

Ona kaşlarını çattım. "Burada çalışıyorsun, her gün bununla uğraşıyorsun."

"Kesinlikle, bu bir iş. Ama burada hayat devam ediyor." Eliyle ufku işaret etti.

İkimiz de birkaç dakika boyunca sessizce dışarıya baktık. Tuhaf hissetmek yerine rahat hissettim. James benimle birlikte ay ışığında içmek için çılgınlıktan kaçmaktan çok mutlu görünüyordu.

Omzumun arkasını işaret ederek, "Tepsiadaki tek bardak kırmızı şarap seni yakalamış gibi görünüyor," dedi. "Bir noktayı kaçırmışsın."

Neyi işaret ettiğini görmek için boynumu bücktüm. Ben onu durduramadan başparmağıyla lekeyi sıyırdı ve omurgamda bir ürperti yarattı.

"İnatçı," dedi biraz daha sertçe ovalayarak.

Nezaketen beni temizliyor olsa bile bir erkek tarafından dokunulmanın verdiği hissin tadını çıkararak eline doğru eğildim.

Ellerini üst kollarıma koyarak bedenimi nazikçe çevirdi ve kulüpten süzülen zayıf ışıktaki tenimi incelemek için daha yakına eğildi. "İşte oldu," diye mırıldandı, başparmağını yavaşça lekenin olduğu yerde gezdirdi, sesi omzumu ısıtan bir fısıltı gibiydi. "Mükemmel."

Dizlerimin bağı çözülecekmiş gibi hissettim ama tüm içgüdülerime karşı koydum ve ona döndüm, böylece yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrılmıştı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, midemde dans eden kelebeklere rağmen uzaklaşmamak için kendimi zor tuttum.

Gözleri dudaklarıma kaydı. İkimiz de durup bir sonraki anın gelişmesini beklerken nefesim sığılaştı ve titredi.

Bu benim hayatım değildi. Süper modellerle çıkıyormuş gibi görünen ama nedense benimle inanılmaz derecede ilgilenen bir adamla göz alıcı bir gece kulübünün balkonunda duruyordum.

"Seni öpmek istiyorum," diye mırıldandı, daha da yaklaşarak. Bu bir istek değildi, sanki ikimizin de kaçınılmaz olduğunu anladığımız bir şeyi bana bildiriyor gibiydi.

Kafamın içinde Cassie'nin beni biraz yaşamaya çağıran sesini duydum ve ne yaptığımı fark etmeden parmak uçlarımda durup dudaklarımı onunkilere bastırdım.

İlk hamleyi benim yapmama şaşırmış ama memnun olmuş gibi ağzıma doğru gülümsedi, sonra öpücüğün içinde rahatladı.

Ağızlarımız birbirine yaklaşırken, sanki birbirimize geri çekilme şansı veriyormuş gibi, ilk birkaç saniye boyunca ellerimizi kullanmadık. Ama dilimi ağzına soktuğumda inledi ve kollarını belime dolayarak beni kendine çekti. Ellerimi boynunun arkasında birleştirdim, keşke o anı dondurabilseydim.

Çünkü daha önce hiç bu şekilde öpülmemiştim.

Etrafımdaki her şeyi sildi, böylece odaklanabildiğim tek şey dudaklarının dudaklarıma yapışmış hissiydi. Şefkatliydi, beni önce çok değerliymişim gibi usulca öpüyor, sonra daha güçlü bir şekilde vücudunu benimkine dayıyor ve belimi sıkıca kavırıyordu. Öpüşmemiz uzadıkça kendimi daha da çılgın hissediyordum, çünkü henüz bitemezdi.

Ellerini vücudumun her yerinde hissetmeye ihtiyacım vardı.

Neredeyse aynı anda birbirimizden ayrılmayı başardık, birlikte nefes alıp veriyorduk. Bir öpücüğün beni bu kadar çözmüş olmasına şaşırıyordum ama yine de bu normal bir öpücük değildi. Daha fazlasının geleceğine dair bir sözdü.

Aynı anda konuşmaya başladık, nefes nefese sözcüklerimiz birbirinin üzerine bindi.

"Önce sen," diye fısıldadım, söylemesi gerekeni söyleyemeden onu tekrar öpmek için kendimi zor tuttum.

"Aşağıya, evime gelmek isteyip istemediğini sordum," diye mırıldandı, sonra sanki beni ikna etmeye çalışması gerekiyormuş gibi cevap veremeden beni tekrar öpmek için eğildi.

"Evet," diye fısıldadım ağzına karşı, "...ama önce beni bir daha öp."

Sırıtarak bana itaat etti. Birden elleri her yerdeydi, sırtımın çıplak teninde geziniyor ve elbisemin eteklerini bacaklarımin üzerinde gezdiriyordu. Muhtemelen bizi görebilecek insan kalabalığından sadece birkaç metre uzakta olmamız önemli değildi. Etrafına baktığımda, pencerelerin ben dışarı çıktığımda orada olmayan panjurlarla kaplı olduğunu gördüm, böylece tamamen mahremiyetimiz vardı.

"Nasıl ..." Karartılmış pencereleri işaret ettim.

"Elimde birkaç numara var," dedi hınzır bir sırıtışla. "Ve size daha fazlasını göstermek için sabırsızlanıyorum. Ama ..."

"Ama ne?"

"Gitmeden önce," James kollarımı kavradı ve ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Sadece kafa karışıklığını önlemek istiyorum. Seninle bir gece geçirmeyi çok istiyorum ama sana sunabileceğim tek şey bu. Aradığın şey bu değilse anlarım." Ağzının köşesi yukarı kalktı. "Hayal kırıklığına uğrarım ama anlayışla karşılarım."

Ona cevap vermek yerine parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı onunkilere yapıştırdım. Dudaklarıma tekrar gülümsedi, sonra geriye doğru, dekoratif ağaçların arkasına gizlenmiş bir kapıya doğru yürümeye başladı, öpüşmeyi hiç kesmedi. Adım adım dans ediyormuşuz gibi hissediyordum.

Kapıdan içeri girerken, bundan sonra olacaklara evet demeye hazırdım.

KAITLYN

(Bunu neden daha önce yapmadım?

Karanlıkta yanımda uyuklayan mükemmel adama baktım ve bir kıkırdamayı bastırdım. Onu çok az tanıyordum ama evine girdiğimizden beri bana bir değil, iki değil, üç kez orgazm yaşatmayı başarmıştı. Önce kıyafetlerimizi çıkarmak için acele ederken parmak uçlarıyla, sonra beni yatağa attıktan sonra diliyle ve son olarak da etkileyici sikiyle. Sevişmemizin artçı sarsıntılarını hâlâ hissedebiliyordum.

Ya da *sevişme* demeliydim sanırım. Çünkü bekârlığa veda partisi kızlarına göre, tek gecelik ilişki sırasında olan buydu. Hangi kelimeyle adlandırılırsa adlandırılınsın, *harikaydı*. Eğer tüm tek gecelik ilişkiler böyleyse, o zaman gerçekten çok şey kaçırmışım demektir.

Yüzüme bir Cheshire Kedisi gülümsemesi yerleşti. Kızlara işin bittiğini söylemeyi ya da kendime saklamayı tartıştım, kendi parmak uçlarımın bir yardıma ihtiyacı olduğunda tekrar ziyaret edeceğim seksi, lezzetli bir sır.

James'e bakmak için yan döndüm. Kolu yüzünün üzerinden sarkıyordu, böylece yüzünün büyük bir kısmı pazusunun altında gizlenmişti. Birbirimizi keşfederken James'in beni ne kadar kolay kaldırdığını ve hareket ettirdiğini hatırlayarak ürperdim. Daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde güçlü ve nazikti. Bir an onun altında sıkışıp kaldım, çaresizdim.

Beni yuttu ve bir sonraki ben onun üstüne biniyordum, kalçalarımın hareketiyle onu daha fazlası için yalvartıyordum.

Tekrar yapmak için sabırsızlanıyordum.

Nefes alış veriş kesildi ve beni bakarken yakalayarak kolunu gözlerinden uzaklaştırdı.

"Merhaba," diye fısıldadı, şakacı bir gülümseme ağzının kenarıyla alay ediyordu.

"Selam."

"Bu eğlenceliydi." James uzanıp parmağını yanağımda gezdirdi ve bir tutam saçımı düzeltti.

"Bunu söylemenin bir yolu da bu."

Hafif dokunuşu beni yeniden canlandırmaya yetti. Ona daha da yaklaştım ve vücuduma yayılan sıcaklık bacaklarımın arasında birikirken muhteşem ağzını öptüm.

"Yine mi?" Ağzıma doğru güldü ve kolunu altıma doğru kaydırıldı. Tek bir zahmetsiz hareketle beni üstüne yuvarladı, böylece en azından bir parçasının kesinlikle başka bir tura katıldığını hissedebiliyordum.

"Şey, sadece zamanın varsa," diye mırıldandım, birkaç yavaş dalgalanmayla onu kızdırdım. "Seni iş yerinden çaldım. Kulüp birkaç saat sonra kapanacak ve patronun seni arıyor olabilir."

Güldü ve kalçalarını bana doğru salladı. "Hâlâ anlamadın mı? Patron benim. Bloom'un sahibi benim."

Donup kaldım. "Ciddi misin?"

Yüzümü incelemek için durakladı. "Evet. Bu bir sorun mu?"

Parmaklarını şıklatıp bir şeyler yapabilmesine şaşmamalı. Çatı katının neredeyse binanın içinde olmasına ve

sanki bir dergiye aitmiş gibi. James tamamen farklı bir ligdeydi.

"Hayır, tabii ki hayır," diye çabucak toparlandım. "Özellikle de geri dönmek zorunda kalmayacağın anlamına geliyorsa, böylece birkaç tur daha atabiliriz."

Onu öpmek için eğildim, meme uçlarım göğsüne serpilmiş saçlara sürtünüyordu. Duraksadım, dilimi dudaklarında gezdirdim, sonra elimi göğüs kafesine koydum ve geriye doğru iterek doğrudan sertliğinin üzerine oturdum. Onu içime almamak için tüm gücümü harcadım. Ama prezervatif gibi pratik meseleleri unutturacak kadar ateşli değildi. Yaklaştım ama tam olarak değil.

"Çok güzelsin," diye nefes alarak göğüslerimi avuçlamak için uzandı. James başparmaklarını meme uçlarımda gezdirdi ve ben zevkten mırıldanma dürtüsüyle savaştım. "Bunu sana söylemiş miydin?"

İçimden kahkahalar yükseldi. "Söyledin, yaklaşık yüz kere. Ama umurumda değil." Sırtımı dikleştirdim ve ciddi görünmeye çalıştım. "Tekrar söyle."

"Harikasin."

Kalçalarımı ona doğru sıktım. "Tekrar söyle."

"Kesinlikle nefes kesicisin Katie, ama bu sefer senden emir almayacağım."

Bununla birlikte beni sırtüstü çevirdi ve bileklerimi elleriyle yakalayarak başımın üzerinde sabitledi. İtiraz etmek için kıvrandım ama o başını salladı.

"Uh, uh, genç bayan. Bu sefer kuralları ben koyuyorum."

Bacaklarımın arasındaki ıslaklıkla alay ederek beni itti. Kalçalarımı birbirinden daha da ayırdım ve bana daha da yaklaştığında benden kaçan iniltiyle şok oldum.

Onun için çaresizdim.

"Bekle," dedi, prezervatif almak için komodine doğru uzanırken. Prezervatifi nasıl bu kadar çabuk takabildiği beni aşıyordu ama bir de baktım ki yine üstümde duruyordu.

"Bunu istiyor musun?" James fısıldayarak kalçalarını kaldırdı ve sikinin ucunu şişmiş yumruma yerleştirdi.

"Lütfen." Sesimin yalvarıyormuşum gibi çıkması umurumda değildi.

Elini bacaklarımın arasına kaydırды ve sabit, dairesel bir basınçla bana dokundu, beni ne kadar kolay boşaltabileceğinin zaten farkındaydı. "Yoksa bunu mu istiyorsun?"

"Evet... hayır... *ikisi de*," diye beni ikna etmeye çalışırken başardım.

Sertliğini içime kaydırırken parmak uçlarıyla beni okşamaya devam etti. Klitorisime ustalıkla masaj yaparken beni doldurma hissi neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Kaslarım kasılırken gözlerimi sıkıca kapattım, orgazm beni parçalayana kadar sessiz, odaklanmıştım.

İçimden çıkan sesleri tanıyamadım.

"Boşaldığını duymaya bayılıyorum," diye fısıldadı kulağıma. "Şimdi sır a bende."

Doruk noktamın hissi önce azalırken ve sonra hemen tekrar artmaya başlarken bana karşı sallandı. Nefesinin kulağıma karşı sığlaştığını duyabiliyordum ve yakın olduğunu biliyordum.

Ta ki yanımızdaki komodinden şimdiye kadar duyduğum en yüksek sesli zil sesi gelene kadar.

"Kahretsin," diye bağırdı. Durakladı, orgazmının yakınlığı ile aramanın potansiyel önemini tartıyor gibiydi, sonra sinirli bir iç çekişle benden uzaklaştı.

Telefonu yatağın kenarında, terden parlayan sırtını bana dönerek cevapladı.

"Bu önemli olsa iyi olur," diye havlayarak selam verdi. James aniden ayağa kalkarken arka planda belli belirsiz konuşmalar duyabiliyordum. "Tamam. Güzel. Evet."

Bu üç kelimeyle birlikte odanın sıcaklığı buz gibi soğuğa dönüştü. James hızla odadan çıkarken çarşafı üzerime çektim.

Saat sabahın iki buçuğuydu. Neler oluyordu böyle?

Giyinmeyi düşündüm ama James ne olduğunu açıklamak için geri gelene kadar beklemeyi tercih ettim. Belki de çabucak halledilebilecek küçük bir kulüp sorunuymuş ve başladığımız işi bitirmek için yatağa geri dönecekti.

Birkaç dakika sonra tamamen giyinmiş ve telaşlı bir şekilde odaya girdi.

"Her şey yolunda mı?" Çarşafı çıplak bedenime bastırarak sordum.

Sanki orada olduğumu unutmuş gibi aniden bana doğru döndü; bu izlenim sonraki sözleriyle daha da pekişti.

"Gitmen gerekiyor."

İçimden bir şok ve aşağılanma dalgası geçti. Bu hasta bir zengin çocuk oyunu muydu? Bilgisiz kızı becerip sonra da kapı dışarı mı atacaktı? Ama kişiliğindeki değişim mantıklı değildi; birkaç dakika önce çok samimi görünüyordu. Aramızda olanlar gerçek gibiydi. Yoksa buna inanarak kendimi mi kandırıyordum? Başka biri, daha deneyimli biri, daha iyi bilir miydi?

Açık kalan ağzımı kapattım. "*Affedersiniz?*"

"Eşyalarınızı alın lütfen. İlgilenmem gereken bir şey var."

Koridordan gelen loş ışıktaki telefonuna bir şeyler yazarak uzaklaştı ve bana kendimi toparlamam için zaman tanıdı.

Lanet elbisem neredeydi? Onu üzerimden çıkarıp kapının hemen içindeki ana odaya fırlattığını hatırlarken dudağımı çiğnedim. En azından sütyenim ve külotum yatağın yanında bir yığın halinde duruyordu. Onları topladım ve banyo kapısını arkamdan kapattım.

Aynaya baktım. Seks sonrası sahip olabileceğim tüm ışıltı, az önce olanlardan dolayı yaşadığım şok yüzünden kaybolmuştu. Solgun ve dağınık görünüyordum. *Utanmışım*. İç çamaşırlarımı giyip biraz yıkandıktan sonra kayıp elbisemi ararken James'le yaşayacağım yüzleşme için kendimi hazırladım.

Sanki James az önce dudaklarını meme uçlarıma değdirmemiş gibi, aptalca bir alçakgönüllülükle bir kolumu göğsümde tutarak banyodan çıktım. Ama şimdi her şey farklıydı. Az önce benimle saatlerce dalga geçen ve iltifat eden adamın bir yabancı olduğunu sert bir şekilde hatırlamıştım.

Ayakkabılarımı nerede çıkardığımı kolayca hatırladım. James bacaklarımın arasına dalarken onları çıkarmamamı istemişti. İkinci orgazmımdan sonra onları yatağın yanında tekmelemiştim.

Gitmen gerekiyor.

Onun devasa çatı katında sürünürken sözleri kafamda yankılanıyordu. Nerede olabileceğini bilemezdim ama tek bildiğim, ortalıkta görünmediği için mutlu olduğumdu. Kendimi zaten incinmiş ve aşağılanmış hissediyordum ve onunla yüzleştikten sonra durumun hiç de iyiye gideceğini düşünmüyordum. Koridordan ana odaya doğru parmak uçlarımda ilerledim.

Beni bu kâbusa sürükleyen o aptal, şarap lekeli elbise hangi cehennemdeydi? Etrafımdaki zenginliği göremeyecek kadar utanç içindeydim, ateşli bir milyarderin sözlerine kandığım için kendime çok kızgındım. İşte tam da *bu* yüzden tek gecelik ilişkiler yaşamıyordum.

Elbisemi tam olarak nereye attığımı hatırlamaya çalışmak için kapıdan içeri daldığımız ilk birkaç telaşlı anı tekrar ettim. James

Beni öpüyordu, elleri ince kumaşı vücudumda kaydırıyordu. Dokunuşunun anısı içimde yuvarlanırken istemsizce ürperdim. *Hayır! Hayır!* Hayvani içgüdünün beynimi kısa devre yaptırmasına izin vermeyecektim. Odaklan.

Orada, kuyruklu piyanonun yanında siyah bir su birikintisinin içinde, harap olmuş şey duruyordu. Sonunda kuruduğu için mutlu bir şekilde elbisemi giydim. Şimdi tek ihtiyacım olan çantamdı. Kapının yanında baş aşağı duruyordu.

Ne dağınıklık.

Giyindim ve gitmeye hazırdım, elim kapı kolundayken durakladım. Sesi koridorda yankılandı. Bir an için davranışları yüzünden ona ağzının payını vermeyi düşündüm. Ama sonra bir şey fark ettim.

James bana hiçbir şey borçlu değildi.

Bu bir ilişki değildi, tek gecelik bir ilişkiydi ve o da bunu söylemişti. Birbirimize hiçbir söz vermemiştik. Elbette, sonunda tam bir pislik gibi davranmıştı, ama en azından ben son bir kez kurtulmuştum ve o asılı kalmıştı. Umarım mavi taşakları zonkluyordur.

Bu küçük bir zaferdi ama kapıyı çarparken yanımda taşıdığım şey buydu. Milyarder bir playboyun beni alt etmesine izin vermeyecektim. Uzun koridorda ilerlerken başımı dik tuttum ve asansörün nerede olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Asansör kapıları kapandığı andan itibaren dairesinin eşiğinden geçene kadar öpüşmeyi hiç bırakmamıştık.

Çatı katındaki gözetleme odasından bana gülmediğini umuyordum. Belki de bu onun oyununun bir parçasıydı, labirentteki bir fare gibi koridorlarda koşuşturmamı izliyordu.

Sonunda çıkış yolunu bulduğumda çok yorgun olduğumu fark ettim. James'le kaçmadan önce Cassie'ye mesaj atmıştım ve telefonumu kontrol ettiğimde kızların mesaj üstüne mesaj attığını gördüm, başlarına geldiğini varsaydıkları şey için bana emoji çakıyorlardı.

Son mesaj on beş dakika öncesine aitti ve Hope'un Cassie'nin ağzına şampanya dökerken çekilmiş bir fotoğrafını içeriyordu.

Kulübe geri dönmeli miydim?

Kesinlikle hayır. James'le karşılaşma ihtimali partiye geri dönme isteğimi yok etmişti. İstedğimden bile değil. Fiziksel ve duygusal olarak yıpranmıştım.

Cassie'ye hızlıca bir mesaj attım ve şu anda grupta muhtemelen en ayık olanın o olduğunu bildiğim için Nia'yı da ekledim. Onlara iyi olduğumu ama yorgun olduğumu ve yarın onlara yetişeceğimi söyledim. Birkaç saniye sonra Cassie'den bir dizi saçma sapan emoji geldi ve ardından Nia'dan bir başparmak işareti geldi.

Gitmekte özgürdüm.

Asansör kapıları zemin kata açıldı ve oradan kaçmak istesem de aptal topuklu ayakkabılarım beni beceriksizce hızlı bir yürüyüşe zorladı. Sonunda dışarı çıktığımda bir yudum hava aldım ve binanın kenarına yaslandım.

Bu duyguyu biliyordum, önemsizmişim gibi dışarı atılmayı. Bir daha asla.

Birdenbire bir taksi belirdi ve yakında evde yatağымda olacağım için minnettar bir şekilde onu durdurdum. Bu geceyi dikiz aynasında bırakmanın en azından bir parça rahatlığı vardı. Artık her şey bitmişti ve o pisliği bir daha görmek zorunda kalmayacaktım.

JAMES

Miguel, garaj yolundan hızla çıkarken bana hızlı bir selam verdi, güvenlik görevlim her zamanki gibi gayretliydi, gecenin ortasında bile

Gece. Sahada olması birçok endişemi gidermişti ama Miguel'in çözemeyeceği bazı güvenlik sorunları da vardı. Garaj yolunun sonundaki demir kapının arkamdan kapandığından emin olmak için dikiz aynasına baktım. Çok dikkatli olamazdım.

Ön kapıma giden mermer basamakları ikişer ikişer çıktım, onları fark edip edemeyeceğimi görmek için pencereleri ve cam kapıyı taradım. Antreden içeri adımımı atar atmaz feryadı duydum.

"Harper, tatlım, buradayım," diye bağırdım, sesim etrafta yankılanıyordu. "Jess? Neredesin?"

Ben onu görmeden çok önce ayak sesleri koridorda yankılanıyordu.

Jessica, Harper'ı kucaklamış, yanağını kızımın beyaz-sarı saçlarına bastırmış bir halde köşeyi döndü. Harper'ın kızarmış ve benek benek olmuş minik yüzünü görmek kalbimi milyonuncu kez kırdı.

"Gördün mü? Sana yakında eve döneceğini söylemiştim," diye mırıldandı Jessica, kızımın sırtını okşayarak. Vahşi çocuk kız kardeşim yeğenini teselli etmekte şaşırtıcı derecede iyiydi. "Jess teyze sana asla yalan söylemez."

Harper'ı kollarımın arasına alırken, "Teşekkürler," diye mırıldandım.

"Baba," diye hıçkırarak boynuma sarıldı. "Yine kötü bir rüya gördüm."

Jess başını salladı, ağzı sıkı bir çizgi halindeydi. "L-o-u-d ve i-n-t-e-n-s-e," diye heceledi Harper anlamasın diye. "Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor."

İkimiz de Harper'ın sorunları hakkında şifreli konuşmaya alışmıştık. Küçük kızım bir süredir zor zamanlar geçiriyordu ama umarım verdiğim son işe alım kararı buna yardımcı olur. *Bir şeylerin* düzelmesi gerekiyordu. Bu durum sürdürülebilir değildi.

Kızımın yanında olamadığım için duyduğum suçluluk duygusunu bastırdım. Harper sonunda kollarımda sakinleşiyor, ara sıra hıçkırarak nefes alıyordu. "Bu gece ona baktığın için teşekkür ederim Jess. İstersen şimdi çıkabilirsin."

Saati kontrol etmek için telefonunu çıkardı. "Olmaz, araba kullanamayacak kadar yorgunum."

Karşılıklı baktık. Jess ve gece geç saatlerde araba kullanmak iyi bir kombinasyon değildi.

"Odan her zaman hazır, çekinme." Başımı merdivenlere doğru uzattım. "Bizimle kahvaltıya kalacak mısın?"

Esnedi. "Bernardo'nun huevos rancheros'unu asla geri çevirmem, bunu biliyorsun. Konuşmamız gerek, yarın aceleyle kapıdan çıkmadan önce bana birkaç dakika ver. İkinize de iyi geceler."

Harper geri çekildi ve bana suratını astı. "Ben acıktım. Bernardo'ya bana bir şeyler hazırlamasını söyleyebilir misin?"

"Tatlım, Bernardo bugünlük gitti. Ama ben yapabilirim. Ne istersen!"

Kaşlarını çattı. "Baba, sen yemek yapmayı bilmiyorsun."

"Şey, bu doğru değil. Mısır gevreği pişirebilirim. Ve bir kase meyve. Ve kraker."

Harper'ın ağzında bir gülümsemenin başlangıcı belirdi. "Bu yemek pişirmek değil!"

"Hm, düşünelim... Oh, *dondurma* da pişirebilirim!" Onu ileri geri salladım ve sonunda bir kahkaha atmasını sağladım. Gözyaşı lekeli yüzü ve çarpık gülümsemesinin yan yana gelmesi çok tanıdık bir manzaraydı ama kızımın değişken duygularına hâlâ alışamamıştım. Fırtınaların ne zaman ortaya çıkacağını asla bilemezdim.

"Evet, dondurma, baba!"

"Gidelim o zaman," dedim, mermer koridordan mutfığa doğru dörtnala koşarken, onu neşelendirme çabalarım sırasında yorgunluğumu unutmuştum. Etrafımda yankılanan kahkahalarının sesi beni bu fırtınayı atlattığımıza ikna etmeye yetti - en azından şimdilik.

Harper'ı mutfaktaki geniş orta adaya bıraktıktan sonra dolapları açıp kapatmaya ve doğru kaseleri aramaya başladım. Bernardo sağ olsun, burada fazla vakit geçirdiğim söylenemezdi. Neden bu kadar çok farklı boyutta şarap kadehim vardı? Ve iki kişilik bir aile için kaç tabak yeterliydi?

Ama yine de evimdeki her şey büyüktü. Kızımı büyütmek için güzel bir yer istemiştim ve bunu elde etmiştim. Evimiz, uzun kemerli pencereleri ve arkada havuza ve Biscayne Körfezi'nin mavi sularına bakan yarım düzine balkonlu ile bir İtalyan villasına benziyordu. Burası bir cennetti, ama olaydan beri dünyadaki cehenneme biraz daha yakın hissettiriyordu.

"Kaseler orada baba," diye güldü Harper, odanın diğer tarafındaki bir dolabı işaret ederek.

Kızımın mutfakta çok fazla zaman geçirdiği için kaselerin nerede olduğunu bildiğini hatırlattığımda yüzüm buruştu. Hizmetçim Vida geçici olarak dadılık yapıyordu. Ne kadar meşgul olduğunu bildiğim için bunu ondan istediğim için kendimi kötü hissediyordum ama Harper'ın hâlâ güvendiği birkaç kişiden biriydi.

Şimdi bunu düşünmenin zamanı değildi.

"İki dondurma, hemen geliyor!" Kaseleri havaya kaldırarak söyledim. En azından lanet dondurmaları nerede sakladığımızı biliyordum. İki katlı Subzero'yu açtım ve seçeneklerimizi gözden geçirdim. "Çikolatalı mı, Bayan Morris?"

"Evet, lütfen. Serpme ve çikolata soslu. Ve krem şantili."

"*Oui, oui*, krem şanti, tabii ki," diye cevap verdim Fransız aksanıyla, geri kalan malzemeleri toplarken. Uzun zaman önce, bu olaydan önce, Harper özel bir öğretmenden Fransızca öğreniyordu. O zamanlar herkese güvenen ve dışarıda kötü insanlar olduğunu fark etmeyen hevesli, zeki küçük bir kızdı. Onun o halini ne kadar özlemişim.

Her bir kaseye küçük porsiyonlar koydum, çok fazla dondurma olmadığı gerçeğini ustaca düzenlenmiş krem şantinin altına gizledim. Saat sabahın üç buçuğuydu ve ikimizin de uyumaya çalışmadan önce midelerimize çok zengin bir şeyler koymaya ihtiyacı yoktu.

"Senin odanda yiyebilir miyiz baba?"

Bir kaşık dolusu serpintiyi kâsenin üzerinde gezdirirken durakladım, yüzümde skandal dolu bir ifade vardı. "Dondurma mı? *Yatakta* mı?"

Başını salladı, küçük yüzü umutla parlıyordu.

"Sanırım bunu gerçekleştirebilirim. Eğer ısrar ediyorsan."

"Ben oturuyorum!" diye karşılık verdi, küçük elini tezgâha vurarak.

"Tamamdır," dedim, bir elimle kaseleri avuçlarken diğer elimle onu tezgahın üzerinden süpürdüm.

Harper kaseden bir kaşık çaldı ve ben onu arka merdivenlerden odama taşıırken yaladı. Yatak odam evdeki en sevdiğim yerlerden biriydi ve şimdi Harper'inki de öyle görünüyordu, her ne kadar onunki ışıltılı pembe bir rüya olsa da. Kaçırıldığından beri orada uyumamıştı.

Kapıyı dirseğimle iterek açtım ve tam da sevdiğim gibi kısılmış ışıklarla karşılaştım. Kulüplerimin müzik ve enerjisinden sonra, mekânın Zen benzeri sakinliğini takdir ettim. Çok az süsleme vardı, sadece bir dizi basit Japon baskısı, bir saksı ağacı ve her yerde pencereler vardı. Yatağımı özel olarak yaptırmıştım, uzun bir günün sonunda içine girebileceğim kadar alçak ve istersem birkaç arkadaşımı sığdırabileceğim kadar genişti. Bu gece, bir dondurma partisi için mükemmel bir yerdi.

Harper'ın yanına yerleştim ve gününün nasıl geçtiğini sormak gibi hassas bir dansa başladım.

"Bugün çok yoğun bir gün geçirdim," dedim dondurmayı mideye indirirken. "Ama güzeldi. Meşgul olmayı severim."

Katie'nin şok olmuş yüzü gözümün önünden geçti ve bir an pişmanlık hissettim. Kendimi Harper için duyduğum endişeye o kadar kaptırmıştım ki ona karşı kaba davranmış, neredeyse onu yatağımdan kovmuştum. Ondan özür dilemenin bir yolu olmasını diledim ama onu bir daha görememe ihtimalim yüksekti. Belki de en iyisi buydu. Ona da söylediğim gibi, hayatımda tek gecelik ilişkilerden başka bir şeye yer yoktu. Harper'ın bu kadar ilgime ihtiyacı varken olmazdı. Ama Katie'yle geçirdiğim zaman bu kararımдан vazgeçmem için neredeyse yeterliydi. Nasıl bağlandığımızı hatırlayınca içimi bir sıcaklık kapladı. Sayamayacağım kadar çok rastgele ilişkim olmuştu ama Katie'de farklı hissettiren bir şey vardı.

"Ben de Jessie Teyze'yle meşguldüm," dedi Harper ağzı krem şantiyle doluyken. "Yüzmeye gittik, sonra boyama yaptık, sonra da kuş yakalamaya çalıştık."

"*Ne yaptınız?*" Kız kardeşim her zaman çılgınca çocuk bakımı fikirleri üretti.

"Evet, bir kutu aldık, üzerine ip bağladık ve bir çubuğun üzerine koyduk, sonra da altına biraz ekmek koyduk. Sonra bir ağacın arkasına saklandık ve bekledik."

"Peki bir şey yakalayabildiniz mi?"

Başını salladı, platin bukleleri sallanıyordu. "Hayır, ama neredeyse yakalıyorduk!"

"Belki bir dahaki sefere," dedim çok küçük kâsemi bitirirken.

"Jessie Teyze de öyle dedi!"

"O akıllı bir kadın." En azından bazı konularda. Diğerlerinde daha az.

"Peki... bana bu gece ne olduğunu anlatabilir misin? Neden üzüldün?"

Harper kâsesini itti ve koluma yaslandı. "Kötü bir rüya gördüm," diye fısıldadı.

Beni hemen susturmadı, bunu takdir ettim ama dikkatli davranmam gerektiğini de biliyordum. "Konu neydi?"

Birkaç dakika sessiz kaldı ve ben de kolunu okşayarak onu bekledim.

"Rüyamda o küçük odaya geri döndüğümü ve eve gelmeme izin vermediğini gördüm." Harper'ın sesi incedi.

Tabii ki. Kızımın rüyalarına musallat olan canavarın kim olduğuna hiç şüphe yoktu. Harper'a bakması için tuttuğum dadı Emily Duncan, kızıma kumar borcundan kurtulmak için yemek bileti olarak bakan umutsuz bir fırsatçı çıkmıştı. Geçmiş kontrollerimizden geçmişti ama onu işe aldıktan kısa bir süre sonra bağımlılığı kontrolden çıkmıştı. Emily'nin kaçırma ve fidye planı asla başarılı olamayacaktı ama Harper'ı Fort Lauderdale'de ucuz bir motelde üç üzücü gün boyunca kaçırarak kadar kurnazdı. Hâlâ o korkunç anları hatırlıyordum, bu yüzden Harper'ın bu olaydan aldığı yaraları ancak hayal edebilirdim.

Bunlar gece terörü, panik atak ve mülkten dışarı adım atma isteksizliği olarak kendini gösterdi. Duvarların arkasında, tanıdığı ve güvendiği insanların yanında kendini güvende hissediyordu. Ama sorunun bir kısmı da Emily'ye güvenmiş olmasıydı ve şimdi Harper yeni insanların yanında nasıl davranacağını bilmiyordu. Pazartesi günü, tuttuğum terapist

başlayacaktı. Tek umudum ilerleme kaydedebilmesiydi, çünkü dışa dönük çocuğumun korkudan bodur kaldığını görmekten nefret ediyordum.

"Tatlım, eminim o rüya korkutucuydu ama bunların hepsi geçmişte kaldı, biliyorsun değil mi?" Eğildim ve bebek şampuanı kokulu saçlarının tepesini öptüm. Ona bir şey olacağı düşüncesi kalbimi sıkıştırdı. "Sen güvendesin. Söz veriyorum."

"Ama... ya geri gelirse?" Harper kocaman gözlerle bana baktı. "Ya Miguel ve Vida'yı kandırıp eve girerse ve beni *alırsa*?" Nefes alış veriş hızlandı ve ben yeni bir sinir krizinin yaklaştığından endişelendim.

"Şşş, şşş," dedim onu kucağıma çekerek. "Böyle bir şey olmayacak. Emily şu anda sana ulaşamaz."

"Ama ya *annes*i gelip beni alırsa?" Harper kollarını bana doladı ve sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi sıkıca sarıldı.

Kızımın ebeveyn ilişkileri konusunda, çoğunlukla hikâye kitaplarından ve televizyon dizilerinden öğrendiklerine dayanan tuhaf bir anlayışı vardı. Kendi annesi Nicole - beklenmedik bir şekilde hamile kalan kısa süreli bir kaçamak - onun üzerindeki haklarından vazgeçmişti. Nicole'ün ailesi torunlarının hayatının bir parçası olmak için çaba sarf etmişti ama Nicole'ün kendisi mesafesini korumuştur. Harper anneme yakındı ama kendi annesinin olmaması, annelerin ne anlama geldiği ve çocukları için neler yapabilecekleri konusunda kafasının biraz karışmasına neden olmuştu.

"Öyle bir şey olmayacak, söz veriyorum, söz veriyorum, söz veriyorum." Üçlü söz benim mantram haline gelmişti ve genellikle işe yarıyordu. "Seni *her zaman* güvende tutacağım."

Bir kez hariç. Emily'nin ne yapacağını tahmin etmemin hiçbir yolu yoktu ama yine de kızıma olanların suçluluğunu taşıyordum. Engelleyemediğim şeyin suçluluğunu.

"Tamam baba," diye cevap verdi Harper, sesi daha yumuşak ve yorgunluktan kalınlaşmıştı.

Sonunda uykuya dalacağını umarak kıpırdamadım. Yatağım *bizim* yatağımız olmuştu, bu yüzden nefes alış verişi düzleştiğinde çarşafı geri çektim ve onu yatırdım. Saat geç ya da erkendi ve ben de çok yorgundum. Yavaşça eğildim ve başımı onun yanındaki yastığa koydum, hala elbise gömleğim ve pantolonumla, ve sonunda merhametli bir şekilde rüyasız bir uykuya daldım.

KAITLYN

TBana yine nereye gittiğini söyle," dedi Adam ona dairemin anahtarlarını uzatırken. Bir alt kiracı bulduğum için şanslıydım. tanıdığım ve güvendiğim biriydi. "Geçici özel danışmanlık mı?"

New Horizons Kliniği'nde danışmanlık yapan bir arkadaş olarak Adam yeni işimin detaylarına giremeyeceğimin farkındaydı ama aynı zamanda dedikoduya da meraklı biriydi, bu yüzden paylaşmaya istekli olduğum kadar çok bilgi istemesine şaşırmadım. "Evet. Altı aylık bir iş ve öğrenci kredisi ödemelerimin bir kısmının önüne geçmemi sağlayacak kadar iyi bir maaşı var."

"Şanslısın," dedi apartmanımın güneşli lobisine yığılmış son iki kutuya bakarak.

"Evet, hayalimdeki iş gibi bir şey. Çok heyecanlıyım."

Çok heyecanlanmıştım. Vaka dosyalarını okuduktan sonra, hasta üzerinde bir fark yaratabileceğime ikna olmuşum. Ayrıca bu, hayatımın gidişatını sıfırlamak için bir şanstı. Sonunda suda yüzmekten, maaş çekiyle yaşamaktan kurtulacaktım. Doktorama bir adım daha yaklaşacak ve sonunda kendi özel muayenehanemi açacaktım.

"Nerede?"

Cevap vermeden önce dudağımı ısırdım. Adam daha önce kıskançlık duyduysa bile, şimdi tam anlamıyla yeşile dönmek üzereydi.

"Indian Creek Adası."

Gözlüklerinin arkasından gözleri yuvalarından fırladı. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Milyarder Bunker mı? Bahse girerim bu dava çok çetrefillidir. Daha çok para, daha çok sorun. Çocuğun neyle karşı karşıya olduğu önemli değil, ebeveynde narsistik eğilimler veya paranoyak kişilik bozukluğu ile uğraşacağınızı tahmin ediyorum - ve belki çocukta da." Kısık bir ısıklık çaldı. "Hmm, erken başlangıçlı DEHB olabilir mi? OKB?"

"Yakınından bile geçmiyorsun ama söyleyebileceğim tek şey bu."

Gerçek şu ki, onun için büyük resmi çizebilirdim, ancak hastalarımın mahremiyetini korumak için her zaman yukarıda ve öteye gittim. Bu hastayla henüz tanışmamış olsam da, ona çoktan bağlanmıştım. Dava dosyasını okurken kalbim sızlamıştı.

Adam sırtarak, "Merak etme, sen zenginlerin üzerine titrerken ben de senin dairene göz kulak olurum," dedi. "Seni bir yere mi yerleştiriyorlar?"

"Misafir kanadında bir odam olacağını söylediler."

Adam yine başını salladı. "Dediğim gibi, sana iyi şanslar."

"Teşekkürler," diye cevap verdim kutularımı alıp arabama doğru giderken. Beni oyunumdan alıkoymasına izin vermeyecektim.

Yolda giderken hastamı düşündüm. Daha önce de benzer vakalarla uğraşmıştım, bu yüzden çocuğun felç edici anksiyetesiyle başa çıkma becerim konusunda endişelenmiyordum. Daha çok küçük kızın beni içeri almaya istekli olup olmayacağı konusunda endişeliydim. İyileşme sürecinin bu kısmı zaman alabilirdi ve umarım aile üyeleri bunu fark edebilir ve hemen gözle görülür değişiklikler olmazsa sabırsızlanmaz ya da sinirlenmezlerdi. Adam, VIP hastalarda risklerin daha yüksek olduğu konusunda haklıydı. Kariyerim boyunca birkaçıyla uğraşmıştım ve talepkâr, titiz ve evet, istediklerini elde edemediklerinde cehennem gibi sinir bozucu olabileceklerini biliyordum. İşe başlamadan önce herkes için beklentileri belirlemek üzere kendimi zihinsel olarak hazırladım.

Telefonuma programladığım adrese yaklaştıkça, duyarlı Honda'm daha da dikkat çekici hale geliyordu. Bir Bentley'in, karartılmış camları olan devasa bir Cadillac SUV'un ve bir yarış pistine aitmiş gibi görünen düşük profilli kırmızı bir spor arabanın yanından geçtim. Adrese vardığımda, garaj yolunun sonundaki yüksek demir kapı beni şaşırtmadı ama bana bakan güvenlik görevlisinin yüzündeki sert ifade biraz göz korkutucuydu. Bir eli kalçasına dokunarak arabama doğru yürüdü.

"Bayan Thorn, kimliğinizi görebilir miyim?"

İtaatkâr bir şekilde uzattım ve sanki evrenin sırlarını barındırıyormuş gibi inceledi.

"Gözlüklerinizi çıkarın lütfen."

Aslında resimde gözlüklerimi takıyordum, bu yüzden neden çıkarması gerektiğinden emin olamadım. Göz rengimin tarife uyup uymadığından emin olmak için olabilir mi?

"Tamam," dedi sonunda, fotoğrafla yüzüm arasında birkaç kez daha göz gezdirerek. "Geçebilirsiniz. Vida sizinle ön kapıda buluşacak ve sizi yerleştirecek."

"Peki senin adın ne?" Güneş ışığında gözlerimi kısarak ona baktım.

Bu soru karşısında irkilmiş görünüyordu.

"Bir süre burada kalacağım, o yüzden birbirimizi tanıyabiliriz, değil mi?" Elimi pencereden ona doğru uzattım ve o da ne yapacağını bilememiş gibi elime baktı.

"Ben... Ben Miguel," diye kekeledi, sonunda elimi kavradı ve sıktı.

Nihayet sert yüz ifadesinden bir gülümseme belirdi. Zafer! Market alışverişi için yerleşkeden her çıkışımda düşman topraklarından geçiyormuş gibi hissetmek istemiyordum. Bu korkunç adamın benim müttefikim olmasını istiyordum.

"Tanıştığımıza memnun oldum Miguel! Sanırım önümüzdeki birkaç ay boyunca birbirimizi sık sık göreceğiz."

Bana başıyla selam verdikten sonra cebinden küçük bir uzaktan kumanda çıkardı ve bir düğmeye basarak kapının yavaşça açılmasını sağladı. İçeri girdim.

Araba yolunun sonunda ev nihayet görüldüğünde zorlukla yutkundum, çünkü bu bir ev değil, bir *malikaneydi*. Güneş ışığında göz kamaştırıcı beyazlıkta, gözlerimin ihtişama alışmasına izin vermek zorunda kaldım. Sonsuza kadar uzanıyor gibiydi, burada bir kanat, orada bir balkon ve her yerde uzun kemerli pencereler. Gösterişli ve abartılı bir şey bekliyordum ama burada şatafatlı hiçbir şey yoktu. Tuğlalı araba yolundan bakımlı bahçesine kadar her santimi mükemmeldi.

Büyük bir palmye ağacının gölgesine park ettim, sakın bir nefes aldım ve mermer basamaklara yöneldim. Cam kapının hemen ötesinde bir figürün gezindiğini görünce şaşırmadım. Muhtemelen Miguel'in bahsettiği "Vida" idi. Dosyada kızın annesinin resimde olmadığı yazıyordu, bu yüzden Vida'nın evin hizmetçisi ya da belki de bir asistan olduğunu varsayabilirdim.

Gözlüklerimi takmak için uğraşırken kapı açıldı ve sonunda gerçek bir gülümsemeyle karşılaştım. Düzgün, düşük topuzlu, minyon gri saçlı kadın bana pozitif bir şekilde gülümsüyordu. Geleneksel bir üniforma giymediğini, bunun yerine siyah bir tişört ve haki pantolon giydiğini görmek beni memnun etti. Bu, işletme sahibinin mekânda bariz bir hiyerarşiyi zorlama ihtiyacı hissetmediğini gösteriyordu.

"Hoş geldiniz Bayan Thorn, burada olduğunuz için çok mutluyuz. Ben Vida Diaz." Elini uzattı ve ben elini kavradığımda nazikçe sıktı.

"Sizinle tanışmak çok güzel, lütfen bana Kaitlyn deyin!"

Fuayeye adım attım ve soluk soluğa kalmamaya çalıştım. Beş yıldızlı bir otel kadar şıktı; duvar boyunca süzülüyormuş gibi görünen asma, camla çevrili bir merdiven ve uzun cam hançerlerden yapılmış bir avize vardı. Kremler, beyazlar ve grilerin hâkim olduğu mekân, spot ışıklarını hemen ötesindeki Biscayne Körfezi'nin mavi sularına açılan devasa sürgülü kapılara yöneltmek üzere tasarlanmıştı.

"Eşyalarınızı boşaltıp odanıza getirmesi için birini göndereceğim. Mülkü gezmekle başlayalım."

Başımı salladım ve kendimi içine soktuğum şeyden tamamen bunalmamış gibi davranmaya çalıştım.

"Bu kapıları genellikle açık tutarız," dedi, körfeze açılan devasa sürgüleri göstererek. "Bay Morris burayı rahat ettirmek için klimanın fazla mesai yapmasına aldırmıyor, dışarıyı içeri almayı seviyor."

Vida bana seslenene kadar dışarıdaki muhteşem manzaraya bakarken olduğum yerde donup kaldığımı fark etmemiştim.

"Görecek daha çok şey var, lütfen beni takip edin!"

Ona yetişmek için koşmaya başladım. Hızla yürürken, sahibinin nasıl biri olduğunu, hatta orada bir çocuğun yaşadığını gösteren hiçbir şey olmadığını fark ettim.

"Burası kütüphane. Ya da Bay Morris'in dediği gibi *gökyüzü kütüphanesi*. Gördünüz mü?"

Vida geniş odaya adım attı ve yukarıyı işaret etti. Tavan camdan yapılmıştı ve parlak mavi gökyüzünü odanın içine taşıyordu. Odayı kaplayan kitaplara bir göz attım. "Bay Morris çok okur mu?"

Vida güldü. "Sanırım okumak istiyor. Çok meşgul bir adam. Yürümeye devam edelim."

Uzun koridorun yarısına gelmişti, biz hızla geçerken odaları işaret ediyordu. "Resmi yemek odası, oturma odası, şu alan verandadaki bara ve tuğla fırına açılıyor. Mutfak şu tarafta."

Mutfakta biraz zaman geçirebilirsin, genç bir hanım bizimle orada takılmayı seviyor." Bana göz kırptı.

Hâlâ gördüğüm her şeyi sindirmeye çalışıyordum ama Vida geniş arazide ilerlemeyi bırakmadı. "Spor salonu ve kızılötesi sauna şu merdivenlerin altında. Odanız evin personel tarafında olacağı için sizi arka merdivenlerden birine götüreceğim. Ama merak etmeyin, çok rahat edeceksiniz."

"Burada ne kadar yatılı personel var?"

"Bay Morris'in güvenlik görevlileri, aşçısı, temizlikçileri ve bahçıvanları da dahil olmak üzere geniş bir ekibi var ama şu anda sadece sen ve ben kalıyoruz. Gerekirse dört kişiye yetecek kadar odası var."

Yatılı personel için fazladan dört oda, artı gün sonunda kaç personel kalırsa. Bunu zar zor idrak edebiliyordum. Önümüzdeki altı ay boyunca benim olacak olan güzel odayı hızlıca gezdikten sonra koridordan geçerek fuayedeki ana merdivene yöneldik.

Vida omzunun üzerinden, "Bay Morris bir konferans görüşmesini bitirdikten sonra sizinle evindeki ofisinde buluşacak," dedi. "Size içecek ne ikram edebilirim? Aç mısınız? Bir şeyler atıştırmak ister misiniz?"

Yemek düşüncesiyle midem altüst oldu. Yemek yemeyi düşünmeden önce yeni hayatıma alışmam gerekiyordu. "Su harika olur, teşekkürler."

Vida beni bir koridordan daha geçirdi ve bir başka zarif odaya soktu. Sinirlerimi yatıştırmak için kaç tane gördüğümü saymaya çalıştım ama malikânenin genişliği ve zenginliği rahatlatıcı olmanın tam tersiydi.

"Lütfen rahatınıza bakın, Bay Morris birazdan içeri girecek. Suyunuzu ve atıştıracak bir şeyler getireceğim."

Hâlâ ona sormak istediğim yarım düzine soru vardı, en önemlisi de küçük kızın nerede olduğu ydu . Ama fark ettim ki

İlk olarak babasıyla görüşmesi mantıklı geldi. Büyük olasılıkla, işe başlamadan önce, bu iş için en uygun kişi olduğumdan emin olmak için yapılan son bir testti. Onunla henüz tanışmamıştım, bu hem şaşırtıcı hem de değildi. Yoğun ve önemli bir insan olduğunu anlıyordum, bu yüzden elbette güvenlik personeli ve kişisel asistanı benim inceleme sürecimle ilgileniyordu. Öte yandan, *kendisine* uygun olduğumdan emin olmak için neden benimle oturup konuşmak istemesin ki? Yani, tedavi ilerledikçe onunla yakın çalışacaktım ve onun evinde yaşayacaktım, o zaman neden en azından birbirimizden *hoşlandığımızdan* emin olmak istemesin ki?

Mekânda kameralar olduğundan emin olduğum için gerçekten öyle görünmeden her şeyi kontrol etmeye çalıştım. Oda sakınleştirici beyaz bir vahaydı ve masanın üzerinde durduğum yerden seçemediğim tek bir çerçeveli fotoğraf vardı. Üzerinde tek bir kâğıt bile yoktu, sadece kapalı bir dizüstü bilgisayar vardı. Masanın arkasındaki dev tablo, benim için bir anlam ifade etmeyen ama eminim arabamdan daha pahalıya mal olan bir dizi beyaz ve siyah karalamadan oluşuyordu. Malikânedeki açık kapı politikası göz önüne alındığında, sürgülü kapıların ardına kadar açık olması şaşırtıcı değildi. Balkona doğru yürüdüm ve parlak güneş gözümü kısmama neden olunca hemen pişman oldum. Aynı anda arkamdan ayak sesleri duyuldu, ben de gözlerimi yarı kapalı tutarak döndüm ve kendimi toparlamaya çalıştım. Bana doğru gelen insan biçimli bir şekil gördüm.

"Merhaba, ben Kaitlyn Thorn. Sonunda sizinle tanışmak harika Bay Morris."

İçeri geri adım attım, gözlerim yavaşça ışık farkına alıştı ve adamın hareket etmeyi bıraktığını fark ettim. Üç saniye sonra nedenini anladım.

"Katie."

"James?"

Ve işte oradaydı. Birkaç gece önce beni yatağından kovan adam şimdi maaş çeklerimi imzalayacaktı.

JAMES

(Poker suratım normalde yenilmezdi, ama bu sefer?

Bu kez balkondaki yabancı, en son yatağımda gördüğüm kadına dönüşürken çenemin düştüğünü hissettim.

Katie, ya da Kaitlyn mi demeliydim, gün ışığında tamamen farklı görünüyordu. Birincisi, gözlük takıyordu ve parmaklarımın etrafında döndürdüğüm ve aman Tanrım, *çektığım* saçları düzenli bir şekilde toplanmıştı. İnce siyah bir pantolon ve ayak bileklerinden *durana* kadar öptüğüm vücudunu tamamen örten kısa kollu dökümlü mavi bir üst giymişti.

"Bu...uh, bu beklenmedik bir şey," diye sonunda başardım.

Cevap vermedi, hâlâ bir kâbusa bakıyormuş gibi başını sallıyordu. "Beni kapı dışarı ettin."

Derin bir nefes aldım. Ne yapacağımıza karar vermeden önce bunu konuşmamız gerekiyordu. Ona sunabileceğim tek şeyin bir gece olduğunu biliyordu ama gecenin bitiş şeklinden gurur duymuyordum. Bir pislik gibi davranmıştım, bunu inkâr edemezdim.

"Katie, yani *Kaitlyn*, özür dilemek zorundayım." Sonunda yüzü yumuşadı. "Sana karşı kabaydım ama şimdi her şeyi açıklayabilirim ve sanırım beni anlayacaksın. Hadi oturalım." Salondaki sandalyeleri işaret ettim.

balkonda gölge. "Bu durumun her ikimizin de istediği şekilde sonuçlanmasını bekliyorsak aramızda olanları geride bırakmalıyız."

Kıpırdamadı ve bir an için işe alım sürecine baştan başlamak zorunda kalacağımı hayal ettim. Vida, Jessica ve annem zaten Harper'ın bakımındaki boşlukları doldurmak için yapmaları gerekenden çok daha fazlasını yapıyorlardı. Onları daha ne kadar hizmete çağırabilirdim? Kalbim sıkıştı. Eğer Kaitlyn işi reddederse, en başa dönecektik. Ve bu beni öldürüyordu çünkü kâğıt üzerinde kızım için mükemmel bir seçim gibi görünüyordu.

Sonunda "Peki," dedi ve aramızda geniş bir boşluk bırakarak yanımdan geçti.

Biraz daha umutlu hissederek karşısına oturdum. "Harper'ın dosyasını okudun, bu yüzden bazı panik ataklarının ne kadar beklenmedik olabileceğini biliyorsun. Seninle tanıştığımız gece, eski dadısı Emily ile ilgili bir kabus gördü ve onu benden başka hiçbir şey sakinleştiremedi." Onun gözyaşlarıyla lekelenmiş küçük yüzünün görüntüsü aklımdan geçti. "Bildiğin gibi, Emily ile yaşadığım olaydan bu yana dışarıdan çocuk bakıcım yok ve Vida ile aile üyelerimden yardım istiyordum. İyileştiğini, bazı korkularını aştığını düşünüyordum ama o gece bana daha ne kadar yol kat etmesi gerektiğini hatırlattı. Onun için endişelendim ve hemen eve dönmek istedim. Sen ikincil zarardın."

Kaitlyn önündeki masanın üzerine koyduğu dosyayı karıştırırken, "Bu da bir yol," dedi yumuşak bir sesle.

"Umarım benim önceliğimin kızım olduğunu anlamışsındır. Ve sen de bu yüzden buradasın. Kaitlyn, ona yardım etmek için bulduğum en iyi seçenek sensin. Niteliklerin mükemmel. Aramızda bir gariplik olduğunu biliyorum ama seni temin ederim ki benim için önemli olan tek şey Harper'ın tekrar kendisi gibi hissetmesi. O geceyi unutabilir ve sadece özel küçük bir kıza yardım etmek isteyen iki insan olarak yeniden başlayabiliriz."

Seçeneklerini tartarken nefesimi tutuyormuşum gibi hissettim.

"İyileştiğini söylemiştin. Neden? Ne değişti?"

"Haftalardır kâbus görmüyordu. Ve dışarı çıkma konusunda daha cesur davranmaya başlamıştı."

Kaitlyn dosyayı çevirip açtı ve cebinden bir kalem çıkardı. "Yani araziyi terk mi etti? Çitlerin ötesine mi geçti?"

"Şey, hayır," diye yavaşça cevap verdim. "Demek istediğim, mülk sınırimızın kenarlarını, kaçındığı yerleri daha rahat ziyaret ediyor. Eskiden Emily'yle birlikte gittikleri yerlere, mesela rıhtıma."

"Tamam, bu harika." Kaitlyn başını salladı ve birkaç not yazmak için başını eğdi. Bu, ayrılmak üzere olan birinin yapacağı bir davranış gibi görünmüyordu.

"Harper'ın dosyasında çocuk doktorunun SSRI önerdiğini gördüm," diye devam etti kâğıtları karıştırırken. "Henüz bir ilaç protokolüne başlamadınız mı?"

Öne doğru eğildim. "Hayır ve niyetim de yok. Sırf hayatımızı kolaylaştırmak için kızımı bir zombiye dönüştürmek içime sinmiyor."

Sonunda başını kaldırıp bana baktı, gözleri yumuşacıktı. "İlaç tedavisinin nasıl hissettirdiğini anlıyorum-"

"Bir kaçış gibi," diye onun yerine ben bitirdim.

"Büyük bir adım gibi," diye nazikçe düzeltti. "Ve bunu ciddi olarak düşünmeden önce denememiz gereken birkaç yol daha olduğuna katılıyorum. Harper'ı bilişsel davranışçı terapi ve olumlu pekiştirme ile kademeli maruz bırakma ile olması gereken yere getirebilirsek, o zaman bu benim de tercihim olurdu. Ancak diğer tedavi seçeneklerimiz onu biraz rahatlatmazsa, ilaç tedavisini bir olasılık olarak düşünmemiz gerektiğini düşünüyorum. Çünkü sorunun özü bu. Harper şu anda acı çekiyor."

Bunu söylediğini duymak, bu kadar açık bir şekilde ortaya koymak kalbime bir bıçak gibi saplandı. Benim güzel küçük kızım acı çekiyordu.

"Biz' dedin," diye belirttim farkına vardığımda. "Bu pozisyonu alacağın anlamına mı geliyor?"

Ağzı sıkı bir çizgi haline geldi, tamamen işle ilgiliydi. "Tam da duymak istediğim şeyi söyledin. Odak noktamız Harper. Ona yardım etmek istiyorum ve bunu yapabileceğime eminim. Bloom'daki o geceyi unutalım ve önümüze bakalım."

Rahat bir nefes aldım. "Mükemmel. Anlayışınız için teşekkür ederim."

"Birkaç tedavi planımın üzerinden geçebilir miyiz? Sonra da onunla tanışmak isterim."

Öne doğru eğildim, onun görüşlerini merakla bekliyordum. Tedavi planlarını özetlediğinde, nihayet tünelin ucunda bir ışık vardı.

Uzun zamandır ilk kez umutlandığımı hissettim.

Kaitlyn sunumunu tamamlarken, "Tedavi protokolleri onlara verilen yanıtı göre geliyor, bu yüzden bunların bazılarını anında yeniden düzenlemem gerekebilir," dedi. "Ama ben çeviğim ve Harper'ın stabilize olmasına ve sonunda kendini yeniden bulmasına yardımcı olmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

"Teşekkür ederim. Etkileyici bir taslak."

Sesim resmi, hatta sert çıkıyordu ama Kaitlyn'in kızımı tedavi etmesi konusunda ne kadar çaresiz olduğumu belli edemezdim. Anlaşmamıza rağmen, fikrini değiştirme ihtimali hâlâ vardı. Artık işveren ve çalışandık ve iş kıyafetlerinin altında nasıl göründüğünü bilsem de, Kaitlyn ile olan tüm etkileşimlerimi tamamen profesyonel tutmak zorundaydım.

Sikimin araya girmesine izin vermeyecektim.

"Peki Harper nerede?" Kaitlyn sordu. "Onunla tanışacağım için heyecanlıyım."

Gülümsedim ve cebimden telefonumu çıkardım. "Vida'ya mesaj atıp **neyin** peşinde olduğunu öğreneyim." Neredeyse anında bir mesaj aldım.

Cevap. "Beklediğim gibi mutfakta şefim Bernardo'nun canına okuyor. Öğle yemeğini hazırlamaya çalışıyor ve tatlı diliyle onu kek yapmaya 'yardım etmesi' için ikna etti."

Kaitlyn güldü ve geldiğinden beri bu sesi ilk kez duyduğumu fark ettim. Daha fazlasını duymayı umuyordum. "Sanırım burayı o işletiyor?"

"Bilmiyorsun bile. Hadi, başka bir toplantıya çağrılmadan önce aşağı inelim."

Koridorda ilerledik ve mutfak kapısının önünde durakladım. "İlk başta soğuk davranırsa şaşırma. Yeni insanlara ısınması biraz zaman alır."

Kaitlyn başını bana doğru eğdi ve ben de yeni işe aldığım bir profesyonele işinin muhtemelen benden çok daha iyi bildiği bir kısmını anlattığımı fark ettim.

Mutfağa girdik ve Harper beni görünce tezgâhın üstündeki yerinden ciyakladı. Bernardo meyveleri doğradığı kesme tahtasından başını kaldırıp bana başıyla selam verdi.

"Baba, bak ne yapıyorum! Çilekli kekler!" Pembe krema damlayan bir spatulayı havaya kaldırdı.

"Eminim çok lezzetli olacaklardır," diye cevap verdim, sevimli kızıma gülümseyerek. "Şimdi bir tane yiyebilir miyim?"

"Hayır, daha pişmediler. Bernardo üzerlerine krema sürmek için soğumalarını beklememiz gerektiğini söyledi." Yanımda duran Kaitlyn'i görünce dondu kaldı.

"Merhaba Harper, benim adım Kaitlyn." Küçük bir el salladı. "Tanıştığımıza memnun oldum!"

"Merhaba."

Odadaki yabancıya nasıl tepki vereceğini görmek için Harper'ı izledim. İşte bu, kızımın yolculuğundaki ilk adımdı.

tekrar bütün hissetmeye doğru. İlk buluşma iyi gitmezse Kaitlyn'in nasıl toparlanacağını bileceğinden hiç şüphem yoktu ama umudum doğru adımlarla başlamamızdı.

"Daha önce hiç çilekli kek yapmamıştım," diye devam etti Kaitlyn, sanki eski arkadaşlarmış gibi rahat ve tanıdık bir ses tonuyla. Bernardo ve Harper'ın çalıştığı yerin karşısındaki duvara yaslanmayı tercih ederek mesafesini koruduğunu fark ettim. "Benim en sevdiğim tat çikolata. Senin favorin çilekli mi?"

Harper omuz silkip önündeki krema kâsesine baktı ve vücudumu bir gerilim kapladı. Stresli olduğunda verdiği tepki buydu. İçine kapanmak.

Kaitlyn neşeli bir sesle, "Bernardo, ben de memnun oldum," dedi. "Ne tür meyveler doğruyorsun? Bana pek çilek gibi görünmediler."

Ne olup bittiğini anlamış gibiydi, Harper'a yan gözle baktı. "Haklısın, değiller. Kremanın üzerine çilek karışımı eklemenin eğlenceli olacağını düşündük, yani bunlar ahududu. Bir tane denemek ister misiniz?"

Akışına bıraktığı için Bernardo'ya başımla teşekkür ettim. Kızımın etrafında böyle iyi insanlar olduğu için şanslıydım.

"Teşekkür ederim, çok isterim!" Kaitlyn hâlâ duvara yaslanmış bir şekilde konuştu. "Harper, şu meyvelerden bir tane yesem olur mu? Eğer paylaşmak istemiyorsan bana 'hayır' diyebilirsin. Bu sana kalmış."

Harper sonunda başını kaldırdı ve başını salladı. Kaitlyn'in skoruna yaklaşmasına izin verecekti! Kaitlyn çalıştıkları yere doğru yürüdü ve tezgâhın Bernardo'nun tarafında durmayı tercih etti.

"Hmm," dedi çileklere bakarak. "Sence hangisini seçmeliyim?"

Ocakta bir şey kaynamaya başladı ve Bernardo onunla ilgilenmek için dönerek Kaitlyn ve Harper'ı yalnız bıraktı. Harper başını kaldırıp

Kaitlyn daha sonra sessizce bir meyveyi işaret etti.

"Bunu mu? Tamam." Kaitlyn ahududuya uzandı, sonra durdu, ahududuyu küçük bir şapka gibi serçe parmağının üstüne yerleştirdi ve Harper'a doğru uzattı. "Aptalca, değil mi?"

Harper utangaç bir şekilde gülümsedi ve Bernardo'nun muhtemelen onun böğürtlenlerle oynamasına izin vermediğini fark ettim. Ona karşı her zaman sabırlı ve nazikti ama yemek hazırlama konusunda son derece ciddiye.

"Sen dene," dedi Kaelyn, kesme tahtasını Harper'a yaklaştırarak.

Bir çilek alıp işaret parmağının üzerine koydu ve kıkırdadı.

"Küçük bir insana benziyor, değil mi?" Kaitlyn onunla birlikte gülerek şöyle dedi. "Büyük bir şapka takmış, süslü bir partiye giden küçük bir insan gibi. Ne tür bir parti olduğunu merak ediyorum? Sen ne düşünüyorsun?"

"Ummm..." Harper bir ahududu daha aldı ve orta parmağına taktı. "Prenses partisi mi?"

Sesi yumuşaktı ama Kaitlyn'le ilgileniyor olması neşelenmeme neden oldu. Harper'ın fark etmeyeceğini umarak geriye doğru bir adım attım.

"Ben de tam olarak bunu düşünüyordum!" Kaitlyn haykırdı. "Belki de... *periler* için bir prenses partisi?"

Harper'ın gözleri kocaman oldu. "Gerçekten mi?"

"Uh-huh. Eminim tüm orman perileri gidiyordur ve hepsi özel şapkalar takıyordur. Peri partisi için başka bir tür şapka düşünmeye çalışalım."

"Yaban mersini şapkası mı?" Harper utangaç bir şekilde sordu.

"Evet, bu mükemmel olurdu! Şimdi bir tane düşünme sırası bende." Kaitlyn ağzını büktü ve çok düşünüyormuş gibi yaptı. "Bahse girerim içlerinden biri küçük bir kurbağa taburesi giyer. Onun ne olduğunu biliyor musun? Üzerinde beyaz noktalar olan kırmızı mantar?"

"Evet!" Harper başını kuvvetle salladı ve parmak uçlarındaki meyveleri yemek için durakladı. "Jess Teyze bana içinde bir tane olan bir kitap okuyor. İçinde bir de tavşan var!"

"Eğlenceli bir kitaba benziyor. Belki bir gün birlikte okuruz?"

Kaitlyn daha konuşmasını bitirmeden Harper tezgâhı yarılamıştı bile.

"Gidip getireyim."

İkinci bir bakış bile atmadan yanımdan geçip odadan çıktı.

Aylarca süren gerginlik ve gönül yarasından sonra, vücuduma d o l a n rahatlama oksitosin etkisi yaratmıştı.

"Beklediğimden... daha iyi geçti," demeyi başardım. Bu destansı bir yetersizlikti.

Kaitlyn hâlâ Harper'ın az önce koşarak geçtiği kapıya bakarak, "O harika," diye cevap verdi. "Güçlü bir başlangıç yaptık."

Tek yapabildiğim başımı sallayarak onaylamak oldu. Fark etmediği şey, kızıma herkesten daha hızlı ulaşmış olduğuydu. Kaitlyn Thorn sayesinde bir mucizeye tanıklık etmiştim.

KAITLYN

"D**bir**!"

Harper kaşığını takırdayarak boş mısır gevreği kasesine fırlattı ve dış masadaki sandalyesinin üzerinde ayağa kalkarak sessiz, huzurlu evde hiç yeri yokmuş gibi görünen muzaffer bir çığlık attı. Bu, küçük kızın kaçırıldığından beri kanunsuz bir hayat yaşadığını bir kez daha hatırlatıyordu. Evdeki herkes hala onun etrafında parmak uçlarında dolaşıyor, onu üzmemeye ve temelinden sarsmamaya çalışıyordu... ve bu süreçte Harper'ın zaman zaman *Sineklerin Tanrısı* bölgesine girmesine izin vermişti.

"Harper, lütfen kıcını koltuğa koy," dedim önümdeki omleti işaret ederek. "Henüz bitirmedim ve bugün ne yapacağımızı konuşmamız gerekiyor."

Harper'la geçirdiğim ilk iki hafta, altta yatan müsamahakârlık dışında, şaşırtıcı derecede kolay geçmişti. Zeki, komik ve duygusal açıdan zeki, harika bir çocuktü. Ancak onu bu kadar özel yapan şeyler aynı zamanda şeytanlarına karşı daha duyarlı hale gelmesinde de rol oynuyordu. Önerdiğim maruz bırakma terapisi egzersizlerinin bazılarını görebiliyordu, bu da planıma sadık kalmamı zorlaştırıyordu. Yavaş yavaş onun "sinyallerini", yani içine kapanmak üzere olduğunu gösteren küçük davranışlarını öğreniyordum. Yine de bugün, gerçek bir ilerleme kaydetmemizi sağlayacak bir planım vardı.

Harper yere çöktü ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Patronluk taslıyorsun."

"Hayır, ben *kibarım*. Ayrıca kahvaltıda seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Günümüzü planlamak eğlenceli oluyor."

Bu, birlikte geçirdiğimiz zamanın içine ördüğüm pek çok ritüelden biriydi, onunla yapmaya çalıştığım örtülü terapiyi onun tahmin etmesini kolaylaştırmak için. Kaygılı çocuklar öngörülebirliliği severler.

Çenesini avuçlarının üzerine koydu. "Kitap okumak istiyorum. Hepsi bu kadar."

Tercümesi, dışarıda oynamak istemiyordu. Harper'ın personel ve ailesiyle kaydettiği ilerlemeye rağmen, benimle hâlâ aynı noktadaydı. İlk haftayı sadece evin içinde geçirmiştik. Sadece son birkaç gündür benimle dışarıda, verandanın gölgesinde yemek yiyebilecek kadar rahattı. Bugün, sınırlarımızı biraz daha genişletmek istedim.

"Kulağa hoş geliyor, bunu kesinlikle listemize ekleyebiliriz," diye kabul ettim omletimin son kısmını sıyrırken. "*Gerçekten* eğlenceli bir şey deneyebileceğimizi düşündüm. Daha önce hiç yapmadığınız bir şey."

Harper neşelendi. "Ne gibi?"

Dramatik bir gerilim yaratmak için durakladım. "Mesela... safari!"

Yüzünü buruşturdu, kelimenin ne anlama geldiğini hatırlamaya çalışıyordu. "Filler ve kaplanlar mı bulacağız?"

Güldüm. "Pek sayılmaz. Bulmamız gereken canlılar bundan çok daha küçük. Ama doğru bir fikre sahipsın - bu tamamen hayvanları ve bitkileri aramakla ilgili. Şuna bir bakın."

Tabletimdeki birkaç ekrana dokunarak bir gece önce hazırladığım ve Florida'nın bu bölgesine özgü flora ve faunanın fotoğraflarını içeren kontrol listesine ulaştım.

Harper resimler arasında gezinirken "Vay canına," diye nefes aldı. "Bütün bu kurbağaları ve kaplumbağaları mı bulacağız?"

"Belki, eğer gerçekten çok çabalarsak. Kelebekleri de unutma. Çiçekleri de."

Ağzını kocaman açarak bana baktı. "Kıyafetleri giyebilecek miyiz?"

Tekrar güldüm. Küçük kız tam bir moda tutkunuydu ve eminim James'e safari kıyafetlerine ihtiyacımız olduğunu söyleseydim, güneş doğmadan önce bedenlerimizde teslim edilmesini sağlardı. "Belki bir dahaki sefere."

Harper tabağıma baktı. "İşin bitti mi? Aramaya başlayabilir miyiz?"

"Evet, başlayabiliriz. Ama önce planımızı yapmamız gerek."

Harper sandalyesinden fırladı ve eve doğru koşmaya başladı.

"Affedersiniz," diye seslendim ona masanın yanındaki yerimden. "Bir şey mi unuttunuz?"

"Bulaşıklarım!" diye bağırdı ve masaya geri koştu. James bana, kızı muazzam bir ayrıcalık içinde büyüyor olsa da, onu ayakları üzerinde tutmaya çalıştığını ve bunu yapmanın bir yolunun da basit işler için personele güvenmemek olduğunu söylemişti.

Onun peşinden mutfığa gittim ve Bernardo'ya bir başka mükemmel yemek için teşekkür ettim.

"Önce ayakkabılarını almamız gerekiyor. Parmak arası terlik mi yoksa spor ayakkabı mı istersin?" Harper'ı seçeneklerle boğmak yerine ona iki seçenek sunmak en iyisiydi.

Harper dondu kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Neden?"

İşte oradaydı. İlk işaret. Safari için duyduğu heyecanı, yüzeyin altında fokurdadığını görebildiğim şeyi iptal etmek için kullanabileceğimi umdum.

"Çünkü safariye çıkan insanların ayaklarını güvende tutmaları gerekir! Bir kırkayağın ayak parmaklarınızın üzerinde gezinmesini istemezsiniz, değil mi?"

Gülmesini umuyordum ama yüzü endişe maskesi olarak kaldı.

"Spor ayakkabılarımı giyeceğim, böylece bir kelebeği kovalamak istersem diye hızlı hareket edebilirim," diye devam ettim. "Benimle odama gelip onları almak ister misin, sonra ayakkabılarını alırsınız?"

Başını salladı ve ben de onun devam etme isteğini bir zafer olarak kabul ettim. Ayakkabı seçimlerimizi yaptıktan sonra, verandaya geri dönerken onu meşgul etmek için defterdeki listeyi kullandım.

"Bulmamız gereken ilk yaratık ne? Aklınızda bulunsun, sıranın dışına çıkarsak sorun olmaz."

Harper kaydıldı. "Umm... ilk olarak bir kaplumbağa."

"Kaplumbağa, anladım." Başımı salladım. "Peki sence kaplumbağalar nerede takılmayı sever?"

"Suda mı?"

"Kesinlikle! O zaman suya gidelim ve ne bulabileceğimize bakalım. Bence en iyisi sessiz bir yer, yani iskeleye yakın olmasın." Çimenlere doğru birkaç adım attım ve ona döndüm. "Hazır mısınız?"

Harper sanki avlunun kenarı kumda bir çizgiymiş, geçemeyeceği bir sınır noktasıymış gibi donup kalmıştı. Kahretsin, işler umduğum gibi gitmiyordu. Ama hâlâ işleri tersine çevirme şansım vardı. Anında değiştim.

"Neyle başlamak daha kolay olur biliyor musun? Bir kelebek. Güzel çiçeklerin etrafında olmayı severler, o yüzden pembe çiçekleri olan şu çalılığa gidelim, araba yolunun hemen yanına. Evin içinden geçip ön kapıdan çıkabiliriz."

Eve geri dönme fikri Harper'ın aklına yatmış gibiydi ve başını salladı. Konuşmaması beni endişelendirdi ama devam ettik.

Vida yanımdan hızla geçerken, "Siz ikiniz bir maceraya atılacakmışsınız gibi görünüyorsunuz," dedi. Bir gece önce ona planlarımı anlatmıştım. "Bu gece

eğlenin ve sivrisineklerin sizi yakalamasına izin vermeyin!"

"Listemizde onlar yok, değil mi Harper?" Onu bir göreve odaklamanın, yapmak üzere olduğumuz şey hakkında endişelenmesini engelleyeceğini umarak sordum.

Cevap vermedi.

Elimi ön kapının koluna koydum, devasa şeyi çekerek açtım ve ön basamağa çıktım. "Pembe çiçekler açmış; gidip ne bulabileceğimize bakalım!"

Tabletin mermer zemine çarpma sesi beni tekrar içeri çekti.

"Noooooooo!"

Harper başını geriye attı ve uhrevi bir feryat kopardı. Yere düştü ve yeri dövmeye ve tekmelemeye başladı.

Dışarı çıkmaya karşı direnç göstereceğinden endişelenmiştim ama korkularının *bu* şekilde ortaya çıkacağını hiç düşünmemiştim. Birlikte geçirdiğimiz iki hafta boyunca, korktuğunda sessizleştiğini görmüştüm ama biraz sabır ve ikna çabası genellikle bunu atlatmasını sağlıyordu, bu yüzden onu konfor alanının biraz dışına itmeye hazırdım. Ama bir bebek adımı olduğunu düşündüğüm şey çok daha fazlası gibi görünüyordu.

"Harper!" Ona doğru koştum ve dizlerimin üzerine çöktüm. "Dur, kendine zarar vereceksin."

Onu kaldırmaya çalıştım ama şaşırtıcı bir güçle beni itti ve yerde kıvrandı.

"Hayır!"

Çığlıkları fuayede yankılanarak Vida'yı geri çekti.

"Ah," Vida dudaklarını büzüp başını sallarken ben Harper'ı kendime çekmeye çalıştım. "Bay Morris'i arayacağım."

"Hayır," dedim, niyetlendiğimden daha sert bir şekilde. Bundan sonra söyleyeceklerim için sesimi kasıtlı olarak sakınleştirdim ve olabildiğince otorite yansıttım. "Bırak şimdilik ben halledeyim." Vida kararsız görünüyordu ama tam olarak yapmak için işe alındığım şeyi yapmak üzere olduğumu anlamış gibiydi. James'ten tekrar bahsetmek Harper'ın ona kafayı takmasına neden olabilirdi. İşimin bir parçası da ona James'in yardımı olmadan kendi kendini sakınleştirmesi için gerekli araçları vermek olacaktı.

Vida başıyla onayladıktan sonra geri çekildi ve Harper'la tek başıma çalışmam için beni yalnız bıraktı.

"Harper," dedim kısık bir sesle. Durakladı ve omzunun üzerinden bana baktı, hâlâ ağlıyordu. Yanıt veriyor olması iyiye işaretti ve ona küçük bir gülümseme verdim. "Yaptığımız nefes egzersizlerini hatırlıyor musun? Şimdi serinin üzerinden geçeceğim. İstersen onları benimle birlikte yapabilirsin, kendini biraz daha iyi hissetmeni sağlayabilir. Bu sana kalmış."

Ben bacak bacak üstüne atıp onun yanında dik otururken o birkaç hıçkırık daha çıkardı.

"Tıpkı yaptığımız gibi," diye sakın bir sesle başladım. "Elimi karnımın üzerine koyacağım, işte böyle." Avucumu karnımın üzerine düz bir şekilde yerleştirdim. "Sonra üçe kadar sayarken derin bir nefes alacağım, bu da karnımın dışarı çıkmasını sağlayacak. Sonra da bu nefesin burnumdan akmasına izin vereceğim."

Sakin anlarda uyguladığımız sıralamayı gözden geçirdim, yaptığımız temel çalışmanın bu ihtiyaç anında onu merkeze almaya yardımcı olacağını umuyordum. Gözlerimi kapattım ve Harper'ın ağlamaları iniltiye dönüşürken sürece devam ettim. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra nihayet ona baktım ve gözleri kapalı, bir eli karnının üzerinde bağdaş kurarak oturduğunu görünce sevinç çığlıkları atmak istedim. Derin nefesleri hıçkırıklarla kesiliyordu ama bunu denediği için çok heyecanlıydım. Nefes alış veriş tamamen düzleşene kadar devam ettik.

"Tamam," dedim usulca. "Bu harikaydı. Biraz daha iyi hissediyor musun?"

Harper başını salladı.

"Sevindim. Seni asla istemediğin bir yere gitmeye zorlamayacağımı bilmeni isterim, tamam mı? Ama senden bir iyilik isteyeceğim. Kendini rahatsız hissettiğinde, nasıl hissettiğini anlatmak için kendi sözcüklerini kullanmanı istiyorum. Çünkü bunu yaptığında," diye sinir krizi geçirdiği yeri işaret ettim, "sana yardım edemem. Aklından neler geçtiğini bilmiyorum. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Evet."

"Harika. Şimdi yapılacak en iyi şey Bernardo'nun sana bir şeyler hazırlamasını sağlamak, sonra da odana çıkıp önce bir kitap okuyalım, sonra da biraz kestirelim."

"İki kitap."

"İki kitap *ne*?" "İki

kitap lütfen!"

Ona gülümsedim. "Tamamdır. Gidiyoruz."

Ayağa kalktı ve mutfağa doğru koşmaya başladı. Vida'yı geçtim ve bana şaşkın bir bakış attı.

"Çok hızlıydı."

"Teşekkürler. Temel şeyler üzerinde çalışıyorduk ve gerçekten yardımcı oldu. Bir şeyler atıştırdıktan sonra biraz kestirecek."

Vida başıyla onayladı. "Bu kadar çabuk yeniden kendisi gibi hissettiğini gördüğüme sevindim. Bu nöbetler genellikle çok daha uzun sürer. Onunla çok iyi anlaşıyorsun."

"Teşekkürler," diye cevap verdim. "O harika biri."

Vida uzanıp elimi sıktı ve aceleyle uzaklaştı. Harper'ı mutfakta Bernardo'ya patronluk taslarken buldum. Ona terbiyesini hatırlattım, sonra atıştırmalığını bitirdiğinde onu

onun yatak odası. Onu James'in yatak odasından çıkarmanın bir öncüsü olarak orada rahatça uyuyabilmesini sağlamayı başarmıştım.

İki kitap sonra Harper gözlerini açık tutmak için mücadele ediyordu. James günlük güncellemeleri için bana mesaj attığında odadan çıktım.

"Konuşmak için birkaç dakikan var mı?" Cevap verdim ve bir saniye sonra telefonum çaldı.

"Sorun ne?" diye sordu beni selamlama şekli olarak.

"Bir şey yok, iyiyiz," diye cevap verdim, ses tonundan biraz rahatsız olmuştum. "Ama Harper ilk kez benimle birlikte oldu. Benimle birlikte safari yapmak için garaj yoluna çıkmasını sağlamaya çalıştım ve o da bozuldu."

"Ama neden? Kaçırıldığından beri milyonlarca kez araba yoluna çıktı."

"Bunu seninle ve iyi tanıdığı başka insanlarla da yaptı ama beni hâlâ çözmeye çalışıyor. Bunun olmasına şaşırmadım, ama itiraf etmeliyim ki yaşadığı krizin yoğunluğu beni hazırlıksız yakaladı."

"Eve geliyorum."

"James, hayır. O şimdi iyi. Ve bu programın işe yaramasını istiyorsak bana güvenmeye başlamasına ihtiyacım var. Başa çıkma stratejilerini kendi başına öğrenmesi gerekiyor."

Cevap vermesini beklerken nefesimi tuttum. James'in fedakâr bir baba olduğunu inkâr etmek mümkün değildi ama içimden bir ses James'in kızının kendisine bağımlı olmasından bir şeyler elde ettiğini söylüyordu. Bunu daha önce de görmüştüm - ihtiyaç duyulmaktan hoşlanan ve bu nedenle bilinçli ya da bilinçsiz olarak çocuklarını muhtaç ve yapışkan kalmaya teşvik eden ebeveynler.

"Peki, tamam. En iyisini sen bilirsin."

Sessiz bir iç geçirdim. "Teşekkür ederim. Bu yeni gelişmeye dayanarak ilk tedavi planlarımı yenileyeceğim. Eve döndüğünde üzerinden geçebilirim. Ya da..." Bazı akşamlar James'in

ben yatana kadar dönmedi. Neyin peşinde olduğunu merak etmeme izin vermedim. Bu beni ilgilendirmezdi.

"Bu akşam yemeğine yetişeceğim ve Harper yattıktan sonra her şeyi konuşabiliriz. Umarım biraz geç saate kadar çalışmamın sakıncası yoktur."

"Harper için her şeyi yaparım."

James'le de vakit geçirmeyi dört gözle beklediğimi itiraf etmeme izin vermiyordum. Söz verdiğim gibi, taşındığımdan beri ilişkimiz son derece profesyoneldi, ama onun yanında olmanın beni heyecanlandıran bir yanı vardı.

Ayrıca, ona bir şey açıklarken beni dikkatle izlediği anlar oluyordu, tek görebildiğim benimle seviştiği gece bana nasıl baktığı oluyordu. O anlardan belki de olması gerekenden biraz daha fazla keyif aldım.

Ya da belki çok daha fazlası.

JAMES

("Olur böyle şeyler. Üzgünüm patron."

"Hayır, sürekli oluyor ve beni üzen de bu. Lucas Rushing bizden kaç tane barmen kapmayı başardı?"

Bloom'daki genel müdürüm Brian, teklifi yapmamızla iş sözleşmesini imzalamaları arasında geçen sürede yeni bir personel daha kaybettiğimiz haberiyle beni aramıştı. Standartlarıma uygun bir yardımcı bulmak zaten yeterince zordu ve Lucas denen o pislik yüzünden bu da bir başka aksilikti. Kız kardeşim onda ne bulmuştu ki?

"Bu üç eder. Ama birini bulacağız, merak etme."

"Bloom'da *biri* yeterli değil, bunu sen de biliyorsun."

Hayal kırıklığımın Brian'a karşı kısa konuşmama neden olmasından nefret ediyordum, ama kulüplerim dudak uçuklatan yakışıklılık ve üstün beyaz eldiven hizmetinin mükemmel karışımına sahip personeliyle tanınırdı. Herkes işinde mükemmeldi ve bunu yaparken iyi görünüyorlardı ama barmenlerimiz başka bir seviyedeydi. Elbette, içki dağıtıyorlardı ama aynı zamanda eğlencenin bir parçasıydılar ve inanılmaz karışımları karıştırırken etkileyici şişe numaraları sergiliyorlardı. Doğru kişiyi bulmak kolay değildi, bu da bir adayı daha kaybetmeyi ve onu *Lucas Rushing*'e kaptırmayı çok daha acı verici hale getiriyordu.

"Çizim tahtasına geri dönelim. Seni haberdar edeceğim patron." "Teşekkürler Brian."

Telefonu kapattık ve pencereden dışarı bakmak için sandalyemi çevirdim. Kaitlyn'in bana bunun gerekli olmadığını söylemesine rağmen Harper'ın krizinden beri evden çalışıyordum. Bir yanımda Harper'ın gün içinde beni görmek için uğramasını umuyordum ama Kaitlyn günlerini planlı geçiriyordu. Benden onları bölmememi istemişti ve ben de isteğini yerine getirdim.

Bundan hoşlanmamıştım ama onu dinledim. İşler iyi gidiyor gibi görünüyordu ve ilerlemelerini raydan çıkarma riskini göze alamazdım.

Tekrar dizüstü bilgisayarımın ekranına baktım ve Bloom'dan kaçırılan kadının fotoğrafını kapattım. Lucas Rushing işlerime çomak sokmaktan vazgeçmeyi reddediyordu ve bu beni çıldırtıyordu.

"Hey, benim için hazır mısın?"

Kapıya doğru baktım ve kız kardeşimin içeri süzüldüğünü gördüm. "Jessica, burada ne işin var?"

Lacivert bir blazer ceket, beyaz bir tişört ve beyaz bir kot pantolon giymişti. Kız kardeşimin doğal koyu kahverengi saçlarını, benimkiyle aynı tonda, her zaman kullandığı doğal görünümlü parlak sarı tonuna nasıl getirdiğini hâlâ anlayamamıştım.

"Kayıtlarda bir toplantımız var! Harper'ın son olayından sonra geceyi burada geçirdiğimi hatırlıyor musun? Senden özellikle benim için biraz zaman ayırmanı istemiştim ve bunu takvimine eklediğini *gördüm*."

Ah evet, bir gün önce reddettiğim ve ona söylemeyi unuttuğum toplantı.

"Hey dinle, bazı şeylerle uğraşıyorum-"

"James, *hayır*. Beni yine bir kenara itemeyeceksin. Bir yer ayırttım ve onu tutacağım. Hazırlanmak için zaman harcadım."

Elinde kalın siyah bir cilt tutuyordu.

İçimi çektim ve ellerimi çenemin altında birleştirdim. En iyisi şimdi bu işi aradan çıkarmak ve çok heyecanlanmadan önce onu hazırladığı çılgın planlardan vazgeçirmektir.

"Otur. On beş dakikan var."

Jess karşımdaki sandalyeye otururken yüzünü buruşturdu. "Pislik gibi davranmak zorunda değilsin."

"Lucas az önce başka bir barmen çaldı."

"Olamaz." Dondu kaldı. "Bir türlü vazgeçmiyor."

"Öyle görünüyor. Lütfen bana nasıl bir çekiciliği olduğunu açıklayınız? Neden-"

"Yeter. Bunu aştık, onun hakkında konuşmanın bir anlamı yok, tamam mı? Lucas Rushing'le çıkmak hayatımın en büyük hatasıydı ve sen hâlâ bunun bedelini bana ödetiyorsun."

Her ne kadar sert bir tavırla konuşsa da, yüz ifadesinden sinirlendiğimi anlayabiliyordum. Ondan bahsetmek bile güvensizliğini tetikliyor gibiydi ve bu konuyu açtığım için kendimi bir pislik gibi hissettim.

"Peki, tamam. Daha fazla Lucas konuşmak yok. Söz sende."

Arkama yaslandım ve kız kardeşimin kendini organize etmesini bekledim. Bana getirdiği fikirlerin çoğu sağlam işler olmasa da, bana sunmaya hazırlanmak için harcadığı zamanı takdir edebiliyordum. Kendi başına yola çıkmayı, mirasını gerçekten başarılı olacak bir işe yatırmayı ve böylece aile itibarına güvenmeden kendi adını duyurmayı o kadar çok istiyordu ki. Bu yüzden her zaman enine boyuna düşünmeden aceleyle bir işe girişme riski vardı. Bu nedenle onun için yapılacak bir yatırımın önce benim onayımı alması gerektiği konusunda anlaşmaya varılmıştı. Belki de bu fikre seve seve yeşil ışık yakabileceğimi umuyordum.

Ama bundan şüpheliydim.

Jess başlamaya hazır olduğunu belirtmek için boğazını temizledi. "Henri Fournier ile Paris'te geçirdiğim sömestr sırasında tanıştım. Benim için çok değerli bir arkadaş oldu. O inanılmaz şeyler yapıyor..."

Kaşlarımı kaldırdım. Şarapla mı? Peynirle mi?

"...moda ile," diye devam etti Jess. "O tanıdığım en yetenekli tasarımcı ve inanın bana, hepsini giydim. Chanel, Lavin, Chloe, Marant, McQueen, aklınıza ne gelirse."

"Evet, giyim bütçenizin farkındayım," diye kestirip attım.

Beni görmezden geldi. "Kendi yerini açmaya hazırlanıyor ve Fransa'da kalacağını ya da belki New York veya Dubai'yi deneyeceğini düşünebilirsiniz ama *Raleigh*'de bir moda evi açmak istiyor."

Kaşlarımı çattım. "Neden orada?"

"Raleigh'i çok seviyor ve buranın açılış için mükemmel bir yer olduğunu düşünüyor. Büyük şehirlerden daha ulaşılabilir ama insanların hâlâ harcayacak parası var. Herhangi bir büyük şehirde bir dolap için ödeyeceği paraya orada yarım blok satın alabilir. Ve nerede olursa olsun insanların ona gelmesini sağlayacak kadar iyi. İşte, bak."

Jess dosyayı bana doğru itti ve ben de yattığım birkaç modeli not ederek göz gezdirdim. Jess'e karşı çıkamazdım; yaptığı iş kusursuzdu.

"Büyük bir yatırımcı arıyor ve ben de katılmak istiyorum."

Derin bir nefes aldım ve onu rahatlatacak doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Jess, üzgünüm ama bunu kabul edemem. Modanın sağı solu belli olmaz ve onun büyük moda merkezlerinin dışında yüksek paralı bir moda evi kurma planı bana mantıklı gelmiyor. Özür dilerim."

Gözlerini hızlı hızlı kırıştırdı ve gözyaşlarıyla mücadele ettiğini anlayabiliyordum. "Neredeyse hiç düşünmedin bile, bu sadece ani bir hayırdı. "Kral konuştu."

"Dur bakalım."

"Hayır! Hâlâ bana inanmıyor ya da iyi kararlar vereceğime güvenmiyorsun. Lucas'la olanlar bir sürü farklı nedenden dolayı bir hataydı, bunu anlıyorum. Ama bu yıllar önce oldu. Ben dersimi aldım. Öyleyse neden hâlâ beni cezalandırıyorsun?"

"Seni cezalandırmıyorum. Sağduyuya dayalı bir iş kararı veriyorum. Modaya yatırım yapmak almak istemediğim bir risk. Umarım anlıyorsundur."

Homurdandı ve dosyayı elimden kaptı. "Bilmiyorum. Toplantı için teşekkürler Bay Morris."

Onu yatıştırmak için bir şeyler söylemeye çalıştım ama hışımınla çıkıp kapıyı arkasından çarparken hiçbir şey bulamadım.

Telefonum çaldı ve Miguel'den gelen mesajı gördüğümde kalbim sıkıştı. Gün kesinlikle kötüye gidiyordu.

Yine mi? Bu lanet olası insanlar bize *yine* bu aptal maskaralığı mı yaşatacaklardı?

Vida'yı yolculuktan kurtarmak için ayağa fırladım ve ön kapıya yöneldim. Ne de olsa beni görmeye gelmişlerdi, bununla yüzleşebilirdim.

Ben ve Harper.

Tam kapıya vardığımda zil sesi duyuldu. Kapıyı açtım ve her zamanki Çocuk Koruma Hizmetleri görevlisi Annette Lane'i gördüm, son iki ay içinde evime altı kez gelmişti ve yanında henüz tanışmadığım bir polis memuru vardı.

"Bay Morris, bunu size tekrar yaptığım için çok üzgünüm," dedi minyon kadın, sanki bir vampirmiş ve ben onu davet edene kadar içeri giremezmiş gibi ön basamakta mesafesini koruyarak.

"Lütfen, Bayan Lane. Sadece işinizi yaptığınızı biliyorum." Geri çekildim ve içeri girmelerini işaret ettim. "Memur bey."

"Bu bir formalite, biliyorsun değil mi?" dedi içeri girerken, bana geniş bir alan bırakarak.

İçimin kaynadığını belli etmemeye çalışarak başımı salladım. "Gidelim mi?"

Bayan Lane ve ben, Harper'ın anneannesi ve dedesi onları düzenli olarak çağırdıkları için, çocuk esirgeme kurumuna yapılan bir ziyaretin koreografisi konusunda oldukça bilgiliydik.

"Hızlı bir yemek ve ev kontrolü yapalım, sonra ben Harper'a bir göz atacağım. On dakika sürer, söz veriyorum. Ne kadar meşgul olduğunuzu biliyorum."

Ev turu tamamlandıktan sonra ikiliyi Harper ve Kaitlyn'in ana kampına dönüştürülen kütüphaneye götürdüm. Alan o kadar havadar ve neşeliydi ki kızım her gün burada davranış terapisi gördüğünü fark etmiyor gibiydi.

Bayan Lane, Harper'ın kulaklık takmış bir şekilde masada oturduğu ve sabitleyici cümleleri tekrarladığı odaya kafasını uzattı.

"Merhaba, ben CPS'den Annette Lane. Rutin bir sağlık ziyareti için buradayım."

Kaitlyn'in yüzüne baktım ama en ufak bir şok belirtisi yoktu. Bir poker turnuvasında onunla karşı karşıya gelmekten nefret ederdim. Ayağa kalktı ve elini uzatarak kadına doğru yürüdü. Bayan Lane elini tuttu.

"Merhaba, ben Kaitlyn Thorn, MSW, ve Harper ile çalışıyorum. Şu anda bir seansın ortasında, onunla konuşmak ister misiniz?"

Bayan Lane başını salladı. "Hayır, görmem gereken her şeyi gördüm. Teşekkür ederim ve sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Ziyaretin geri kalanı tamamlandıktan sonra onlara çıkışı gösterdim. Birkaç dakika sonra Kaitlyn'in koridorda bana doğru geldiğini görünce şaşırmadım. Sinirli olmama rağmen, sade güneş elbisesinin içinde inanılmaz görüldüğünü fark edemeyecek kadar kızarmış değildim.

"*Bu da neydi* şimdi?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Harper meşgul mü? Hâlâ kulaklık mı takıyor?"

"Evet, o egzersizleri yapmaya bayılıyor, o yüzden birkaç dakikam var." Gözleri kocaman açılmıştı. "Lütfen bana neler olduğunu anlat."

İçimi çektim ve sırtımı duvara yasladım. "Bu işin arkasında Harper'ın anne tarafından dedesi Mitch ve Maureen Dresher var. İlk planlama toplantılarımız sırasında size bundan bahsetmediğim için özür dilerim. Sanırım her şeyin unutulup gideceğini umuyordum. Belli ki bu bir sorun olmaya devam ediyor."

"Ama... neden? Harper'ın ihtiyacı olan her şeye ve daha fazlasına sahip olduğunu bilmek zorundalar."

"Psikiyatrik teşhisine inanmayı reddediyorlar." Alay ettim. Bize yaşattıklarını düşündükçe yumruklarımın top gibi kıvrıldığını hissedebiliyordum. "Agorafobi ve panik atak yaşamak için çok genç olduğunu söyleyip duruyorlar ve eskiden olduğu gibi onları ziyaret etmesini bilerek engellediğimi düşünüyorlar. Kapım açık ve uğrayabilirler ama sanırım benim gözetimim altında onunla birlikte olmaktan rahatsız oluyorlar. Onu tesis dışına çıkaramamaları onlar için bir sorun, bu yüzden bu şekilde misilleme yapıyorlar. Bizi yıpratmaya çalışıyorlar."

"Benim profesyonel görüşüm bu tür ziyaretlerin onun için iyi olmadığı yönünde. Yaşadıklarından sonra evine bir polisin gelmesi kolaylıkla bir gerilemeyi tetikleyebilir."

"O kısım için endişelenmeyin. İlk ziyaretten sonra CPS'in neler olduğunu anladığı belliydi. Memurun kütüphaneye yaklaşmadığını fark etmişsinizdir. Onlar da biliyor. Çağrıyı takip etmek zorundalar ama burada yaptıkları standart bir incelemeden çok uzak."

Kaitlyn kollarını kavuşturdu ve kütüphaneye doğru baktı. "Bu konuda size nasıl yardımcı olabilirim?"

Çok endişeli görünüyordu, yaşadıklarımızdan dolayı çok üzgündü. Kaitlyn'in Harper'a olan bağlılığı ve bana olan sadakati sanki yıllardır evimizin bir parçasıymış gibi hissettiriyordu.

Ona sahip olduğum için inanılmaz derecede şanslıydım.

"CPS saçmalığı konusunda yapabileceğin hiçbir şey yok. Sadece tedavi planlarınıza sadık kalın. İyileştiğinde, Dresher'larla olan bu saçmalığa bir son verebiliriz."

Kaitlyn'in yüzünde bir şey titreşti. "James... Sana 'daha iyi'nin tam olarak belirlenmesinin zor olduğunu hatırlatmam gerekiyor. İlerleme her zaman doğrusal değildir, bu da Harper'ın harika günler ve kaydettiğimiz tüm ilerlemeyi kaybettiğini hissettiği günler geçireceği anlamına gelir. Onu okula hazır hale getirme hedefimiz var, ancak bu kilometre taşına ulaşsa bile hala ele almamız gereken yan sorunlarımız olabilir. Ayrıca, gerçekten okula gitmeye başlaması gerekecek."

İkimiz de okul başladığında sözleşmesinin sona ereceğinden bahsetmemeyi tercih ettik. Birkaç dakika boyunca, o noktadan sonra onun pozisyonunu doldurmak için yeni destek personeli bulmayı düşündüğümde ürpertici bir korku hissettim. Birlikte geçirdikleri kısa sürede gördüklerime dayanarak, hiç kimsenin Kaitlyn'in yerini dolduramayacağını söyleyebilirim.

Kaitlyn bana doğru bir adım attı ve sanki beni şimdiki zamana geri döndürmek istercesine elini koluma koydu. "Bu mantıklı mı?"

O geldiğinden beri birbirimize dokunmamıştık, sınırlarımızı sağlam tutmak için sözsüz bir anlaşma yapmıştık. Kollarım kıvrılmıştı ve tenime yumuşak dokunuşu içimde beklenmedik bir titreme yarattı.

Uzaklaşmak istemiyordum ama onun narin elinin üzerimde kalmasına izin verecek kadar da kendime güvenmiyordum, özellikle de bana bakarken. Endişeli, kararlı... ve çok şefkatli, sanki sadece Harper için değil de onun için de önemliymişim gibi.

Hayır, hayır, hayal görüyordum. Kaitlyn geldiğinden beri profesyonelden başka bir şey değildi. Benimle ilgilenmiyordu ve ben de aptalca bir şey yaparak onun işini riske atacak değildim.

"James?"

Sonunda ona cevap verecek kadar kendime gelebildim. "Evet. Sorun değil."

Dokunuşundan kurtuldum, topuklarımın üzerinde döndüm ve üzerimdeki etkisini görmesine izin vermek istemeyerek hızla uzaklaştım.

KAITLYN

Okay, yani rahatlık yüksek ve kudretli James Morris'in kabul etmeye istekli olduğu bir şey değildi. En azından benden değil. Not edildi.

Ama yine de. Neden böyle bir pislik gibi davranmak zorundaydı ki, sanki ona *hakaret* etmişim gibi beni silkeledi ve sonra da ofisine geri döndü? Sadece ona yalnız olmadığını, onun yanında olduğumu söylemeye çalışıyordum. Ama belki de bu şekilde tanıdık gelmemden hoşlanmamıştır. Bana kiralık yardımcısından başka bir şeymişim gibi davranmak istiyorsa, öyle olsun. Yani teknik olarak öyleydim. Sadece patronluk taşlamasından hoşlanmadım.

Yatağında kıvrılmış yorgun küçük kıza baktım ve gözlerinin sonunda kapandığını fark ettim. Uykuya dalmadan önce bir kitabı ancak bitirebilmiştik, bu da sabah aktivitelerimizin onu çok yorduğu anlamına geliyordu. CPS çalışanlarını fark etmediği için rahatlamıştım. Zaten zor durumdayken ihtiyacı olan son şey korkutucu görünümlü resmi insanlar görmektir.

Yataktan kayarak çıkmak her zaman zor olmuştur ama ayaklarım yere değdiğinde neredeyse hiç kıpırdamadı. Kapıya ulaştığımda ona bir kez daha baktım. Ne kadar tatlı bir çocuk.

Ama babası... *grrr*. Huysuz, öngörülemmez, umursamaz.

Onun tepkisini düşündükçe kendimi daha da öfkeli hissediyordum. Harper uyanmadan önce en az iki saatim vardı ve kızgınlık duygularımı geride bırakmanın en iyi yolunun hızlı bir egzersiz ve duş olacağına karar verdim. Hissettiğim hayal kırıklığının bir kısmını dışarı atmak için düzenli olarak koşmaya başlamıştım, mahallenin içinden geçen bakımlı patikalardan faydalanıyordum. Aklımı başımda tutmama yardımcı oluyordu. Hızlıca atletimi ve şortumu giydim ve kapıya yöneldim.

Kapının dışına çıkıp James'in arazisinden resmen çıktıktan sonra, birkaç dakika boyunca ultra lüks topluluğun güzel manzarasını seyrettim ve egzersiz öncesi esneme hareketlerimi tamamladım. Biraz yorgun hissettiğimi itiraf etmekten nefret ediyordum. Kısa bir sürelğine içeri girip biraz kestirmeyi düşündüm ama patronumla ilgili hayal kırıklıklarımı terleyerek atmak ruh sağlığım için daha iyi olacaktı.

Beş mil sonra hızımı yavaşlatıp tempolu bir yürüyüşe geçtiğimde kendimi zorladığım için memnundum. Elbette, sıcak acımasızdı, ancak topluluk planlayıcıları koşu yolunun iyi gölgelendirildiğinden emin olmuşlardı. Mülkle ilgili her şey, sakinlerin konforu düşünülerek, onlara doğanın tüm güzelliğini hiçbir güçlük olmadan sunmak için tasarlanmıştı. Pürüzsüz yollar. Görünürde tek bir ot bile yok. Göletlerde kuğular. Sakinlerin oturup düşünebilecekleri pastoral çiçek tarlalarına yerleştirilmiş güzel tik banklar... milyarderlerin daha fazla para kazanmadıkları zamanlarda düşündükleri her şey.

Telefonum çaldığında düşüncelerimden uzaklaşmıştım. Arayan Cassie'ydi, muhtemelen öğle tatilindeydi.

"Hey, n'aber?" Ben sordum.

"Sana Lacey McCall'dan bahsetmiş miydin?"

Tipik bir Cassie saçmalığıydı. Her zaman aklını okuyabiliyormuşum gibi davranırdı - ya da bensez başladığını fark etmediği bir sohbe devam ediyormuşuz gibi. "Hayır, hatırladığım kadarıyla değil."

"Lacey, Scott'ın annesinin düğünü planlamamıza yardımcı olması için bize 'hediye ettiği' düğün organizatörü. Söylememe izin verin, kadın çok cesur!"

"Olamaz," dedim, patikanın döngüsü boyunca James'in evine doğru devam ederken. "Ne yaptı bu kadın?"

Cassie sinirli bir homurtu çıkardı. "Çok aptalca ama *çok* sinir bozucu! Scott ve ben pastanın aromasına karar vermeye çalışıyoruz. O kırmızı kadife istiyor, ben klasik vanilya. Lacey'den eşitliği bozmasını istedim ve o ne dedi biliyor musun?"

"Anlat bana." Kahkahamı sesimden uzak tutmaya çalıştım.

"Hiçbiri! Her iki seçeneğin de - tam olarak ne demişti? Tatların 'çok 2010' olduğunu söyledi. Bir pasta aromasının modası nasıl geçebilir ki? Ha?"

Kıkırdadım. "Hey, o bu işin içinde, o yüzden biliyor olmalı."

"Aman Tanrım, Katie, onun tarafını mı tutuyorsun?" Cassie'nin çığlığı telefonumu kulağımdan çekmeme neden olacak kadar yüksekti.

"Hayır, hayır, tabii ki hayır," diye hızla geri adım attım. Cassie genelde çok akli başında biriydi ama düğün planlamasının stresi belli ki ona bir şeyler yapıyordu. "Sen gelinsin, ne istiyorsan onu almalısın. Modaya uygun bir pasta aroması için bir önerisi var mıydı?" Bu düşünce karşısında bir kıkırdamayı bastırdım.

"Ah, evet," diye inledi Cassie. "Ananaslı baş aşağı pasta! İğrenç, değil mi? Resepsiyonumda Ring Dings servis etmeyi tercih ederim."

"İğrenç, katılıyorum. Dinle, eğer oyumu istiyorsan lütfen ona modası geçmiş vanilyalı ya da kırmızı kadife pastayı seve seve yiyeceğimi söyle, eminim diğer konuklar da öyle yapacaktır."

"*Teşekkür ederim!* Baş nedimemin de benimle aynı fikirde olduğunu söyleyeceğim. Scott taraf tutamayacak kadar korkak, bunun annesine dönmesini ve *olay* olmasını istemiyor. Ugh. Adamı seviyorum ama bazen beni deli edebiliyor."

"Bir de bana sor," diye mırıldandım nefesimin altında... ama yeterince sessiz değildi.

"Neydi o?" Cassie sordu. "James'le sorun mu yaşıyorsun? Scott'ı çağırıp kışını tekmeletmem mi gerekiyor?"

"Tamam, öncelikle Scott'ın James'in kışını tekmelemeye yaklaşma ihtimali nedir ki? Scott harika bir adam ama hadi ama. Onun antrenman anlayışı arkadaşlarıyla langırt turnuvası yapmak. Bu arada James'in *çok* kullandığı özel bir spor salonu var."

"Haklısın. O zaman gelip James'in kışını tekmeletmem mi gerekiyor?"

Güldüm. "Teklif ettiğin için seni seviyorum ama ne kadar tekme atarsan at o sopayı kışından çıkaracağını sanmıyorum."

"Ah. O kadar kötü mü?"

"Sadece... bazen sinir bozucu oluyor," diye itiraf ettim. "Bazen harika olabiliyor - Harper'la harika ve ona kesinlikle tapıyor -Ama sonra dönüp bana hissettiriyor..." "Azgın mı?"

"Hayır!" Kesinlikle azgın değil. Kesinlikle değil. Değildi. Bu bir seçenek değildi. "Çeklerimi imzalıyor, onu o şekilde düşünmüyorum."

Bu bir yalandı ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Bundan emin misin? Her erkek seni s i n i r l e n d i r e m e z . Hayatını sakın bir şekilde sürdürüyorsun. Bu adamın seni bu kadar sinirlendirmesinin bir anlamı yok mu sence?"

"Evet, bir kez takıldığımızda bana çöpmüşüm gibi davranan bir pislik olduğu anlamına geliyor. İnan bana, oraya geri dönmek için acelem yok." *Bu* gerçekten de doğruydı... aşağı yukarı.

"Ah, dur bakalım," dedi Cassie, sesi boğuklaşmıştı. "Saati yeni gördüm. Öğle yemeği molası bitti, bankaya dönmem gerekiyor. Seni çok seviyorum ve pasta olayına karıştığın için teşekkürler!"

Cevap vermeye fırsat bulamadan telefonu kapattı. Tipik Cass, her zaman acelesi vardır.

Bir elektrik direğinin yanında durup bacağımı uzattım, önüme doğru tekmeledim ve belimi büktüm.

"Hammies sıkı, ha?"

Arkamı döndüğümde terli ama yakışıklı bir adamla karşılaştım. Uzun boylu ve zayıftı; sarkık, kum rengi saçları onu yetişkin bir öğrenci derneği çocuğu gibi gösteriyordu. İstedığı her şeye sahip olabileceğini bilen bir adamın kendinden emin havası vardı. Yaklaştığında gözlerinin köşelerindeki belli belirsiz çizgileri fark ettim. Benden birkaç yaş büyüktü ama hâlâ ç o k seksiydi.

Sonunda ona cevap verecek kadar kendimi toparladım. "Ah, evet. Son zamanlarda çok fazla koşmuyorum, bu yüzden şimdiden biraz ağrım var."

Sanki çoktan eski arkadaşmışız gibi rahat ve güler yüzlüydü.

"Ama bu en güzel duygu, değil mi?" diye heyecanla ekledi. "Koşudan hemen sonraki o kas gerginliği. Bir şey *yaptığınızı* fark etmenizi sağlar!"

"Haklısın," dedim ve diğer bacağıma geçtim. "Seni

daha önce buralarda görmemiştim. Ben Lou."

Elini uzattı.

"Ve terliyim. Gerçekten terliyim," dedim avucumu hızla şortuma silerken.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Sweaty!"

El ele tutuştuk ve ben güldüm. "Ben *Kaitlyn*, tanıştığımıza memnun oldum."

"Bu tarafa mı gidiyorsunuz?" Önümüzdeki patikayı işaret etti.

"Serinlemek için biraz yürüyeceğim."

Yürümek üzere olduğu yol Morris'lerin evine gidiyordu ve benim de bunu kabul etmekten başka çarem yoktu. Ama o kadar arkadaş canlısı, o kadar kolay görünüyordu ki

konuşmak için. Soğuk James'le uğraştıktan sonra bu hoş bir değişiklikti.

"Elbette, içeri girmeden önce biraz daha

sakinleşmem gerekiyor." "Bu toplulukta yeni misin?"

"Sayılır, önümüzdeki altı ay için buradayım." Daha fazlasını söylemeyi reddettim.

"Harika değil mi?" Lou yemyeşil çevremizi işaret ederek sordu. "Burayı seviyorum."

Başımı salladım. "Evet, aslında mükemmel. Benim de dışarı çıkıp bu patikaları daha çok kullanmam gerekiyor."

Durakladı ve dönüp bana baktı. "Buraya çok sık gelirim. Umarım tekrar karşılaşırız."

İşte o gülümseme. Tesadüfi karşılaşmamız flört gibi hissettirmeye başlamıştı ve ben bunu kabul ettiğimden emin değildim. İyi birine benziyordu ama şu anda bir ilişki fikrine pek hevesli değildim. Bana doğru gelmiyordu.

"Elbette, yeni bir koşu arkadaşı bulmak her zaman güzeldir."

"Nerede kalıyorsun?" Sorunun haddini aştığını fark etmiş gibi yüzü hemen acılı bir ifadeye büründü. "Tabii sormamın bir sakıncası yoksa. Bana adres falan vermek zorunda değilsin." O kadar endişeli görünüyordu ki güldüm.

"Merak etme, sapık olmadığını söyleyebilirim. Ben şurada

kalıyorum." Morris arazisini işaret ettim ve Lou kısık bir ısıklık çaldı.

"Um hm, o yer. İlginç bir yer. Adam biraz kontrol manyağı, ha? Onun için çalışmanın kolay olduğunu düşünemiyorum."

Her ne kadar James'in üzerine gitmek istesem de onunla olan iş ilişkiyi ya da Harper'la olan ilişkiyi tehlikeye atmamın bir yolu yoktu. Omuz silktim. "Her işverenin kusurları vardır, değil mi?"

"Bazılarının diğerlerinden daha fazla," dedi sempatik bir gülümsemeyle. "İnan bana, hikayeler duydum. Belki bir dahaki sefere yollarımız kesiştiğinde seni bilgilendiririm ve sen de kendi keder hikâyenı anlatırsın. Söz veriyorum, çok iyi bir dinleyiciyimdir."

Her ne kadar dedikoduları duymak istesem de, bu konudan uzak durmayı tercih ettim. James bana bilinmez bir varlık gibi geliyordu ve ondan bilgi almayı çok isterdim ama Lou'nun karşılığında dedikodu isteyeceğini hissediyordum ve imzaladığım devasa gizlilik anlaşmasını ihlal etmek istemiyordum. "Haftada üç kez koşuyorum, ya öğle arasında ya da çok erken saatlerde. Birbirimizi tekrar göreçimize eminim," dedim gayri ciddi bir şekilde.

"Umarım, Sweaty. Yani, Kaitlyn."

El sallayıp paralel yolda ilerlerken gözlerinde muzip bir pırıltı vardı ve bu beni gülümsetti. Dedikoduları paylaşamamak bile eğlenceli birine benziyordu. Rahatlayabileceğim bir arkadaşımın olması güzel olurdu - patronumun kafa karıştırıcı, çıldırtıcı, seksi piçi kadar sinir bozucu ve değişken olmayan biri.

KAITLYN

Eya ben zavallı çocuğu yıpratıyordum ya da Harper büyük bir büyüme atağı geçiriyordu - ya da muhtemelen her ikisi de - çünkü o

saat altıda yatmaya hazırdı. Bir kitap için uyanık kalmayı başardı ama ben ona başka bir kitap sormadan önce dönüp uyudu. Onu zorladığımı, konfor alanının dışına çıkmaya teşvik ettiğimi biliyordum ve yavaş yavaş çiçek açmaya başlamıştı. Stres ve heyecanın birleşiminin yan etkisi, her günün sonunda çok uykulu küçük bir öğrenciydi.

Harper'ın planlarını anında yeniden yazarken kendi payıma düşen esneme ve büyümeyi yapıyordum. İş ödüllendiriciydi ve konunun uzmanı olmama rağmen hala her gün yeni şeyler öğreniyordum. İşimin her parçasını seviyordum.

Tabii başımdaki huysuz adam hariç.

Öğleden sonra hışımla çıkıp gittiğinden beri onu görmemiştim ve iş sonrası planlarından da hiç bahsetmemişti, bu yüzden Bernardo çıkmadan önce akşam yemeği yemek için şort ve atletle yalınayak mutfığa doğru yürüdüm.

"Kaitlyn."

Yerimden sıçradım ve dönüp baktığımda James'in ofisinin kapısından bana baktığını gördüm, sanki koridorun sonundan çıplak ayaklarımı duymuş gibiydi.

"Evet?" Ses tonumu soğuk
tuttum. "Bir dakikan var
mı?"

Normalde saate bakmazdım ama birkaç saat önce beni nasıl küçümsediğini görünce ona görevde olmadığını söylemeyi düşündüm. Ama yorgun görünüyordu. Stresli. Kolları kıvrılmış ve saçları sanki gün boyunca çok yorulmuş gibi dağınıktı. Kendime, buna alışkın olsa bile, CPS'in ebeveynliğini sorgulayan bir ziyaretinin stresli olması gerektiğini hatırlattım. Üzerindeki diğer taleplerden bahsetmiyorum bile. Kendime rağmen yumuşadım.

"İstiyorum."

Koridorda bana doğru yürüdü. Kendimi hazırladım, ne bekleyeceğimden emin değildim. Daha önce olduğu gibi aynı soğuk, küçümseyici adam mı olacaktı, yoksa onun farklı bir yönünü mü görecektim? James söz konusu olduğunda, bunu söylemenin hiçbir yolu yoktu.

"Dinle, sana karşı kısa davrandığım için özür dilemek istiyorum. Sempati kabul etme konusunda pek iyi değilim. Gerçekten takdir ettiğimde bile. Ama seni başından savmamalıydım. Bu adil değildi ve özür dilerim."

Gözlerindeki samimiyet karşısında biraz sendeledim, çünkü onun nereden geldiğini gerçekten anlamıştım. Geçmişim ve eğitimim göz önüne alındığında, teselli veya destek için başka birine başvurmak yerine insanların ağladığı omuz olmak konusunda çok daha rahattım. Eğer ben kötü bir an yaşarken ve bunu saklamaya çalışırken biri bana ulaşıyorsa, James'ten daha iyi bir tepki verir miydim? Bundan emin olamadım.

"Um... teşekkürler. Özrünü kabul ediyorum ve minnettarım."

Bu çok önemli bir değiş tokuş gibi hissettirdi - sadece Harper için karşılıklı bakıcılar olarak değil, aslında insanlar olarak bağlantı kuruyorduk. Bu an sadece *bizimle ilgiliydi*.

Yüzü değişti ve ağzında bir gülümseme belirdi. "Yemek yedin mi?"

"Hayır, aslında şimdi bir şeyler almak için aşağı iniyordum," dedim.

Doğaçlama bir strateji seansı için beni ofisine çekeceğinden endişeleniyordum. Harper'ın planları üzerinde çalışmaya her zaman hazırdım ama gerçek şu ki *açlıktan* ölüyordum. Yemek düşüncesiyle midem gurulduyordu.

"O zaman seni yemeğe götüreyim. En sevdiğim yere. Vida Harper'a göz kulak olabilir."

James'le akşam yemeği mi? Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım.

"Bu harika olurdu ama..." Kirli atletimi ve şortumu işaret ettim ve onun en sevdiği restorana yakışacak şekilde ne giyebileceğimi bulmaya çalıştım. Yeterince şık bir kıyafetim *var* mıydı ki? "Temizlenmem gerekecek."

"Gerek yok, olduğun gibi iyi görünüyorsun."

Ona bön bön baktım. "Bunu giyerek dışarı çıkmayacağım. Bana on dakika ver."

Sırıttı. "İyi, ama cidden, burası süslü bir yer değil. Rahat bir şeyler giy."

"Ön tarafta buluşuruz," dedim merdivenlere doğru koşarken.

Rahat. Bununla neyi kastettiğinden emin değildim ve yanımda getirdiğim kıyafetleri hızlıca gözden geçirdiğimde süslü bir şey bulamadım, bu yüzden basit bir sarı sundress tercih ettim. Platform espadrillerime göz attım ama içimden bir ses onun yerine parmak arası terlik giymemi söyledi. Saçlarımı taradıktan ve en basit makyaj uygulamalarını yaptıktan sonra onunla buluşmak üzere dışarı çıktım.

Boş bir araba yoluna çıktım. Özel şoförü Armand neredeydi? James'in kendi başına bir yere gittiğini hiç görmemiştim; her zaman siyah bir Mercedes Maybach'ın arkasında kayarak giderdi. Araba kullanmayı bildiğinden bile emin değildim.

Birkaç saniye sonra bir motor sesi duydum ve şık, beyaz, üstü açık, iki koltuklu bir araba önümde gıcırdayarak durdu.

"Mükemmel görünüyorsun. Atla bakalım."

İltifatı karşısında kızardım. Ama bu bir iltifat *mıydı*, yoksa sadece gideceğimiz yere uygun göründüğümü mü söylüyordu?

"Bu şeyin emniyet kemeri var mı?"

"Aslında bu bebekte sadece kucak kemeri vardı ama güvenlik için sonradan taktırdım." Direksiyonu okşadı. "1967 model Jaguar."

"Muhteşem," dedim, hâlâ ön merdivenlerin güvenliğinden arabaya bakıyordum.

"Aç olduğunu sanıyordum, neden binmiyorsun? Arabayı ben mi kullanıyorum?" Motoru birkaç kez devirdi.

"Belki de."

Güldü. "Söz veriyorum, seni fazla zorlamayacağım. Hadi gidelim."

İsteksizce arabaya tırmandım, emniyet kemerini taktım ve kapının kolunu kavradım.

"Gidiyoruz."

James gaza bastı ve uzun araba yolundan aşağı doğru uçmaya başladı, rüzgâr etrafımızda hızla eserek hafif güneş elbisemin havalanmasına ve pembe külotumun ortaya çıkmasına neden oldu. Etek ucunu kalçalarımın altına sıkıştırdığımda başının bana doğru hızla döndüğünü ve aynı hızla uzaklaştığını gördüm.

Birkaç dakika içinde Model City'nin etkileyici olmayan bir bölümündeydik. Sıra sıra alışveriş merkezlerini geçerken boynumu büküm, zincirler arasında beklenmedik bir beş yıldızlı restoran aradım. James sonunda terk edilmiş bir Kmart'ın otoparkına girdi.

"Umm..." Etrafa bakarak söyledim.

"Şurada."

Yarım düzine yiyecek kamyonu, piknik masaları ve aralarına dizilmiş ışıklarla derme çatma bir şenliğin kurulduğu arsanın arka köşesini işaret etti.

"En sevdiğin yer burası mı?" Şaşkınlığımı gizleme zahmetine bile girmeden sordum.

Park yerine çekerken bana güldü. "Abuela'nın Tacos'u. Daha iyisi yok. İnanın bana, dünyayı dolaştım ve hep bunlara geri dönüyorum."

Böylesine mütevazı bir yere burun kıvırmaması beni çok etkilemişti. Mekânın nabzı atıyordu; hoparlörlerden salsa müziği yükseliyor, insanlar yemek yiyor ve gülüyordu. Tam da olmak istediğim yerd.

Siparişlerimizi verdikten sonra, insanların kalkmak için temizlik yaptığı bir piknik masasını işaret etti.

"Git şunu al, hazır olduğunda yemeği getireceğim."

Yerleştikten sonra, onun da bekleyen insanlarla etkileşimini izledim. Yaşlı bir kadın onunla sohbet etmeye başladı ve o da sanki akşam için dışarı çıkmış sıradan bir adammış gibi kadınla kolayca iletişim kurdu. Kadın, adamın Miami'nin en güçlü oyuncularından biri olduğunu ve isterse bizi Meksika'ya taco yemeye götürebileceğini bilmiyordu. Ne kadar zengin olduğunu tam olarak fark etmemiştim; ne ilk tanıştığımızda, ne onunla yattığımda, ne de onun için çalışmaya başladığımda. Onu kasıtlı olarak araştırmamıştım çünkü Harper'la çalışmak söz konusu olduğunda fikirlerimin kararlarımı etkilemesini istememişim. Ancak kız kardeşim işaret ettikten sonra onu internetten araştırdım. Dedikoduların çoğu sadece bundan ibaretti ve şu anda izlediğim kişiyle uyuşmuyordu. James burayı küçümsemiyordu - ve burayı işleten insanları da küçümsemiyor, onlarla eski dostlarmış gibi rahat ve doğal bir şekilde sohbet ediyordu.

Bu yönünü seviyordum. Nerede olursa olsun uyum sağlama yeteneği. Gerçek gibiydi. Gerçi ona yakından bakarsanız, büyük boy saatinin muhtemelen bir araba kadar pahalı olduğunu ve kot pantolonu ile gömleğinin özel terzi tarafından ona uyacak şekilde kesildiğini fark edersiniz. Ama görünüşte o sadece otoparkta yemek yiyen bir adamdı.

Elinde yiyecek ve birayla bana doğru gelirken gözlerimi kaçırdım. Bakarken yakalanmak istemedim, ki tam olarak yaptığım da buydu.

Çünkü *çok* ateşliydi ve öyle değilmiş gibi davranmak zorunda olmak beni öldürüyordu.

"Seni bir ziyafet bekliyor," dedi, çeşitli poşetleri masaya bırakıp karşıma geçerek.

Haklıydı da. Aslında yemeye başladığımızda, tıka basa doyduğumuz için tüm konuşmalar kesildi. Yarım saat sonra doymuş ve mutluyduk.

"Aman Tanrım," diye inledim karnımı tutarak. "Bu inanılmazdı. Tıka basa doydum!"

"Aynen," diye güldü. "Ama buna değdi. Sahile inip biraz yürümek ister misin? Kısa bir yol."

"Seve seve," dedim, yavaşça ayağa kalktım ve bunun tam olarak bir randevu gibi hissettirdiği gerçeğini düşünmemeye çalıştım.

Kumsalda altın saatler yaşanıyordu ve güneş James'in üzerine mükemmel bir pembemsi ışık saçıyordu. Adamın kötü bir açısı yoktu.

"Güzel bir gece," dedi.

"Öyle. Yemek için tekrar teşekkürler."

"Seni Abuela'nın Yeri'yle tanıştırdığıma sevindim. Bundan sonra her taco'yu bu gece yediklerinle kıyaslayacaksın."

Güldüm ve tekrar sessizliğe gömüldük. Eğer bu gerçekten bir randevu olsaydı, sohbet etmeye çalışırdım - çekici görünmek için çok uğraşırdım

ve eğlenceli. Ama James'in yanındayken bu numaralara ihtiyacım yoktu. Yakınımda durduğunun farkında olmama rağmen kendimi rahat ve huzurlu hissediyordum. Akşam yemeğinde içtiğim iki bira ve romantik ortam beni etkilemeye başlamıştı. James'in de bana sinsi bakışlar attığını hissediyordum.

"Sana elbisenin mükemmel olacağını söylemiştim," dedi.

"Her zamanki gibi haklıydın," diye şaka yaptım. "Bunun senin için önemli olduğunu biliyorum."

"O *kadar* kötü müyüm?" Bana kederle baktı.

Omuz silktilim. "Biraz. Bazen. Ama sen busun işte. Sen James Morris'sin, olağanüstü iş adamı."

"Şimdilik James Morris olmak güzel, taco meraklısı." Durdu ve bana baktı. "Bu çok eğlenceli."

"Evet, iyi vakit geçiriyorum." Kalbim hızlandı.

Yürüdükçe aramızdaki mesafe biraz kapandı, kısmen benim yüzümden kısmen de onun yüzünden. Bizi izleyen herkes bir randevuda olduğumuzu düşünebilirdi. Güneş batarken, onun eline uzanma isteğimle savaşmak zorunda kaldım.

"Kahretsin," diye homurdandı James. "Bizi buldular."

Durdum ve etrafıma bakındım. "Ne? Bizi kim buldu?"

"Yürümeye devam et lütfen," dedi dişlerini sıkarak. "Paparazziler, kum tepesinin hemen arkasında. Benim arabam olmalı. Yeterince uzağa park ettiğimi sanıyordum."

Gizlice baktım ve inanılmaz uzun objektifleri olan iki adamın bizi çektiğini gördüm.

"Bu çok sık oluyor mu?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "İstediğimden daha sık, orası kesin."

Sanki inşa ettiğimiz tüm iyi hisler bir anda uçup gitmişti.

"Ne yapmalıyız?"

Ona baktım ve aramıza daha fazla mesafe koyduğunu fark ettim. Anlıyordum ama bu beni biraz üzüyordu. Onun için hayatının bir bölümünü böyle bir inceleme altında yaşamak zorunda kalması, bizim için de neler olduğunu keşfedemememiz.

Kendimi tokatlamak istedim. Hayır. Aramızda *hiçbir şey* olmuyordu. Uzun bir günün ardından akşam yemeğine çıkan bir çalışan ve patronuyduk. Bana her baktığında hissettirdiği şeye rağmen başka bir şeyin kaynamasına izin veremezdim.

James iç çekti. "Sanırım eve dönmeliyiz. Durmayacaklar, güven bana."

"Arabaya giderken yanlarından geçip gideceğiz. Ne yapmalıyım?" Her hareketimi yakalayacakları düşüncesiyle kollarımı bilinçsizce kavuşturdum.

"Yanında güneş gözlüğü var mı?"

Güneş gözlükleriyle ne kadar gülünç görüneceğimi hayal ederek batan güneşe baktım. Ama hayatı boyunca paparazzilerle uğraşmış olan James belli ki ne yaptığını biliyordu.

"Ben biliyorum." Çantamdan çıkardım ve taktım.

"Sadece yaklaştığımızda onlara bakma, başını aşağıda tut," diye bağırdı.

Rahat tonu gitmiş, günün erken saatlerinde bana karşı kullandığı temkinli ve kapalı sesine geri dönmüştü.

Sessizce arabasına doğru yürüdük, ben de bir çalışan gibi birkaç adım gerisindeydim.

Ama içten içe, ne kadar karşı koysam da, bu gece aramızda bir şeylerin değiştiğini *biliyordum*. Sadece ne olduğundan emin değildim.

iyi bir şey miydi, değil miydi?

KAITLYN

(Ben)kime ait olduğunu göremeden önce sesi duydum.

Cumartesi günüydü ve resmi olarak mesaim bitmişti ama Harper'ı balkonumda duyabileceğim kadar yüksek sesle kimin güldürdüğünü delicesine merak ediyordum. Görünmemeye özen göstererek kenardan baktım ve turkuaz renkli Asya desenli dökümlü bir bornoz ve geniş beyaz bir pantolon giymiş gri saçlı şık bir kadının havuz kenarındaki oturma alanına doğru yürüdüğünü gördüm. Harper fareli köyün kavalcısı gibi arkasında dans ediyor, onu gülümseyen James izliyordu.

"Kaitlyn nerede?" Harper bir daire çizerek sordu.

Bunu bir işaret olarak görerek saksıdaki bitkimin arkasından çıktım. "Merhaba, ben buradayım."

Üçü de dönüp bana baktı ve gri saçlı kadın iki kolunu birden dramatik bir şekilde havaya kaldırdı. "Kaitlyn Thorn, *merhaba!* Torunumdan senin hakkında her şeyi duydum. Hemen buraya gel ve bize katıl, lütfen!"

"James başını kaldırıp bana baktı ve sırıttı. "Normalde izin gününde istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda olmadığını söyledim ama bu annemin direkt bir emri ve bunu görmezden gelersen sonu asla iyi bitmez."

Taco gecesinden beri pek konuşmamıştık ama bu kesinlikle güvenli olacaktı. Bir tamponumuz olacaktı, hem de hayattan daha büyük bir tampon. Ayrıca, ailesi hakkında daha fazla şey öğrenmeye hevesliydim. Onlar hakkındaki her bilgi, Harper'la çalışırken kullanabileceğim bir şey olabilirdi. Özellikle de Harper ve *bu* büyükannenin harika bir ilişkisi olduğu açık olduğu için.

Neyse ki iyi görünüyordum, koşu sonrası aldığım duştan temiz çıkmıştım ve üzerimde sevimli beyaz bir tulum vardı.

Dışarı çıktığımda Harper koşarak yanıma geldi ve bacaklarıma sarıldı.

"Merhaba," dedim saçlarını okşayarak.

"Bu benim büyükannem," dedi Harper, kendini bırakıp kadını işaret ederek.

Elimi sıkmak için bana doğru yürürken güldü. "Bana 'Büyükanne' denmesini reddettim. Ben Petra. Barselona'dan yeni döndüm ve bu ikisine yetişmeye çalışıyorum."

Petra şehrin adını kültürlü bir şekilde "th" ile telaffuz etti.

"Ve bizim için hediyeleri var!" Harper etrafımızda sekerek konuştu. "Hediyeler, hediyeler, hediyeler!"

"Umarım bana bir şey getirmemişsindir," dedi James şezlongdaki yerinden.

"Asla. Senin seçici zevkine uygun bir şey seçmeyi umamazdım," diye güldü Petra. "Ama bu iki hanımefendi için bir şeyler getirdim." Petra'nın başka kimden bahsediyor olabileceğini görmek için etrafıma bakındım ve koluma hafifçe dokundu. "Yaptığın her şey için sana teşekkür etmek için küçük bir şey canım. Lütfen gel bizimle otur."

Onu doğru duyduğuma hâlâ ikna olmamıştım. Bir hediye
Ben mi?

Harper bir sandalyeye atladı ve Petra diğerini aldı, beni James'e şezlongda katılmak için bıraktı. Ben otururken o da köşeye doğru kaydı.

Petra dikkatimizi çekene kadar bekledi ve sonra büyük boy, şüphesiz pahalı çantasına uzandı ve güzelce paketlenmiş bir hediye çıkardı. Harper'a uzattı. "Bu benim minik dansçım için."

Harper çantayı karıştırdı ve siyah dantellerle süslenmiş parlak kırmızı bir elbise çıkardı. Elinde tuttuğunda bunun çocuk boyunda bir flamenko elbisesi olduğunu fark ettim ama kostümlü bir versiyon değildi. Uzaktan bile özenli ve otantik bir işçilik eseri olduğunu anlayabiliyordum.

"Büyükanne, bu bir prenses elbisesi!" Harper nefes aldı, gözleri hayranlıkla açılmıştı.

"Bir bakıma öyle," diye onayladı Petra. "Daha sonra sana bu tür elbiselerle nasıl dans ettiklerini gösteren videolar göstereceğim."

Harper kendi kendine şarkı söyleyerek ve elbiseyi kendisine doğru tutarak döndü.

"Şimdi sıra sende," dedi Petra tekrar çantasını karıştırırken. "Sadece buradaki sıcağı yenmenize yardımcı olacak küçük bir şey."

"Oh... gerek yoktu..."

"Önemli bir şey değil, gerçekten. Sadece kızımıza yardım ettiğin için küçük bir teşekkür." Ben onun benim hakkımda ne kadar şey bildiğini anlamaya çalışırken o bana ince bir paket uzattı. James'in ona beni gemiye getirdiğini söylemesine şaşırmamıştım ama burada geçirdiğim zaman hakkında ona bir *hediye*ye layık olduğumu düşündürecek kadar ayrıntı vermiş miydi? Kendi annemden bir hediye almayalı ne kadar uzun zaman olduğunu düşünmemek için kendimi kararlılıkla durdurdum. Bu düşünceler beni yararlı ya da hoş bir yere götürmeyecekti.

Kutuyu açtığımda soluk mavi renkte, narin çiçeklerle kaplı, kenarları dantelle süslenmiş, karmaşık bir şekilde oyulmuş bir yelpaze buldum.

Birkaç kez çırparken "Çok güzel," diye nefes aldım. "Çok teşekkür ederim!"

"Vintage," dedi memnun bir şekilde başını sallayarak. "Satın aldığım adam bunun bir müzeye ait olduğunu söyledi ama benim bakış açıma göre güzel şeyleri neden cam altında tutalım ki? Onları kullanın, tadını çıkarın!"

"Ben... Ben kullanacağım."

Bu yabancının bana bu kadar güzel ve değerli bir şey getirmeyi düşünmesi karşısında nutkum tutulmuştu. James'e baktım ve o da başını eğerek, "*İşte böyle*" der gibi baktı.

Beni hazırlıksız yakalayan sadece cömertliği değil, üçünün birbirine bu kadar bağlı görünmesiydi. Petra bize sokak satıcılarıyla pazarlık hikayelerini anlatırken James'in gülmesi ve yarı yaşındaki erkeklerin ilerlemelerini nasıl savuşturmak zorunda kaldığı. Harper'ın saçını örerken nasıl sohbet ettiğini. Onlar kelimenin tam anlamıyla bir aileydi ve bu benim aşına olduğum bir şey değildi. Elbette Cassie'yle aramız iyiydi ama ben annemle hiç James'in yaptığı gibi *takılmamıştım*. Kendimi bilinmeyen bir türü izleyen bir antropolog gibi hissediyordum.

"Bernardo akşam yemeği için hepimize bir şeyler hazırlayabilir mi?" Petra James'e sordu. "Ve kız kardeşini de davet edelim. Çok uzun zamandır yoktum ve tüm sevdiklerimin bir arada olmasını istiyorum!"

Kendi annemin böyle bir şey söylediğini duymak için neler vermezdim.

"Bernardo patates, soğan ve sudan yedi çeşit yemek yapabiliyor, yani evet, kesinlikle hepimiz için akşam yemeği hazırlayabilir," diye cevap verdi James. "İşi biraz daha kolaylaştırmak için ondan ızgara yapmasını isteyeceğim. Harika bir gece; burada kalabiliriz." Gözlerini bana çevirdi. "Kaitlyn, bize katılmak ister misin?"

"Evet!" Harper ben cevap vermeye fırsat bulamadan bağırarak oturduğum yere doğru zıpladı. "Kal!"

Onun heyecanı beni güldürdü. "Çok isterim, davetiniz için teşekkür ederim."

Jess bize bir buçuk saat sonra katıldı ve hepimiz tik ağacından yapılmış uzun masada oturmuş ızgara somon, deniz tarağı ve mango salsalı mısırın tadını çıkarıyorduk. Akşam ilerledikçe James'in beni izlediğini hissedebiliyordum ve aklımdan neler geçiyor olabileceğini hayal bile edemiyordum. Sonunda ona doğru bakana kadar aile yemeğini böldüğüm için üzüldüğünden endişelendim. Beni *inceliyor* gibi görünüyordu. Beni anlamaya çalışıyordu.

"Jess, hayatım, geldiğinden beri çok sessizsin," dedi Petra, elindeki dolu beyaz şarap bardağıyla kızını işaret ederek. "Hayatında neler oluyor?"

Jess cevap vermeden önce gözleri James'e kaydı ve James'in çenesi sıkıştı.

"Gerçekten heyecan verici bir şey üzerinde çalışıyordum ama ihtiyacım olan desteği alamadığım için bırakmak zorunda kalabilirim." James'e öfkesini ve hayal kırıklığını açığa vuran bir bakış daha fırlattı.

"Neden? Bana bundan bahset," dedi Petra.

"Okuldan bir arkadaşımın Raleigh'de kurmak istediği bir moda evi-"

"Henri mi?" Petra sordu. "Ona bayılıyorum, yıllar önce benim için tasarladığı ipek eşarbi hâlâ saklıyorum. Çok iyi bir gözü var."

"Öyle değil mi?" Jess patladı. "*Ben* de aynen öyle dedim, ama-"

"Böyle bir şeye zaman ayırmaya değmez Jess," diye araya girdi James. Sesinde konuşmaya anlam veremediği bir gerginlik vardı. "Ya da paraya. İster Coco Chanel'in kendisi olsun, moda her zaman kötü bir yatırımdır."

"Oh, buna hiç katılmıyorum," dedi Petra. Çocuklarının arasına baktı. "Lucas bir şekilde bu operasyona dahil mi? İkiniz bu yüzden mi didişiyorsunuz?"

"Anne, hayır," diye yanıtladı Jess, neredeyse öfkeden titreyerek. "Bir milyon yıl önce çıktığım biri neden yeni bir iş girişiminin parçası olsun ki? Tabii ki onun dahil olduğu hiçbir şeye yaklaşmam- ve bunun tek nedeni James'in tepesinin atması değil."

Jess ile Lucas arasında herkesin bu kadar huysuzlanmasına neden olacak ne geçtiğini delicesine merak ediyordum ama kendimi aile dramasına dahil etmeye cesaret edemiyordum. Harper içkisini yudumlamayı bitirip sandalyesinde doğruldu ve boş bardağı masaya çarpına kadar masada çatal bıçak sesleri dışında bir sessizlik oldu.

"Bitti!" diye yan villadakilerin muhtemelen duyacağı kadar yüksek sesle bağırdı.

"*Harper*," diye hepimiz bir ağızdan onu azarladık.

Herkesin dikkatini çektiği için mutlu görünüyordu. "Şimdi bir film izleyelim!"

"Harper Rose Morris, oturacaksın ve masadaki herkes bitirene kadar bekleyeceksin," dedi James sert sesiyle. Başını eğdi ve sandalyesine geri oturdu. "Ve tabakları kaldırdıktan *sonra* film izleyebiliriz."

Başını kaldırdı ve muzaffer gülümsemesi geri geldi.

James

Masayı toplamakla uğraştıktan ve kızımın tatlı olarak ne yiyeceğimiz konusunda didiştikten sonra, beşimiz sonunda sinema odama yerleştik. Harper, sadece ikimiz olduğumuzda yaptığımız gibi film gecesini benim odamda yapmayı önermişti ama sonunda onu daha büyük bir odada daha rahat edeceğimize ikna etmeyi başardım.

Ayrıca, Kaitlyn'i yatak odamda istemiyordum. Hayal gücümü harekete geçirecek zihinsel resimlerim olsaydı, onunla ilgili o rahatsız edici ve uygunsuz düşünceleri aklımdan *asla* çıkaramazdım.

Jess'in büyürken en sevdiği *film* olan *Oz Büyücüsü*'nde karar kılmıştık. Akşam yemeğindeki moda saçmalığı hakkındaki sohbetten beri sessizdi ve ben de küçük bir barış teklifi yapmak istedim. Bernardo çabucak bir miktar mısır pişirdi ve yetişkinler için Porto şarabı ikram etti ve hepimiz filmin tadını çıkarmak için yerimize yerleştik.

Kaitlyn odayı gezerken evin hâlâ nadiren ziyaret ettiği bölümleri olduğunu fark ettim. Harper'ın rehabilitasyonuna o kadar odaklanmıştı ki muhtemelen evin sunduğu her şeyi unutmuştu. Ona keşfetmekte özgür olduğunu hatırlatmanın bir yolunu bulmalıyım. Uzun bir günün ardından dinlenmeyi hak ediyordu. Belki de saunanın tadını çıkarırdı.

Terli, yarı çıplak bir Kaitlyn görüntüsü zihnimde canlanınca boğazımı temizledim. *Hayır. Uçan maymunlara odaklan, aptal.*

Filmin bazı korkutucu bölümlerinin bu yaştaki kızım için *fazla* ürkütücü olabileceğini biraz geç fark ettim. Harper annemin yanında oturmaya başladı, sonra sarı tuğlalı yolda dans etmek için kanepeden atlamadan önce Jess'in yolunu buldu.

Kötü Cadı'nın beklenmedik bir şekilde yeniden ortaya çıkması onu Kaitlyn'in yanına uçurdu, o da onu kucağına aldı ve cadı ekrandayken gözlerini korudu. Ekrandaki hareket değişene kadar Harper'ın kulağına fısıldamak için başını eğdi.

Çok tatlıydı. Kaitlyn'in Harper için mükemmel olacağını onu işe aldığım anda anlamıştım ama işin *bu noktaya* geleceğini hiç tahmin etmemiştim. İş tanımının ötesinde, sınıfın ötesinde ve hayatlarımızın merkezinde yaptığı çok şey vardı.

Odaya bir göz attım ve annem gözüme çarptı. Başını çifte doğru eğdi ve ben de başımı salladım. Basit bir jestle konuştu

ne olduğunu gördüğünü anlatıyordu. Ve ben de gördüm. Harper yavaş yavaş hepimizin olaydan önce tanıdığı mutlu çocuğa dönüşüyordu ve bunun için Kaitlyn'e teşekkür etmeliydik.

Son şarabımı da içtim ve keşke daha sert bir şey iseydim diye düşündüm. Kaitlyn'in önünde uzanan uzun, düzgün bacaklarını görebiliyordum. Onların bana sarılmasının nasıl bir his olduğunu hatırladım.

Lanet olsun, *dur*.

Ama onu içeri almaktan kendimi alamadım. Yalınayaktı, ayak tırnakları kişiliğine uygun bir çeşit ışıltılı pembe cilayla parlıyordu. Cildi sağlıklı görünen bir bronzlukla parlıyordu. Muhtemelen mahallede yaptığı koşulardan dolayı. Onu pencereden dışarı bakarken görürdüm, eve dönerken terli ama bir şekilde hala mkemmek görünüyordu. Ara sıra kendi kendine gülümsüyordu ve ben de bunun nedenini merak ediyordum.

Kaitlyn kendini düzeltti ve ben de bakışlarımı hızla kaçırdım. Dönüp baktığımda Harper'ın kollarında uyuyakaldığını ve başını Kaitlyn'in omzuna yasladığını fark ettim. Bu çok değerliydi. Mkemmeldi. Huzurluydu.

Kaitlyn Harper'ın başının üzerinden bana baktı ve gülümsedi. Kahretsin.

Çok fena sımıştım.

KAITLYN

(Ben) ellerimi başımın üzerine uzattım ve daha yataktan kalkmadan beni bu kadar iyi bir ruh haline sokan şeyi yeniden yakalamaya çalıştım. Bu

Morris ekibiyle geçirdiğimiz film gecesinin ertesi sabahıydı ve muhtemelen bununla bir ilgisi vardı. Sevgi dolu bir aile tarafından kuşatılmış olmak bir yenilikti, ama çok hoş bir şeydi.

Sonra rüyanın detayları gözümün önüne geldi. Hayır, uyandığımda harika hissetmemi sağlayan sadece aile meseleleri değildi, o gece Bloom'da James ve benim aramda olanların fazlasıyla gerçekçi bir canlandırmasıydı. Elleri göğüslerimin hatlarını çiziyor, başparmağını her bir meme ucunda gezdirmek için duraklıyordu. Ağzını önce birine, sonra diğerine götürüyor, dilini tepelerinde gezdiriyor ve ben zevkten kıvranana kadar yavaşça emiyordu. Dün gece tam parmak uçları karnımdan aşağı doğru inerken uyanmıştım ve devam etmesini istemenin acısıyla neredeyse ağlayacaktım. Olayları kendi ellerime aldığımı hatırladığımda dudağımı ısırdım, kelimenin tam anlamıyla, sonra yarı tatmin olmuş bir uykuya geri sürüklendim. Rüyalarım aynı çizgide devam etti, ikinci seferde çok daha *tatmin edici* sonuçlara ulaştım, bu yüzden uyandığımda neredeyse içimde uğuldayan bir zevk vardı.

James, sahilde birlikte yürüdüğümüz geceden beri düzenli olarak rüyalarımı giriyordu. Eğer paparazziler James'i görseydi neler olabileceğini düşünmememe izin vermiyordum.

ortaya çıkmamıştı, muhtemelen bu yüzden lanet bilinçaltım ayrıntıları doldurmaya devam ediyordu.

Harekete geçmem gerekiyordu. Ve daha da önemlisi, patronumun beni becerdiğini hayal etmeyi bırakmalıyım.

Jess bizde kalmıştı ve gün boyunca Harper'la takılacaktı, bu yüzden istediğimi yapmakta özgürdüm. Cassie'yle öğle yemeğinde buluşup düğün planlamasının detaylarını konuşacaktık, ben de ona mesaj atmak için komodinin üzerindeki telefonuma uzandım. Tam telefonu elime alır almaz bir mesaj geldi ve kız kardeşimle her zaman aynı dalga boyunda olmamıza güldüm. Güçlü bir aile birliğine sahip olmayabilirdim ama en azından Cassie vardı.

Gözlerimi kısarak mesaja baktım ve tanımadığım bir numaradan geldiğini fark edince şaşırdım. Mesajı okuyup kimden geldiğini anladığımda kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Merhaba, ben annen. Lütfen beni ara.

Bağırsaklarıma bir yumruk gibi indi. *Bir anda*, işte buradaydı, iletişime geçmeye çalışıyordu. Bir bakıma, önceki geceden kalan tüm sıcak duygularım bir şekilde ona ulaşmış ve onu iletişime geçmeye teşvik etmiş gibi hissettim. Ama hayır, annem öyle biri değildi. Eğer daireme geri dönmüş olsaydım, normal günlük hayatıma devam ediyor olsaydım, bunu düşünmemin imkanı yoktu. Ama burada olmak, her zaman sahip olmayı dilediğim türden bir aileyle çevrili olmak... sanırım bana bir şeyler yapıyordu.

Belki de yanlış olan bir şey vardı? Annem en azından durup dururken beni arayıp haber vermeyecek kadar vicdanlıydı. Mesaj, uygun olduğum bir zamanda arama isteği, kendimi toparlamam için bana zaman verdi. Bunu yapıp yapmamam gerektiğine karar vermem için. Bu bir başlangıçtı. Biraz büyüme gösterdi.

Kendimi vazgeçiremeden "arama" düğmesine dokundum ve hemen telefonu açtı.

"Tatlım, beni aradığına çok sevindim." Sesi titriyordu ve birkaç kez burnunu çekti.

Gerçekten *ağlıyor* muydu?

Onu yıllar önce son gördüğüm haliyle hayal edebiliyordum; omuzlarını kulaklarına yaklaştırmış ve telefonu tutan elinde bir sigara tutuyordu. Bize her zaman gençken ne kadar güzel olduğunu, manken avcılarının alışveriş merkezinde onu nasıl kovaladıklarını anlatmayı severdi. Cass ve ben buna inanmakta hep zorlanırdık, çünkü bize sert görünürdü ve *hiç* gülümsemezdi. İkimiz de ona benzemiyorduk ve babamıza çekmiş olmamız da muhtemelen bize karşı bir başka darbeydi.

"Sen iyi misin?" Çekinerek sordum.

Ağlıyor olması olağandışıydı ama bunun ne anlama gelebileceği konusunda hemen bir sonuca varmak istemedim. Yıllar boyunca çok fazla ruh hali değişimine maruz kalmıştım.

"Evet. Hayır. Bilmiyorum."

"Sorun nedir?" İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de endişelenmeye başlamıştım.

"Seni *özledim*," diye hıçkırdı. "Sadece sesini duymak bile beni etkiliyor. Sana anlatacak o kadar çok şeyim var ki tatlım."

"Tamam... Dinliyorum," dedim, hâlâ savunmamı düşürmemiştim.

Sonunda kendini toparladı. "Telafi etmenin ne demek olduğunu biliyor musun?"

Uzun bir iç geçirdim. "Rehabilitasyona gittin."

"Evet! Ve çok şey öğrendim. Bana ne olduğu ve seni nasıl etkilediği hakkında... ama bunu yaşamamanın en önemli kısmı hatalarımı telafi etmem gerektiğini öğrenmekti. Seninle ve kız kardeşinle aramı düzeltmek için." Tekrar burnunu çekmek için durakladı. "Siz benim kızlarımsınız."

Sesindeki çaresizlik şaşırtıcıydı; kelimelerin kendisi de öyle. Ailemizdeki berbat dinamiklerden herhangi bir şekilde sorumlu olduğunu kabul etmeye hiç yaklaşmamıştı bile. Bu büyük bir adım gibi geldi. İyileşmenin başlangıcı olabilirdi.

Ve Cassie'nin düğünü için tam zamanında.

Ama temkinli olmam gerektiğini biliyordum. Bir özür acı dolu geçmişimizi silemezdi. Kontrolcü davranışları, sürekli eleştirileri, babamızın bizi terk etmesinden hep bizi sorumlu tutması. Hizaya gelmediğimizde bizi dışarı atması. Ama gaslighting ve zehirli ebeveynler hakkında bilgi edinmiştim ve bize attığı saçmalıkların bizimle hiçbir ilgisi olmadığını ve her şeyin kendi sorunlarıyla ilgili olduğunu biliyordum. Bu tüm acıyı ortadan kaldırmadı ama katlanmamı biraz daha kolaylaştırdı.

"Tatlım? Sen ne düşünüyorsun?"

Gözlerimi kapattım ve iç çektim. Henüz bir uzlaşmaya hazır *değildim*, özellikle de ağzından hâlâ *özür dilerim* kelimesi çıkmamışken. "Bana ulaştığın için minnettarım."

"Belki bir ara bir araya gelebiliriz?"

"Bugünlerde işler oldukça yoğun..." Konuşmayı kestim. İşimle ilgili sorular sormaya başlamasını istemiyordum ve Cassie'nin nişanından haberi olup olmadığından emin değildim. "Tüm taahhütlerimin arasında. Ama bence arada sırada bu şekilde konuşmak iyi bir başlangıç olur."

"Oh, tamam," dedi yumuşak bir sesle. "Kaybettiğimiz zamanı telafi etmeye başlayabiliriz diye umuyordum."

Petra'nın ayrılırken James'e nasıl sarıldığını düşündüm ve kalbim biraz acıdı. Gerçek bir sarılmaydı ve ayrıldıklarında ikisi de gülümsüyordu. Gençken bu tür bir ilişkiyi çok istemiştim ama bunun benim için mümkün olmadığını anlamıştım. Annemle ilişkim hiçbir zaman güçlü olmamıştı. İyi günlerde, iyi geçinirdik-

hiç yakınlaşmadan ya da şefkat göstermeden. Kötü günlerde, sürekli nankörlük suçlamalarıyla uğraşmak zorunda kaldım. Bencillikle. Kız kardeşimi ona tercih etmekle.

"Senden bir daha haber almayı beklemiyordum. Biraz zamana ihtiyacım var," dedim. "Ama rehabilitasyona gittiğine sevindim ve bana ulaştığın için minnettarım. Ve tekrar konuşmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de."

"Gitmem gerek, kendine iyi bak, tamam mı?"

"Tamam. Hey... Ben, uh," durakladı. "Seni seviyorum."

Bu üç kelimeyi yıllardır duymamıştım ve lanet olsun ki boğazım düğümlenmedi. Boğazımı temizledim. "Teşekkür ederim. Umarım yakında konuşuruz."

Telefonu kapattıktan sonra yatakta donup kalmıştım. Az önce *ne* olmuştu?

Nihayet ayağa kalkabildiğimde Cassie'yle programımı belirlemem gerektiğini fark ettim. Ona aramadan bahsetmeyi düşündüm ama atlamayı tercih ettim. Cassie'nin annemle olan ilişkisi benimkinden bile daha berbattı ve kız kardeşimin annemizin ne kadar kötü olduğu hakkında feryat etmesini duyacak havada değildim.

Sonunda zamanımızı ve yerimizi belirledikten sonra hızlıca bir duş alıp saçımı ve makyajımı yaptım. Cassie her zaman mükemmel görünürdü ve ben de ona bakıcısının da iyi görünmek için çaba sarf ettiğini göstermek istiyordum.

Brunch'a gidecek olsak da açlığımı bastırmam gerekiyordu, bu yüzden hızlıca bir şeyler atıştırmak için mutfağa yöneldim. Kahvaltı mesaisi bitmişti, bu yüzden Bernardo muhtemelen mutfağı yeniden doldurmak için alışverişe çıkmıştı. Buzdolabını açtım, kahvaltıda ne servis ettiğini merak ediyor ve kalan yemeklerin olduğunu umuyordum. Sürekli koştüğüm için her gün açlıktan ölüyordum. Lou'nun yüzü aklıma gelince gülümsedim. Gizemli koşu arkadaşımı birkaç kez daha görmüştüm ve konuşmalarımız dostça ve eğlenceliydi.

Onunla takılmak kafamı boşaltmak ve gevşemek için güzel bir yola dönüşmüştü.

Akan suyun sesi beni ürküttü ve arkamı döndüğümde terli James lavabonun üzerine eğilmiş, doğrudan musluktan su içiyordu.

"Hey."

Başını kaldırıp bana baktığında gözleri kocaman açılmıştı. "Seni Bernardo sandım! Buzdolabının kapısını açık gördüm ve sandım ki..." James ağzını sildikten sonra elini terli saçlarında gezdirerek saçlarının biraz dikleşmesini sağladı.

Nefis.

Onun geri kalanına iyice baktığımda ilk düşündüğüm şey buydu. Beyaz bir atlet ve bacaklarını fazlasıyla gösteren bir şort giymişti. Her iki kalçasının ortasında, patronumun bacak gününü asla atlamadığını belli eden kaslı bir kesik vardı. Kollarına baktığımda, beni sarmalarının nasıl bir his olduğunu gözümün önüne getirdim ve yemin ederim o anda neredeyse ürperiyordum.

"Beni bu şekilde görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm," dedi. "Hiç profesyonelce değil."

"Bir Pazar sabahı mutfağınızdayız, umarım burada profesyonel olma ihtiyacı hissetmiyorsunuzdur," diye gülümseyerek karşılık verdim.

Tezgâha yaslandı ve bana sırtıttı. "Evet, sanırım haklısın. Bugün ne yapıyorsun?"

Vücudumda gezinen gözlerinin arkasından bir endişe parıltısı geçti. Beyaz kot pantolonumu ve kolsuz, önü biraz aşağıya inen siyah bir üst giymiştim, böylece Cassie'nin onayını alacak kadar şık görünüyordum. "Kız kardeşimle brunch. Düğün işleri."

"Ah, anladım."

Yüzünden rahatlamanın geçtiğini gördüğüme yemin edebilirdim. Sonra aklıma geldi. Randevuya gittiğimi sanmıştı!

"Neyin peşindesin?" Ben de ona karşılık verdim. "Hâlâ hafta sonu, umarım çalışmayı planlamıyorsundur."

Başını salladı ve tezgâhta öne doğru eğildi. Ön kolları boyunca uzanan güçlü kaslara bakmamaya çalıştım. "Jess ve Harper'la havuzda buluşmam gerekiyor. Ne yazık ki burada olmayacaksınız, bize katılmanı çok isterdik."

James mayıyla mı? Speedo mu yoksa şort mu? Sertçe yutkundum. Ne berbat bir fikirdi.

"Belki bir dahaki sefere," dedim elimden geldiğince rahat bir şekilde, yalan olduğunu bile bile.

Çünkü ıslak, yarı çıplak bir James Morris'in elli adım yakınına yaklaşmamın hiçbir yolu yoktu. Tamamen giyinikken onun yanında olmak yeterince zordu.

JAMES

Ben biraz kiskandığımı itiraf etmek zorundaydım.

Scott'a gecikmiş bir doğum günü hediyesi olarak tekneyle bir gemi seyahati planlamış, en başından beri tüm seyahatin bana ait olacağını ama onlara katılamayacağımı bildirmiştim. Beni evde tutan o kadar çok işim varken olmazdı. Ama şimdi herkes gemiye binmek için ortaya çıktığına göre, kendimi eğlencenin bir parçası olmayı dilerken buldum. Grubun arazimin uzak ucundaki iskelede toplanıp gülüşmelerini ve sohbet etmelerini izledim. Toplam yedi kişiydiler ve ofisimin balkonundaki pozisyonumdan Kaitlyn'i aralarında görebilmek için kendimi zorladım.

Yepyeni yatırıмым Club Obsidian'ın onur konukları olarak Key West'e gidiyorlardı. Bir taşla iki kuş durumu söz konusuydu. Gece masrafları karşılanacak ve harika vakit geçireceklerdi, ben de birkaç hafta içinde basın ve VIP lansmanını yapmadan önce mükemmel olduğundan emin olabilmem için deneyimlerinin her ayrıntısı hakkında bana raporlar göndereceklerdi. Elbette ben de oradaydım ama patron etraftayken herkes her zaman en iyi şekilde davranırdı. Scott ve arkadaşları ortalama bir misafirin deneyimi hakkında bana daha iyi bir fikir verebilirlerdi.

Sonunda Kaitlyn'in başını arkaya attığını ve çok yakışıklı bir adamın söylediği bir şeye güldüğünü gördüm ve onları uğurlamak için aşağı inmem gerektiğine karar verdim. En azından bunu yapabilir ve kibar davranabilirdim.

Annemi ve Harper'ı verandanın gölgesinde ortalığı dağıtırken ya da Harper'ın dediği gibi "Sanat yaparken" gördüm.

Annem, "Kızımız çok yetenekli," dedi. "Küçük Picasso burada. Bunlardan bazılarını çerçeveletebilirim."

Harper gülümsedi ve renk cümbüşü olan bir tabloyu havaya kaldırdı. "Kaitlyn bana nasıl gökkuşağı yapılacağını gösterdi!"

"Vay canına, tatlım, bu çok güzel!"

Koşarak yanına gidip başına hızlı bir öpücük kondurdum ve anneme teşekkürlerimi sundum.

Birlikte olmadıkları zamanlarda bile Kaitlyn'in Harper için her zaman ilk akla gelen kişi olması bana komik geliyordu. Aralarındaki bağ beni çok rahatlatacak şekilde hızla büyümüştü. Bazen Kaitlyn'in kaderinde bizim eve gelmek varmış gibi hissediyordum.

Sonunda iskeleye ulaştığımda herkes alkışladı ve tezahürat yaptı.

"Bakın bizi kim uğurlamaya karar vermiş, yirmi dört saatliğine gizlice kaçmak için burnunu taşa sokmakla meşgul olan adam!" Scott omzumu tutarak söyledi.

Kaitlyn onun bu yorumuna sırtıttı.

"Hey, hey, bu sadece iş değil. Harper'a yakın olmak istiyorum," diye itiraz ettim. "Hâlâ bazı şeylerle uğraşıyor."

Ama gerçek şu ki annem hafta sonu burada kalacaktı ve Jess de her an gelebilirdi. Bu gece için gizlice kaçabilirdim ama Miami'de satın almak istediğim bir mülkle ilgili onay bekliyordum. Kimsenin böyle bir şey olduğunu bilmediği, gelecek vaat eden bir bölgede, tam anlamıyla mücevher gibi bir yerdi. Yani, yeri satan kişi dışında kimse. Yine de bunun için oldukça iyi bir para ödemek üzereydim. Anlaşma gerçekleştikten sonra halledilmesi gereken evrak işleri olacaktı ve ben işler bir kez gerçekleştikten sonra beklemeyi hiç sevmem. Haber gelip gelmediğini görmek için telefonuma baktım.

Scott Cassie'nin elini tuttu ve onu bize doğru çekti. "Cassie ve arkadaşlarına Bloom'da güzel bir gece yaşattığınızı duydum, şimdi de bu. Size ne kadar teşekkür etsek azdır."

O geceden bahsetmek bile beni germeye yetmişti. Sonsuza dek Kaitlyn'le bağlantılı kalacaktı. Onun durduğu yere baktım, hâlâ kendisine yaklaşan adamla konuşuyordu.

"Evet, bu inanılmaz hediye için çok teşekkür ederim," dedi Cassie, yanağını öpmek için eğilirken genişçe gülümseyerek. "Umarım şampanya stoklamışsınızdır çünkü teknenizi kuru kuru içebilirim, değil mi hanımlar? *Woooo*, şampanya!"

Bu ses diğer iki kadından zincirleme "wooo"lar yükselmesine neden olurken, Kaitlyn onlara şaşkın bir bebek bakıcısıymış gibi gülümsemekle yetindi. Kız kardeşlerin arasına baktım ve aralarındaki benzerlikleri görebiliyordum. Aynı göz rengi, aynı geniş gülümsemeler, ama Kaitlyn'de kimsenin dokunamayacağı bir şey vardı. Akkor gibiydi.

Ve o gülünç derecede yakışıklı adama çok yakın duruyordu.

"Arkadaşlarını bekârlığa veda partisinden tanıyorum ama seninle gelenler kim?" Grubun geri kalanına doğru bir işaret yaptım.

Cassie işaret ettiğim yere baktı. "Az önce on sekiz delik oynamış gibi görünen adam Scott'ın işten arkadaşı Matt," diyerek golf tişörtü ve siperliği olan bir adamı işaret etti. "Kız kardeşimle konuşan adam da Matt'in erkek arkadaşı Malcolm. Modellik yapıyor. Bir ara I-75'te bir reklam panosu vardı, belki görmüşsünüzdür."

Rahatladım. *O eşcinsel*. Tamam, güzel.

Kaitlyn'in kiminle konuştuğu konusunda bir iddiam yoktu ama yine de. Çalışanıma göz kulak olmalıydım. En azından, kıskançlığımı zihinsel olarak bastırırken kendime sürekli bunu söylüyordum.

Telefonum çaldı. "Affedersiniz, buna bakmam gerekiyor."

İşletme müdüründen gelen çağrıya cevap vermek için uzaklaştığımda nabzım bir kademe yükseldi. Öldürmenin heyecanı gibisi yoktu. Aramayı çabucak yapacak, içki gezisini gönderecek, sonra da mülk için sonraki adımlar üzerinde çalışmaya başlayacaktım.

"James, haberlerim var," Walter'ın sesi iyi bir habere benzemeyen bir şekilde gergindi ve nabzımın iki katına çıktığını hissettim.

"Sakın söyleme-"

"Onu kaybettik."

"*Siktir,*" diye

homurdandım.

"Lucas'a. Yine."

O kadar öfkeliydim ki rıhtımın ucundan birkaç metre ötedeki çimenlikte daireler çizerek volta atmaya başladım. "Bunu düşündüğümüzü nasıl öğrendi?"

"Hiçbir fikrim yok. Müteahhitlere ve eksperlere para ödüyor olmalı. Üzgünüm."

"Teklifini yükseltmeyi denediniz mi? Ya da adamlarını arayıp vazgeçmeye açık olup olmadıklarını sordunuz mu?"

"Evet, ama Lucas'ın bu konuda kararlı olduğunu

söylediler." "*Lanet olsun.*"

Telefonu kapattım ve yere baktım. O şerefsiz benim için önemli olan her şeyi elimden almaya devam ediyordu.

"Hey."

Döndüğümde Kaitlyn'in bana endişeyle baktığını gördüm.

"Ah, merhaba," dedim, telefonumu cebime soktum ve hissettiğim kadar kızgın görünmemeye çalıştım. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Evet, birazdan." Az önce telefonumu soktuğum yeri işaret etti. "Az önce ne oldu? Sen iyi misin?"

Bir an için sesimin çok yüksek çıktığından ve herkesin beni duyduğundan endişelendim ama görünüşe göre sıkıntımı fark eden tek kişi Kaitlyn'di.

İçimi çektim. Bana bakışı, itiraf etmenin bana iyi geleceğini hissettirdi. Onda bir sakinlik, bir dinleme isteği vardı ki muhtemelen kızımın ona bu kadar çabuk açılmasının nedeni de buydu.

"Bu sadece bir iş. Biri altımdan bir mülk çaldı. Profesyonel bir rakip diyebilirsiniz." Lucas ve Jess'in geçmişine girecek değildim.

"Özür dilerim James. Hayal kırıklığına uğramış olmalısın." Zorla bir kahkaha attım. "Daha çok sinirlendim."

Kaitlyn bana birkaç adım daha yaklaştı. "Neden bizimle gelip bir geceliğine kafanı dağıtmıyorsun? Biraz stres atmak sana iyi gelebilir."

Kaçmanın imkânsız olduğunu söylemeye başladım ama yalanımı anlayabilecek tek kişi oydu. Harper'ın büyükannesiyle emin ellerde olduğunu biliyordu. Kaitlyn benden sadece bir adım ötede durmuş, endişeli bir ifadeyle bana bakarken hayır demek imkânsızdı.

"Tamam. Evet, belki yaparım." Bir an durakladım. "Peki, ben de seninle geleceğim."

"Harika! Jess hafta sonu için gelecekti, değil mi? O da gelmek ister mi? Bence herkes onu çok sever." Bana gülümsemesi omuzlarımdaki yükün bir kısmını kaldırdı.

Rıhtımda şarkı söyleyip dans eden kadınlara baktım, içlerinde henüz bir içki bile yoktu ve evet, kız kardeşim tam uyum sağlayabilirdi.

"Tamam, bize otuz dakika ver, seninle teknede buluşuruz."

Bunu neden daha sık yapmıyordum?

Başımı arkaya yatırdım ve güneşin yüzümü ısıtmasına izin verdim. Tekneyle en son ne zaman açıldığımı hatırlamıyordum. Çok keyifliydi ve etrafıma baktığımda keyif alan tek kişinin ben olmadığımı gördüm.

Herkes ya jakuzinin içindeydi ya da Jess'in etrafındaydı. Kız kardeşim pek çok şeyde iyiydi ama hiçbir şey insanların odaklanmasını sağlama becerisinin önüne geçemezdi. Bu, onun kıskandığım özelliklerinden biriydi, spot ışıklarını kolayca yönetmesi. Elbette ben de kendime hakim olabilirdim ama bu daha çok bilinçli bir çaba gerektiriyordu. O bunu doğal bir şekilde yapıyordu.

"İyi misin, kardeşim?" Scott sordu. "Çok sessizsin."

"Güvendiğim bir anlaşmayı kaybetmek dışında iyiyim. İyiden de öte. Bu harika."

Uzun zamandır ilk kez sohbet ediyor, puro içiyor ve gerçekten konuşuyorduk. İyi hissettirdi ve bana iş bağlantılarım dışındaki insanlarla daha sık iletişim kurmam gerektiğini hatırlattı.

Annemden bir mesaj geldi, Harper'la birlikte Go Fish oynarken çekilmiş bir fotoğraf. Gülümsedim. Her şey yolundaydı. *Gerçekten* iyiydi. Kaitlyn'e baktım ve onun hâlâ şeffaf beyaz bir örtü giyerek herkesi izlediğini gördüm. Kısaydı; arkasını döndüğünde mavi bikinisinin altından kıcının alt kıvrımını görebiliyordum ama diğer her şeyi gizliyordu.

"Harika bir kadın," dedi Scott, bira şişesinin kenarını benimkiyle tokuşturarak dikkatimi bakışlarımdan çekmeye çalıştı.

"Ne? Kim?"

Güldü. "Dostum, sen hiç kurnaz olmadın. Bunca zamandır Kaitlyn'e bakıp duruyorsun."

"Ben... herkese bakıyorum," dedim, bana inanmadığını bildiğim için grubu işaret ederek.

"Evet, uh-huh." Scott birasını boşalttı. "Bir Thorn kızından daha sadık kimse yoktur, sana söyleyeyim. Ve asla onların yanında nerede durduğunu merak etmek zorunda kalmazsın. Oh, güven bana, bileceksin. Seni sevdiklerinde, *severler*. Şiddetli bir aşk. Ve eğer onlardan birini kızdırırsan, hoo oğlum. Bu da çok şiddetli."

Kaitlyn tarafından sevilmenin nasıl bir şey olacağını düşündüm. Sadık, bunu kesinlikle görebiliyordum. Vahşi... aklıma gelen ilk kelime değildi ama Bloom'daki gecemizi, ne kadar tutkulu olabileceğini hatırladım. Evet, onun vahşiliğini ben de görmüştüm. Biramın kalanını yuttum. Bugünlerde fazla içmiyordum ama kendimi yine birinci sınıf öğrencisi gibi hissediyordum, sinirlerimi yatıştırmak için birkaç biraya ihtiyacım vardı.

"Yine de anneleri onları gerçekten mahvetti. Cassie'nin bana güvenmesi çok uzun sürdü."

"Annelerine ne oldu?"

"Babaları onları terk etti ve bunun için Cassie ile Kaitlyn'i suçladı. Sonra Cassie lisedeyken, birkaç dersten kaldığı için onu okuldan attı. Kaitlyn onun için ayağa kalktı ve anneleri ikisine de düşman oldu. Bütün olay bu, yıllardır konuşmuyorlar. Söylemeye gerek yok, Thorn Anne düğünümüze davetli değil."

Kaitlyn'in ailesi hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark ettim. Benimle olan konumunun ayrılmaz bir parçası olduğundan değil ama yine de. Ailesinden hiç bahsetmemişti bile.

"Kaitlyn'in de Cassie gibi kocaman bir kalbi olduğunu biliyorum. Bir gün birini çok mutlu edecek."

Scott'a gözlerimi kıstım. "Bunu bana neden söylüyorsun? Kaitlyn benim çalışanım."

"Mm-hmm," diye cevap verdi başını sallayarak ve dudaklarını büzerek.
"Doğru. Ve *hepsi* bu mu?"

"Evet, hepsi bu."

Scott'a bakmaktan kaçımdım        beni hemen anlayacağını biliyordum. Bunun yerine, teknenin karşı tarafında gülen, dans eden insanlara baktım ve gözlerimin yan tarafta oturup olan biteni izleyen ve k     bir gülümseme takınan kadına gitmesine izin verdim.

Kaitlyn. Sadık, vahşı Kaitlyn, kızımı hayata döndüren kadın. Evet, o benim  alışanımdı. Hem de çok iyi bir  alışan.

Ve daha fazlasını istememek için elimden gelen her şeyi yapmam gerekecekti.

JAMES

"C"bunu tekrarlar mısınız?"

Cassie'nin Club Obsidian'ın bangır bangır çalan müziği eşliğinde bana ne anlatmaya çalıştığını duyabilmek için ona doğru eğildim. Grubumuz mekâna yayılmıştı; birkaçımız VIP masasını tutarken geri kalanımız dans pistine dağılmıştı. Şimdiye kadar her şey mükemmel gidiyordu, göze batan bir sorun dışında. Görünüşe göre Cassie de bunu fark etmişti.

"Katie'nin o adamla dans etmesinin garip olduğunu söyledim. O hiç dans etmez." Cassie başıyla dans pistini işaret etti; siyah saçları arkaya taranmış bir adam ellerini Kaitlyn'in kalçalarına koymuş, bazı hareketlerde ona rehberlik ediyordu.

"Öyle mi? O zaman neden orada olduğunu düşünüyorsun?" Boştaki elimi istemsizce yumruk haline getirirken sordum.

Cassie omuz silkti. "Bazen hayır diyemeyecek kadar iyi davranıyor. Belki de bu bir acıma dansıdır." Durakladı. "Gerçi adam oldukça seksi, belki de değildir."

Cassie'nin gözlerinin bir süre bana dikildiğini hissettim ama Kaitlyn'i izlemeyi bırakmadım. Sanki yapabilmişim gibi. Jess ona kendisi için dikilmiş gibi görünen bir elbise ayarlamıştı; kıvrımlarına yapışan ve kalçasında düğümlenerek belinin bir kısmını açıkta bırakan kısa, sarı bir yapım harikasıydı. Elbise, elbiseyle birlikte

omuzlarına dökülen saçları ve gözlerinin içini yakan makyajı, ondan başka bir şeye bakmamı imkânsız hale getiriyordu. Kulüpte keşif yapıyor olmam gerekiyordu ama tek yapmak istediğim Kaitlyn'i izlemektir.

Bunun onun güvenliği için olduğuna kendimi ikna etmeye çalıştım çünkü bütün gece erkekler onun etrafında vızıldayıp durmuştu. Ama Kaitlyn kendini koruyabilirdi. Yavaş bir şarkı sırasında biraz fazla samimi davranan bir adamdan uzaklaşmasını izledim. Hışım ile uzaklaşırken onu zihinsel olarak alkışladım.

Geri gelip masaya oturmasını diledim ama nedense benimle hiçbir şey yapmak istemiyor gibiydi. Aslında bütün gece mesafesini korudu.

Jess yanımdaki deri bankete oturdu.

"Bu yerle kendini aşmışsın ağabey. Muhteşem olmuş."

"Teşekkürler, diğer mülklerimi güzel bir şekilde tamamladığımı düşünüyorum. Bu biraz daha..."

"Çiğ mi?" Jess benim yerime tamamladı.

Başımı salladım. "Aynen öyle. Sanırım hepimizin ara sıra bu tür bir ortama ihtiyacı oluyor. Burası her şeyin olabileceği türden bir yer."

"Katılıyorum." Dans pistini işaret etti. "Her şeyin olabileceğinden bahsetmişken, Kaitlyn'in elbisesi hakkında ne düşünüyorsun?"

Neden herkes dönüp dolaşıp ona geliyordu? Yoksa çalışanımı kolladığım belli değil miydi?

"Güzelmiş. Biraz mühendislik ürünü." Kumaşın ve açıkta kalan tenin mekaniğini nasıl açıklayacağımı bilemediğimden orta bölgemi işaret ettim.

Jess bana güldü. "Güzel mi? Bir sundress 'güzeldir'. Parisli bir tasarımcı sayesinde tam bir sanat eseri. Ama onun hakkında bir şey duymak istemezsin, o yüzden boş ver."

Kendine bir kadeh şampanya doldurmak için öne doğru eğildi ve şişeyi bana doğru tuttu.

"Hayır teşekkürler, bu gece bana su," diye cevap verdim, bardağımlı kaldırarak.

"Sen bilirsin. Ama bence bu saatten sonra dışarı çıkıp keyfine bakabilirsin. Kulüp harika görünüyor, personel inanılmaz, DJ ortalığı yıkıyor. Gevşe ve biraz eğlen."

"Eğleniyorum," diye yalan söyledim. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Şunu ayırmaya ne dersin?" Kaitlyn'in ellerini başının üzerine koymuş, bir adamın önünde salınarak dans ettiği dans pistini işaret etti.

Kahretsin, neden onunla böyle dans ediyordu? Onun gülüşünü ve onunla senkronize hareket edişini izlerken içimde bir şeyler kıpırdandı.

Bu koruyucu bir içgüdü değildi. Hissettiğim şey saf kıskançlıktı.

Şarkı değişti ve dans pistindeki enerji yavaşlayan tempoya uymak için hemen vites düşürdü.

"Belki de gidip nasıl olduğuna bakmalıyım?" Düşündüm.

Jess bana sıırıttı. "Evet, belki de gitmelisin."

Yavaşça ayağa kalktım ve adam Kaitlyn'i vücuduna bastırmak için geri çekerken ona doğru yürüdüm. Odanın öbür ucuna koşmak ve adamın ellerini onun üzerinden çekmek istedim. Yaklaştıkça, kaçmak için doğru anı bulmaya çalışıyormuş gibi etrafına bakındığını fark ettim. Beni gördüğünde yüzünü bir rahatlama ifadesi kapladı.

"Affedersiniz," dedim, göğsümdeki hırıltının çok belli olmamasını umarak. Kulübün sahibi olarak müşterilerime karşı bir pislik gibi davranamazdım ama bu adamı çenesine indireceğim tek bir yumrukla yere sermek de istemiyordum. Bunun yerine içeri girip Kaitlyn'in elini tuttum ve onu bir dans hareketiymiş gibi yumuşak bir şekilde kendime doğru çektim. Sonunda göğsüme yaslandı.

"Hey..." dedi adam bana bir adım daha yaklaşarak.

"Üzgünüm, araya girmem gerekiyor," dedim omuz silkerek. Adam sanki tartışmasını bekliyormuş gibi Kaitlyn'e baktı ama o sadece başını salladı ve kollarıma sarıldı. Bir hışımla hışımla uzaklaştı.

Kaitlyn'in yüzündeki gerginlik dağıldı. "Teşekkür ederim. Çok fazla olmaya başlamıştı."

Söylediklerine odaklanmaya çalıştım, vücudunun bana karşı hissettiği baskıya değil. Blazer ceketimi çıkarmıştım ve sanki ince gömleğimin içinden vücudunun her kıvrımını hissedebiliyordum. Bloom'daki gecemizden beri bunu çok sık düşünmüştüm ama şimdi buradaydık, göğüs göğüse. Umarım Kaitlyn kalbimin atışını hissetmiyordur.

"Eğlenmediğini söyleyebilirim."

"Oh, gerçekten mi? Beni mi *izliyordun*?" Başını eğdi ve bana muzip bir gülümseme verdi.

"Kulübümde olan biten her şeyi izlerim."

Gülümsemesi soldu. "Oh."

Vücudu hafifçe benden uzaklaştı ve bu bağlantı anının elimden kayıp gitmesine izin veremeyeceğimi biliyordum.

"Ama evet. Seni izliyordum. Aslında, gözlerimi senden alamıyorum." Kaitlyn'e baktım, nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyordum. Bunu istiyordum ama kabul etmediğine dair en ufak bir ipucu verirse geri adım atacaktım. Vazgeçmesine neden olabilecek bir şey yapma riskini göze alamazdım. Onu ne kadar çok istesem de Harper daha önemliydi.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Belini sıkıca kavradım.

"Bütün gece benimle dans etmeni bekliyordum," dedi usulca.

Yüzündeki çıplak arzu ihtiyacım olan tek davetiyeydi. Elimi yumuşak saçlarının arasından geçirip başının arkasını kavradım.

Bir süre gözlerinin içine baktım ve benden uzaklaşması için ona fırsat tanıdım. Ama uzaklaşmadı. Kaitlyn yalvarır gibi bir ifadeyle bana baktı.

Profesyonel kalacağımız konusunda anlaşmış olmamız umurumda değildi. Eğer o da aynı fikirdeyse, ikimizi de daha fazla inkar edecek değildim. O anda Kaitlyn'in dudaklarının dudaklarıma değmesinden daha fazla bir şey arzulamamıştım. Bu yüzden eğildim ve evime girdiği andan beri yapmak için can attığım şeyi yaptım.

Ağzımı ona götürdüm ve Kaitlyn'i durmayacakmışım gibi öptüm.

Kaitlyn

James'in dün gece beni nasıl öptüğünü düşünmeden edemiyordum.

Haftalarca hayalini kurduktan sonra, dans pistinin tam ortasında, herkesin önünde gerçekleştiğine inanamıyordum. Normalde böyle bir şey beni utangaç ve mahcup yapardı ama o anda bunu o kadar çok istemiştım ki umursamamıştım ve pantolonundaki şişkinliğe bakılırsa onun da umursamadığı belliydi.

"Dünyadan Katie'ye. Tuzu uzatır mısın lütfen?"

Cassie beni uyarana kadar kendimden geçmiş olduğumu fark etmemiştim. Jess'le birlikte brunch'taydık -diğer herkes uyumayı tercih etmişti- ve akşamdan kalma olmayan tek kişi benmişim gibi görünüyordu. Ben bir şerit pastırmayı mideye indirirken, onlar saçları ağarmış mimosalara ve yağlı yumurtalara gömülmüşlerdi.

"Evet, al bakalım," dedim ve çalkalayıcıyı masaya uzattım.

"Peki bu konu hakkında konuşacak mıyız?" Cassie yumurtalarını tuzla kaplarken sordu.

"Ne hakkında konuşacağız?"

"Dün gece kardeşimle birlikte herkese yaptığınız şov hakkında konuşacağız," diye homurdandı Jess.

Yanaklarım tepki olarak hızla ısındı. James ve benim öpüşmüş olmamızla ilgili bir sorunu mu vardı? Korumacı bir tip miydi?

Soğukkanlı davranmaya çalışarak omuz silktim. "Çok fazla bir şey yok. Demek istediğim, aramızda bir çekim var. Bir sıcaklık var, tabii. Ama ben onun için çalışıyorum, bu yüzden hiçbir şey olamaz. Bu konuda anlaşmıştık. Muhtemelen dün gece biraz fazla içmiştir."

"Uh uh," dedi Jess başını sallayarak. "Tamamen ayıktı. Kendi kulüplerinde asla içki içmez, bunu adım gibi biliyorum."

Bunu duyduğuma içten içe sevinerek bu ayrıntıyı bir kenara not ettim.

"Bütün gece seni izlemeden duramadı. Sen diğer erkeklerle dans ederken yerinden fırlayacakmış gibi görünüyordu."

"Ah, dur..." Her ne kadar ne fark ettiklerini ve bunun ne anlama geldiğini düşündüklerini en ince ayrıntısına kadar duymak istesem de, dedim.

Jess mimozasını boşalttı. "Kardeşimi tanıyorum. Senden hoşlanıyor."

"Katılıyorum," dedi Cassie. "Sanırım elbisenin de yardımı oldu. İçinde harika görünüyordun."

"Öyle değil mi?" Jess gözlerini kocaman açarak konuştu. "Henri'nin tasarımlarının tutacağını *biliyorum*. Keşke James de yatırım yapsa ve bu konuda aptalca davranmasa."

"Nedenmiş o?" Ailelerinin dinamikleri kafamı karıştırmıştı. Bir yandan, hepsi çok yakın görünüyordu ve birbirlerini sevdikleri açıktı. Ama konu Jess'e gelince, tam olarak anlayamadığım garip bir alt akım vardı, sanki ona güvenilebileceklerinden emin değillerdi. Sanki o da kendine güvenilebileceğinden emin değildi.

"Modanın çok riskli olduğunu düşünüyor. Evet, tamam, riskli ama bu doğru yapılamayacağı anlamına gelmiyor. Bu işi başarabileceğimi *biliyorum* ama destek olmadan kolay olmayacak. Ve bu sinir bozucu çünkü param var - güven fonumda Henri'nin yatırım ihtiyaçlarını on kez karşılayacak kadar para var - ama James ona dokunmama izin vermiyor. Tek alabildiğim aylık harçlığım, o da yaşamak için yeterli ama yatırım yapmak için yeterli değil."

"Peki ya mülk?" Cassie sordu.

Jess kafası karışmış bir halde gözlerini kırptırdı. "Yani... Henri'nin dükkan açabileceği bir yer gibi mi? Henüz o aşamada değil ama-"

"Hayır, demek istediğim, mirasınız herhangi bir mülk içeriyor mu yoksa sadece bankadaki para mı? Çünkü eğer teminat olarak kullanabileceğiniz bir şeyiniz varsa, kredi almayı deneyebilirsiniz."

"Ben... Ben yapabilir miyim?"

"Kesinlikle," dedi Cassie. "Ben bir bankada çalışıyorum ama o küçük bölgesel kuruluşlardan biri değil. Oldukça büyük oyuncularla iş yatırımları yapıyoruz. Sizinle ve kurumsal kredi memurumuzla bir faiz görüşmesi ayarlayabilirim."

"Gerçekten mi?" Jess sordu. "Geleneksel bir kredi almayı düşünmemiştim bile. Ama her neyse, evet, bir keşif görüşmesi yapmak isterim. Önce Henri'yle konuşayım, bakalım o ne düşünüyor." Çantasından telefonunu çıkardı ve ayağa fırladı.

"Şimdi mi?" Güldüm.

"Sana bu konuda ciddi olduğumu söyledim!" Omzunun üzerinden geriye baktı. "James'e bir şey söyleme, tamam mı?"

Cassie ve ben Jess'in verandadaki masaların arasından geçişini izlerken aynı fikirdeydik.

"Hey, sana bir şey söylemem gerek," dedim, yapacağımız konuşma hakkında tedirgin hissediyordum. "Bir şey söylemeden önce beni bir dinle."

"Kahretsin," dedi Cassie ihtiyatla. "Ananaslı baş aşağı kekin daha iyi olduğuna mı karar verdin?"

"Hayır," diye güldüm, onun ruh halini hafifletmeye çalışıyordum. "Geçen gün annemden haber aldım. Mesaj attı, sonra da telefonda konuştuk."

Cassie çatalını havada tutarken dondu kaldı. Yavaşça tabağına indirdi. "Ne istiyormuş?"

"Telafi etmek için. Cassie, rehabilitasyona gitti. Sesi farklı geliyordu. Yani, hata yaptığını gerçekten kabul etti."

Cassie acı bir kahkaha attı. "Evet, doğru."

"Ben ciddiym. Konuşmak için bir araya gelebileceğimizi umuyor."

Cassie'nin yüzü sertleşti. "Ona evleneceğimi söylemedin, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Bu senin haberin, ben asla böyle bir şey yapmam. Bence denemek istiyor Cassie ve bence bunu ona borçluyuz."

"*Siktir et.*" Cassie kelimeleri heceleyerek söyledi. "Asla olmaz. Annemizin berbat durumda olduğu gerçeğiyle barıştım - bu bizim suçumuz değil ve bu aile bağıını bırakmanın bir sakıncası yok. Onunla bağlantı kurarak kaydettiğim ilerlemeyi kaybetmek istemiyorum. Özellikle de düşünümünden hemen önce. Hayır, hiç şansım yok."

"Yani sen bile-"

Cassie elini yüzüme doğru kaldırdı. "Hayır. Konuşma bitmiştir."

Sulu krepleri tabağımın etrafına ittim. Kız kardeşimden bir direnç bekliyordum ama "geçme" tepkisi beklemiyordum.

James ve Jess'in Petra'yla nasıl geçindiklerini görmek, kendi ailemdeki çatlağı çok daha keskin bir şekilde hissetmeme neden oldu. O telefon görüşmesinin yeni bir başlangıcın, aile tarihimizde yeni bir sayfanın başlangıcı olmasını ummuştum ama Cassie yeni hikâyenin bir parçası olmayacağını açıkça ortaya koymuştu.

JAMES

"Daddy, sorun ne?"

Harper endişeli gözlerle mısır gevreğinden başını kaldırdı.

Telefonumu masaya bıraktım, tek kelime etmediğim halde kızımın hoşnutsuzluğumu nasıl anladığına şaşırmıştım. Harper ve Kaitlyn gerçekten kahvaltı ederken ben kahvaltı ediyormuş gibi yapıyordum. Dikkatim telefonumdaki çığ gibi büyüyen kötü haberler üzerindeydi.

"Bir sorun olduğunu düşündüren ne tatlım?"

"O çılgın sesi çıkarmaya devam ediyorsun." Kaşlarını çattı ve elindeki görünmez telefona bakıyormuş gibi yaparak birkaç homurtu sesi çıkardı. Kaitlyn, Harper'ın yanındaki kahve fincanına doğru kıkırdadı.

"Bunu gerçekten yapıyor muyum?" Alaycı bir sesle sordum. "Sence babamın sesi homurdanan bir ayı gibi mi çıkıyor?"

Başını salladı ve mısır gevreğinin son lokmasını ağızına attı, çenesinde bir damla süt bıraktı.

"*Bunun* gibi mi?" Ona doğru eğildim ve kulağının dibinde Disney canavarı hırıltısı çıkararak Harper'ın çığlık atmasına ve zıplamasına neden oldum.

"Baba!"

Kahkahalar dindiğinde Harper'ın bir açıklamaya ihtiyacı olduğunu fark ettim. Kaçırıldığından beri ona karşı dürüst olmaya çalıştım, onu acı gerçeklerden korudum ama baş edebileceğini bildiğim iniş çıkışları paylaştım.

"Kızgın değilim tatlım, sadece biraz mutsuzum çünkü hoşuma gitmeyen bazı fotoğraflarımı gördüm."

"Neyin fotoğrafları?"

Paparazzilerin yine iş başında olduğunu söylememe imkân yoktu. "Sadece aptallık yaparken çekilmiş fotoğraflarım. Seninle özel olarak aptallaşmayı seviyorum. Ama bunu başka kimsenin görmesine gerek yok, değil mi?"

"Aptal olman hoşuma gidiyor, baba."

"Birlikte aptallaşmayı en çok sevdiğim kişi sensin," diye söz verdim. "Ama yine de birinin çektiği bu fotoğraflardan pek memnun değilim."

"Baba, seni mutlu edecek güzel bir resim yapabilir miyim? Böylece telefonundaki kötü ve aptal resimleri unutabilirsin?"

"Çok sevinirim tatlım."

Harper sandalyesinden fırladı ve kütüphanedeki derme çatma sınıfa doğru koşmaya başladı.

"Affedersiniz genç bayan," diye seslendim ona. "Kasenizi lavaboya götürün lütfen."

Harper geri dönüp kâsesini alırken Kaitlyn bana başıyla onay verdi.

Kaitlyn ve ben hep bir ağızdan "Teşekkür ederim," dedik.

O odadan çıktıktan sonra telefonumu tekrar elime aldım. Kaitlyn'i düşüncesizce öptüğümünden beri kırk sekiz saat geçmişti ve bu konu hakkında hâlâ konuşmamıştık. Harper aramızda bir tampon görevi görmediği için hava çok yoğundu. Dürüst olmak gerekirse bu konu hakkında konuşacağımızdan emin değildim. Öpüşmeden sonra ilerlediğimizi düşünmüştüm... ama şarkı hareketli bir EDM melodisine dönüştüğünde herkes

ve Kaitlyn geri çekildi. Kararına saygı duymaya, onu rahatsız edecek ya da baskı altında hissettirecek bir şey yapmamaya kararlıyım ama lanet olsun, fikrini değiştirmesini dilemekten kendimi alıkoyamıyordum.

Bu yüzden rahatsız edici bir arafta sıkışıp kalmıştık, hiç olmamış gibi davranıyorduk.

Kaitlyn'in sabah ışığında kesinlikle muhteşem görünmesi de yardımcı olmuyordu. Saçları gevşek bir örgü halinde çıplak omzuna dökülüyordu. Açık teninde hafif bir altın rengi vardı, sanki günlük koşularında birkaç kez güneş kremini sürmeyi unutmuş gibiydi. Bacağını sandalyeye atmış, kolunu da sandalyenin üzerine sarkıtmış bir şekilde oturuyordu; burada kendini ne kadar evinde hissettiğini belli eden rahat bir pozdu bu.

"Fotoğrafların ne olduğunu sorabilir miyim?" Kaitlyn beni onu incelemekten alıkoyarak konuştu.

Bu sefer gerçekten homurdandım. "Sadece 'kontrolden çıktığım' ve çok fazla parti yaptığımla ilgili her zamanki magazin saçmalıkları. Birisi Club Obsidian'da fotoğraflarımı çekmiş ve oldukça suçlayıcı görünüyorlar."

"Bakabilir miyim?" Elini uzattı ve ben de fotoğrafı kaydırıp telefonumu ona uzattım.

Parmağını ekranda gezdirirken yüzünün şaşkınlık ve hoşnutsuzluk arasında gidip gelişini izledim. "Ben de onlardan bir demet içindeyim."

Bu doğruydu. Gecenin sonunda çekilen birkaç fotoğrafta Kaitlyn yanımda oturuyordu ve açıya bakılırsa neredeyse kucağımdaymış gibi görünüyordu. Neredeyse yayınlanan her fotoğrafta buzlu bir bardakta berrak bir sıvı içtiğim görülüyordu. Sanki bir galon votka iiyormuşum gibi bir ima vardı. Sanırım su içtiğim gerçeği daha az tıklanıyordu.

"Zirveye çıktığınızda parti bitmez' mi?" Kaitlyn manşeti okudu. "Bu korkunç."

"Son fotoğraf serisine bak."

"Bizi de mi Obsidian Kulübü'nden çıkardılar? Aman Tanrım, Hope boşa gitti."

"Başım arkada ve gözlerim kapalı çekilmiş fotoğrafımı gördünüz mü? *Gözlerimi kırptırtıyordum* ama bu beni bayılmak üzereymişim gibi gösteriyor."

Telefonumu geri verdiğinde yüzü asıktı. "Özür dilerim."

"Hadi olumlu bir şeyler konuşalım. Harper'ın gelişimi nasıl gidiyor? Son günlerde yeni bir gelişme var mı?"

Kaitlyn, Harper'ın kaybolduğu yere doğru baktı. "Aslında, evet." Biraz daha dik oturdu. "Harper ve ben depoya kadar yürüdük! Nefes alma teknikleri üzerinde çalışıyorduk ve ben de egzersizi yürüyüşle eşleştirdim, böylece o daha ne olduğunu anlamadan oraya varmıştık. Evden ne kadar uzakta olduğumuzu fark ettiğinde biraz gerildim ama neyse ki bir kuş yuvası gördük ve onun yerine buna odaklanmasını sağlayabildim. Sonra tekrar nefes almaya başladık ve eve geri yürüdük."

Buna inanamıyordum. Depo, araba yolunun yarısındaydı, hiçbirimizin onu götürmediği kadar uzaktaydı. "Bu inanılmaz."

"İnandırıcı olan ne?" Harper elinde keçeli kalemler ve bir kâğıtla yemek odasına geri döndü.

"Sen," diye cevap verdim. "Şimdi şu resim üzerinde çalışmaya başlayalım, çünkü benim güne başlamam gerekiyor."

Harper çoktan sandalyesine geri dönmüştü ve tüm dikkatini çizime yoğunlaştırdığı için dili ağzının kenarından dışarı fırlamıştı.

Fırsattan istifade mesajlarımı kontrol ettim ve bir başka bombayla daha karşılaştım. Asistanım Ella'dan gelen mesajda, yeni kulübümü yönetmesi için Raleigh'e taşıdığım kadının, Lucas denen şerefsizden daha iyi bir teklif aldığı için kulüpten ayrıldığı yazıyordu. O kadın

hala binadaydı ve Ella içeri girip sihrimi göstermem için bana yalvarıyordu.

"Yine o ses baba," dedi Harper, gözleri çizdiği resimle benim yüzüm arasında gidip gelirken.

"Özür dilerim. Babanın çok işi var da." Kaitlyn'e bir bakış attım ve kaşlarımı çattım. "Dışarı çıkmam gerekiyor."

Başını salladı. "Tamam, kendine iyi bak. Seni gördüğümüzde görüşürüz." Sandalyeyi geriye ittim ve ayağa kalkmaya başladım.

"Baba, hayır! Bak senin için ne yaptım," dedi Harper, çizimi bana doğru iterek.

Ona doğru yürüdüm ve inceledim. "Bana ne gördüğümü söyle."

Bana gülümsedi. "Bu bir aile resmi. Bu benim," diyerek sayfanın ortasındaki küçük bir lekeyi işaret etti. "Ve bu da elimi tutan sen. Bu da diğer elimi tutan Kaitlyn."

Kızımın Kaitlyn'i bir aile fotoğrafına dâhil etmesine şaşırdığımı sakladım. Ama bu anlamlıydı. Kızımın hayatının büyük bir parçasıydı ve benim de çok önemli bir parçam olmaya başlamıştı.

Düşünmeden edemediğim bir parça.

Kaitlyn'e baktım ve gözlerimiz buluştuğunda yüzü okunmaz haldeydi.

"Harika bir çizim, teşekkürler Harp," dedim eğilip başının üstünü öperek. "Bayıldım."

Gitmek için döndüm.

"Baba! Yanında götür!"

Durakladım ve kızıma döndüm. "Tabii ki götüreceğim. Evrak çantamda saklayacağım, tamam mı?"

"Tamam! Ve üzgün hissettiğinde ona bak. Çünkü ne zaman hep birlikte olsak mutlu görünüyorsun!"

Kızım çok anlayışlıydı. "Haklısın."

Kaitlyn'e tekrar bakmaya cesaret edemedim. Harper'ın anladığı şeyin anlamı benim için de geçerliydi, tıpkı Kaitlyn'in de bunu fark ettiğinden emin olduğum gibi. Üçümüz arasında kolay ve sıcak bir bağ olduğu gerçeğini. Birlikte olmaktan hoşlanıyorduk. Ve birlikte olduğumuzda her şey daha iyi hissettiriyordu.

Anahtarlarımı valemiz Devon'a attım ve lobiden hızla geçtim, aklım başımdan gitmişti. Catherine'in taşınmak için en iyi tercihimiz olduğunu biliyordum. Masaya getirebilecekleri yüzünden onu kaybetmek istemiyordum ama daha da önemlisi Lucas'ın *tekrar* kazanmasına izin veremezdim. Ona reddedemeyeceği bir teklif mi yaptı? Bay Rushing onu ne kadar kolay alt edebileceğimi öğrenmek üzereydi.

Ella tabletine sarılmış, yeşil gözlerle beni bekliyordu.

"Merhaba James, bu kadar çabuk geldiğin için teşekkür ederim. O senin ofisinde."

"Sana bir numara verdi mi? Ona ne kadar teklif ediyor?" Hoşbeşle bile uğraşmadım ama Ella buna alışkındı.

Başını iki yana salladı. "Seninle konuşmak için beklemek

istedi." "Pazarlığa ne kadar açık görünüyor?"

Ella gözlerini kıstı. "Söylemesi zor mu? Lucas'ın nasıl olduğunu bilirsin... söz vermekte iyidir."

"Sözünü tutmakta ise berbattır. Tamam, gidelim."

"Bir şey daha..." Ella'nın güzel yüzü kaşlarını çatarak donmuştu. Sertçe yutkundu. "Biri seninle konuşmak için bekliyor. Bana adını vermiyor."

Lobide karanlık bir köşeyi işaret etti, orada bir adam gölgelerin arasında geziniyordu. Bana doğru yürüdü, ceketinin göğüs cebine uzandı, bu da içgüdüsel olarak her ne yapacaksa kendimi hazırlamama neden oldu. Tehdit seviyesini değerlendirmek için onu hızla taradım. Takım elbisesi iki beden büyüktü ve ayakkabıları yanlış renkteydi. Adam açıkça ortama uymuyordu. Burada ne yapıyor olabilirdi ki?

"James Morris?"

Başımı salladım ve bana bir zarf uzattı. "Size tebligat yapıldı," dedi ve arkasını dönüp asansöre yöneldi.

Midem bulandı. Yırtarak açtım, belgeye göz gezdirirken içime bir korku yayıldı.

Mitch ve Maureen Dresher, uygun olmayan bir ebeveyn olduğumu iddia ederek Harper'ın velayeti için bana dava açıyorlardı. Sık sık yapılan CPS ziyaretleri şimdi anlam kazanmıştı; bana karşı bir dava açıyorlardı. Hiçbir şey bulamamış olsalar da bu ziyaretlerin sıklığı kötü görünüyordu.

Ella'nın önünde sakın kalmaya çalışırken kâğıdı avucumun içinde buruşturdum.

"İyi misin?" diye sordu. "İyiyim,"

diye yalan söyledim.

Şu anda dava konusunda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kriz zamanlarında her zaman yaptığım şeyi yapmalıyım, yani acil olana odaklanmalıyım. Şu anda birini Morris Enterprises'ın onun çıkarlarını en iyi şekilde düşündüğüne ve çalışanlarımıza değer verdiğimiz ikna etmem gerekiyordu. İçimde dönüp duran öfkeyi ima bile edemezdim.

Yavaşça nefes verdim ve yüzümdeki gerginliğin bir kısmının akmasına izin verdim. Magazin basını ne düşünürse düşünsün, kişisel hayatım özel kalmaya devam etti. Hissettiğim kargaşayı belli edemezdim.

"Hadi gidelim."

Ella sonunda gülümsemeye izin verdi, her şeyi düzeltebileceğimi biliyordu.

Dreshers'in düşündüğünün aksine.

JAMES

("Anlaştık mı?"

Catherine ve ben Miami silüetine bakan ofisimdeydik ve nihayet karar verme zamanıydı. Lucas'ın ona tam olarak ne teklif ettiğini öğrendikten sonra, tüm tereddütleri ortadan kaldırarak bir karşı teklifte bulunabildim.

Catherine ellerine baktı ama ağzının kenarlarında oynayan gülümsemeyi görebiliyordum. Başını kaldırıp bana baktığında gülümsemesi daha da arttı. "Bir anlaşmamız var. Teşekkürler Bay M... James."

"Ne zamandır bizimle çalışıyorsun? İki yıldır mı? Ve hâlâ bana James demekte zorlanıyor musun?"

Güldü. "Hepimiz zorlanırız. Bu... Bilmiyorum, sanırım bir saygı göstergesi."

Lucas Rushing'in teklifini görmezden gelecek kadar bana saygı duymadığını söylememek için kendimi tuttum. Bu artık geçmişte kalmıştı ve ona karşı bir zafer kazanmış olmanın tadını çıkarabilirdim.

"Ella evraklarınızı yeniden hazırlıyor, bugün gidip son şeklini verebiliriz ama benden istediğiniz başka bir şey var mı?"

Gülümsemesi kayboldu, yerini endişeli bir bakış aldı. "Hayır, her şey harika. Ama üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Bu işe girmeyi düşündüğüm için bile

Rushing Events için alışıyor. Gerçekten gl geldi. Sanki bana *kur yapıyormuş* gibi hissettim. Bir randevu senaryosu gibi. Ayaklarımı yerden kesti. Ama onu dinlememeliydim. Benden daha fazla sadakati hak ediyordun, zr dilerim."

Başımı salladım. Bu onun tekniğiydi ve "aşk bombardımanına" karşı koymak zordu. Lucas giderek daha cesur davranıyor, ekibimin uzun süreli ve değerli üyelerini kapmaya çalışıyordu. Oyunumu hızlandırmanın zamanı gelmişti.

"zr dilemenize gerek yok. Herkes kurallara göre oynamaz," dedim. "Ama sen uyuyorsun."

Ella elinde bir yığın kâğıtla ofisime geldi. "Catherine, neden masama gelmiyorsun, her şeyi imzalayalım?"

Eşyalarını topladı ve kapıda durakladı. "Bunun için tekrar teşekkür ederim Bay James."

Ofisimde yalnız kaldığımda nefesimi verdim. Artık enerjimi celbe harcayabilirdim.

Tekrar okudum ve öfkem kaynama noktasına ulaştı. Bu *ne cüret?* Kızım benim her şeyimdi ve bunu biliyorlardı. Mahkemenin Dresher'ların tarafını tutmasına imkân yoktu; tüm bunlar büyük bir zaman ve kaynak israfıydı. Ama sonra paparazzi görüntüleri aklımdan geçti, dış dünyaya kızımın sağlığı ve güvenliğinden çok iyi vakit geçirmeyi önemseyen biri gibi göründüğümü hatırlattı. Bu bir yargıcı etkilemek için yeterli olur muydu?

Yumruğumu masama vurdum ve avukatımı aramak için telefonumu elime aldım.

"James, n a s ı l s ı n ?" Malcolm Washington beni selamlamak için sordu.

"ok kızgınım," diye homurdandım. "Mitch ve Maureen Dresher tarafından az önce hizmet aldım."

Kısık bir ıslık çaldı. "Şaka yapıyor olmalısın. Bu çok saçma."

"Kesinlikle. Ama tüm bu CPS saçmalıkları beni kötü göstermeye yetecek kadar şüphe uyandırıyor. Ve şu son pap fotoğrafları da muhtemelen ortalıkta dolaşacak."

"Dinle, endişelenecek bir şey yok. Evet, bu bir rahatsızlık ve evet, birkaç hafta boyunca avukatlık ücretimi iyi bir şekilde kullanacaksın, ama sonunda her şey yoluna girecek."

Bana anlattıklarıyla rahatlamaya çalıştım ama yine de huzursuz hissediyordum. Harper'ın bu kadar çirkin bir şeyin ortasına atılmasından nefret ediyordum. Yaşadıklarından sonra kızım huzuru hak ediyordu, bir velayet savaşını değil.

"James? Orada mısın?"

"Evet, evet, tamam. Mahkeme celbini fakslayacağım, tehlikeli bir şey görürsen bana haber ver."

"Dresher'lar hakkında bana anlattıklarına bakılırsa, her şeyin mükemmel olduğuna eminim, ama her ihtimale karşı bir göz atacağım."

Telefonu kapattık ve Malcolm'un olayı kolayca geçiştirmesine rağmen kendimi güvende hissetmiyordum.

Ella ofisime kafasını uzattı ve konuşmadan önce beni inceledi. "Hey, bir saniyen var mı?"

"Elbette." Sessizce oturmak için birkaç dakika istemiştim ama iş hiç bitmiyordu.

"Ted bana ulaştı ve günlerdir Bloom'daki POS sistemiyle ilgili büyük sorunlar yaşadıklarını söyledi. Üreticinin destek ekibiyle temasa geçmiş ve onlar da yapabilecekleri tüm yamaları ve güncellemeleri yapmışlar ama sistem hâlâ sorunlu."

"Tam olarak nasıl?"

"Mesela, faturaların ödenmemesi gibi. Dün gece sunucular her şeyin hesaba katıldığından emin olmak için her faturayı satır satır gözden geçirmek zorunda kaldı. İnsanlar beklemekten bıktı."

"Kahretsin."

Kaşlarını çattı. "Aynen öyle. Farklı bir tedarikçiyle tam bir güncellemeye ihtiyacımız olduğunu düşündüğünü söyledi. Ve ileride sorun çıkmasını önlemek için Club Obsidian'ı da yükseltmeye dahil etmeyi düşünmenizi önerdi."

"Tam anlamıyla *yeni* kurduk -"

"Biliyorum, biliyorum," diye yüzünü buruşturarak araya girdi. "Ama Ted eski sistemin başarısız olduğuna inanıyor çünkü her şey eskidi."

"Yükseltmenin maliyeti bir yana, bunun ne anlama geldiğini anlıyor musunuz? Satış konuşmaları, demolar ve deneme çalışmaları, ardından personel eğitimi, bu da herkesin yeni sistem hakkında şikayet etmesine, aksaklıklara, gecikmelere ve... Allah *kahretsin*."

Şaşırmış görünüyordu ve sesimi yükselttiğimi fark ettiğimde yüzümü buruşturdum, ki bu benim için çalışan hiç kimsenin yanında *asla* yapmamaya çalıştığım bir şeydi. Güçlü ve kontrollü olmama ve işler istediğim gibi gitmediğinde öfke nöbeti geçirmememe ihtiyaçları vardı. Hayal kırıklığının onun önünde beni alt etmesine izin verdiğim için nefret ediyordum.

Ella bana baktı. "Şu anda buna ihtiyacın yok, değil mi?"

"Kesinlikle yok," diye itiraf ettim.

"Tamam, ben önden gidip biraz daha araştırma yaptıktan sonra geri döneceğim."

Ella hakkında takdir ettiğim şeylerden biri de buydu. Odayı okuyabilme ve inisiyatif alabilme yeteneği. Ofisimden çıkıp tam olarak olmam gereken yere gitmeme izin verecek kadar yetenekliydi.

Eve. Kız arkadaşım ile birlikte.

Kızlar. Evet, Harper'la birlikte olmaktan başka bir şey istemiyordum. Kaitlyn.

"Ben bugünlük gidiyorum. Bir Şeye ihtiya n olursa bana mesaj at."

"Tabii ki. Merak etme, bir yolunu buluruz."

Sonunda bir gülümsemeye izin verdim. "Seni takdir ediyorum. Tüm sıkı çalışman için teşekkürler."

Yarım saat sonra elimde Abuela'dan aldığım nachos, taco ve churros ile dolu    poőet vardı ve hızla eve doğru gidiyordum. Bernardo'ya mesaj attım ve bana Harper'ın akşam yemeğini yediğini ve çoktan yattığını, ancak Kaitlyn'in koőuya çıktığını ve henüz akşam yemeği istemediğini bildirdi. Ona Kaitlyn ve benim için yemeği hallettiğimi, böylece Bernardo'nun gece için eve gidebileceğini bildirdim.

Sinir bozucu bir trafik sıkıőıklıėına yakalandıktan sonra nihayet Miguel'e el salladım ve garaj yoluna  ıktım. Tek istediğim oturup Kaitlyn ve Harper'ın bütün gün neler yaptıklarını dinlemektir. Günlük güncellemeler beni her zaman umutla doldururdu ve Şu anda bu duyguya ihtiyacım vardı. Kaitlyn'i dışarıda, havuzun kenarında otururken buldum, okuduğu kitaba o kadar dalmıştı ki yanıma geldiğimi bile duymadı. Yaklaőtı a onu inceledim. Bir bacağını őezlongun üzerine atmış, baldır kaslarını ortaya çıkarmış ve havlu kumaőtan őortu kı ının kıvrımlarını görebileceğim kadar yükselmiőti. Yaptığı tüm koőuların bir etkisi olduğu açıktı. Saçları hâlâ nemliydi, bir tokayla toplanmıştı ve birkaç tutamı yüzünün etrafında kıvrılmıştı.

"Merhaba, a  mısın?" Abuela'nın logosunu görebilmesi için poşetleri kaldırdım.

Gülümsedi ama yüzümü görünce ifadesi değişti. "Neyin var?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Kaitlyn ayağa kalktı ve gözlerimin içine bakarak bana doğru yürüdü. "Bilmiyorum... şok olmuş gibisin. Bugün bir şey mi oldu?"

İşte yine olmuştu. Genellikle güvendiğim dış görünüşümün ardını görmesini sağlayan o algı. Çağırıcı düşünmemek için sadece Catherine ve POS sistemiyle ilgili sorunlardan bahsetmeyi düşündüm ama o anda kendimi rahatlatıp ona her şeyi anlatma ihtiyacı hissettim.

Ona her şeyi anlattığımda yüz ifadesi eşit derecede asık suratlı ve kızgın oldu. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi basmakalıp sözlerle geçiştirmek yerine elini koluma koydu ve yaklaştı.

"Çok üzgünüm James. Bu ihtiyacın olan son şey. Duruşma sırasında sana ve Harper'a destek olmak için elimden geleni yapacağım."

Belki yorgunluğumdan, belki de yeni fırçalanmış, ıslak saçlı, çıplak ayaklı Kaitlyn'in bana karşı konulmaz geldiği gerçeğinden, ama bunu düşünemedim elimi bileğine doladım ve onu kendime çektim. Tökezleyerek göğsüme çarptı ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bir an sessizlik içinde birbirimize baktık. Etrafımızdaki her şey durgunlaştı ve hava, olabileceklerin vaadiyle ağırlaştı. Dudakları hafifçe aralanmıştı, sanki bir şey söylemek istiyor ama doğru kelimeleri bulamıyordu.

Ama uzaklaşmadı. Suyu test etmek için yaklaştığımda bile.

Sadece gözlerini kapattı, tamamen alıcıydı. İhtiyacım olan tek davet buydu, bu yüzden başımı eğip dudaklarımı onunkilere yerleştirdim. Öpüşürken içimde eridi ve ikimiz de aynı rahatlamayı yaşıyormuşuz gibi hissettim, *evet*, bu tam olarak istediğimiz şeydi. *İhtiyacımız* olan şey. Kolları boynumun arkasına dolandı ve vücudunu benimkine doğru iterken bacaklarımın arasında o tanıdık titreşimi hissettim.

Öpücüklerim daha acil hale geldi, sanki fırsatım varken ondan alabildiğim kadarını almak zorundaymışım gibi. Hâlâ diş macununun tadını alabiliyordum.

Dilini, nemli saçlarının tatlılığını koklamak ve tek yapmak istediğim onu omzuma atıp yatak odama kaçmak ve geri kalanını içime çekmekti. Çünkü parmaklarını saçlarımın arasından geçirip kalçalarını bana yasladığında ne demek istediğini çok iyi biliyordum.

Bir hata yapmak üzere olduğumu fark etmem bir anda oldu. Zamanlama yanlıştı, sebepler de öyle. Berbat bir gün geçirdiğimde kendimi iyi hissetmemi sağlayacak biri olmaktan daha fazlasını hak ediyordu. Birlikte tekrar yatağa girdiğimizde - çünkü bunun bir eğer değil, bir *zaman* olduğundan giderek daha emin oluyordum

-O anın bizden başka hiçbir şeyle ilgili olmamasını istedim. Bu da burada, şimdi durmam gerektiği anlamına geliyordu. Bir an için elimi sıktım ve sonra onu ittim.

Yüzündeki şaşkın ifade kalbime saplanmış bir ok gibiydi. "Kaitlyn... bu şekilde değil."

Suratını astığını gördüğüme yemin edebilirdim ama bana tek kelime etmedi.

"Farklı bir şey deneyelim," diye devam ettim, bacaklarımın arasındaki zonklamaya odaklanmamaya çalışarak. "Bir randevuya çıkabilir miyiz? Gerçek bir randevu, sadece paket taco değil?"

Yüz ifadesi hemen düzeldi, alt dudağı geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Ciddi misin sen?"

Başımı salladım.

"Ne zaman? Nerede?" diye sordu heyecanla.

"Bu güzel tacoların ziyan olmasını istemem, bu yüzden bu gece tadını çıkarabilir ve yarın akşam için plan yapabiliriz. Sizin için uygun mu? Beş gibi hazır ol..."

"Peki ya Harp?"

Kaitlyn'in onun için kullandığım lakabı benimsemesine bayılmıştım. "Büyükannesi bir kez daha yatıya kalmam için başımın etini yiyor, biz de

bunu hallettim."

Kaitlyn gerçek hayattaki bir Disney prensesi gibi ellerini çenesinin altında kavuşturdu, gözleri heyecandan kocaman olmuştu. "Evet. Bunu çok isterim."

Muhtemelen ondan daha heyecanlı olduğumu ona söylemedim.

KAITLYN

(Kısa çiçekli eteğime ve tişörtüme baktım, sonra tekrar James'e döndüm.

"Bana özel uçağına bineceğimizi söylememiştin. Verandada margarita içmek için giyindim."

Elini belime koydu ve beni kapıya çıkan merdivene doğru hafifçe itti. "Bunu bu geceki sürprizlerin ilki olarak düşün. Kıyafetin için de endişelenme, o da halledilecek."

Elini kolumdan aşağı kaydırıp elimi kendi elinin içine alana kadar donup kaldım.

"Hadi gidelim."

Sanki *Pretty Woman'ın* oyun kitabından bir sayfa koparmış gibiydi, bizi daha önce hiç görmediğim başka bir spor arabayla havaalanına götürdü ve o güne kadar gördüğüm en zarif küçük uçağın gölgesine park etti. Aslında gerçek hayatta karşılaştığım ilk özel uçaktı ama olsun. Kızgın güneşin altında parıldıyordu ve merdivenlerin başında bekleyen görevli sanki bir reklam panosundan fırlamış gibiydi.

James sonunda nazik bir çekişle beni pistten çıkarmayı başardı ve uçağa bindik. İnanılmaz derecede görkemliydi ve

temiz çizgiler ve her yerde sakinleştirici kremler ve grillerle eviyle aynı hislere sahipti.

"*Kanepe* mi? Uçağınızda kanepe mi var?" Onları işaret ederek sordum.

"Kaptan koltukları da var," diyerek uçağın ön tarafını işaret etti. "Nerede daha rahat hissedersiniz?"

Omuz silktim, bunun onun günlük yaşamı olduğu fikri karşısında şaşkına dönmüştüm. Arabadan doğrudan uçağa adım atmak, güvenlikten geçmek ya da kalabalık koridorlarda itişip kakışmak zorunda kalmamak bana mantıklı gelmiyordu. Yaşama biçimi gerçekçi gelmiyordu.

Hâlâ bana bakıyordu, ben de yüksek arkalıklı sandalyeleri işaret ettim ve yerleştik.

"Nereye gidiyoruz?"

"Chicago'ya hızlı bir yolculuk. *Hamilton*'a ön sıradan biletim var, sonra Maple & Ash'te akşam yemeği yiyeceğiz."

Konuşamayacak kadar şaşırmıştım.

"*Hamilton*'ı izledin mi? Çünkü istersen başka bir şey de izleyebiliriz." Ben daha cevap veremedi James telefonunu çıkarmıştı bile.

"Hayır, hayır, görmek için ölüyordum. Ön sıra mı? James!"

Gülümseyerek rahatladı. "Güzel. Ben de henüz izlemedim, o yüzden bu deneyimi paylaşacağımız için mutluyum. Ama önce? Biraz alışveriş."

İşte yine oldu. Peri masalı havası. Tabii ki hoşuma gitti -kim gitmez ki? Ama kafamın içindeki küçük, dırdırcı bir ses bana bunun *onun* gerçekliği olduğunu hatırlatıp duruyordu, benim değil. Aslında bu dünyaya ait değildim ve gerçekten kalmama izin verileceğine inanmak zordu.

Tüm uçuş boyunca çalıştı ve indiğimizde her şey hakkında daha da endişeli hissediyordum. Ona belli ettiğimden değil. Onun

Özel araç bizi Oak Street'e götürdü; buradaki mağazaların adlarının yarısını bile telaffuz edemiyordum.

"Armani hakkında ne düşünüyorsun?" Mağazanın kapıcısı içeri girmemize izin vermek için kenarda dururken James sordu.

"Um... iyi, sanırım?" Sanki bir ipucum varmış gibi.

"Harika, Jess'e önceden arattırdım ve nelerden hoşlanabileceğinize dair bir fikir verdim."

Güzel, siyah saçlı bir kadın James'i iki yanağından öperek karşıladı, sonra aynısını bana yaptı. "Ben Marina, Armani'ye hoş geldin Kaitlyn."

Bizi duvarlarında bir dizi elbisenin sıralandığı özel bir prova odasına götürdü.

"Bu gece için sizin için bazı görünümeler hazırladım, ancak denemek istediğiniz belirli bir şey varsa lütfen bana bildirin. İlkbahar ve yaz koleksiyonlarımızı biliyor musunuz?"

Parmaklarımı görkemli kumaşlar üzerinde gezdirirken başımı salladım.

"Sorun değil," diye nazikçe gülümsedi. "Eminim sizin için mükemmel bir şey bulacağız. Siz denerken içmeniz için bir kadeh şampanya getireyim mi?"

Tekrar başımı salladım, zengin insanların alışveriş yapma şekli karşısında şaşkına dönmüştüm. Kalabalık raflar arasında dolaşmak ve kollarımı seçeneklerle doldurmak yoktu. Her şey önceden seçilmişti, hem tercih ettiğim renklerde hem *de* tam bedenimde.

"Ben burada bekliyorum." James özel giyinme odasının dışındaki siyah kadife kanepeyi işaret etti. "Tek bir kuralım var: Sevmesen bile her seçeneği görmeme izin vermelisin."

Çantamdan telefonumu çıkardım. "Geç oluyor, akşam yemeği için hâlâ vaktimiz var mı?"

"Olacak. Şef Andre restoranın özel mutfak masasında bizim için özel bir tadım menüsü hazırlıyor. Tek yapmam gereken on beş dakikamız kaldığında şef garsona haber vermek, ilk yemek bizi bekliyor olacak."

"Vay canına."

Dairemin yarısı büyüklüğündeki giyinme odasına girdim ve kendimi sabitlemek için duvara yaslandım. Morris'in lüksü içinde yaşamaya alışmışım ama bundan bu ölçüde doğrudan yararlanamıyordum. Lüks yemeklerin, görkemli spor salonunun ve saunanın tadını çıkarabilirdim ama bunların hiçbirisi benim *için* değildi. Bu şekilde değil. Garip hissettirdi.

Ama bir şekilde hoşuma gitti.

Elbiseler arasında hızla ilerledim, ince beyaz bir slip elbiseden, kısa, gümüş rengi paten tarzı bir elbiseye ve kıcımlı bir sanat eseri gibi gösteren soluk pembe, dar bir diz boyuna geçtim. Elbiseyi giyip dışarı çıktığımda James tek kelime etmemiş, bunun yerine sanki bu şey onun nutkunu tutmuş gibi başını sallamıştı.

Son seçeneği deneyene kadar elbisenin bu olduğuna ikna olmuşum; göğsünde ve belinde birkaç pilisi olan ve omzunda bir hançeri açıkta bırakan bir kesik bulunan basit bir siyah kılıf. Daha önce giydiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Seksiydi, evet, seksinin de ötesindeydi ama daha da önemlisi *zarıftı*. Asil. İçimde dik durma ve yavaş yürüme isteği uyandırdı.

Soyunma odasından çıktığımda Marina "İşte bu," dedi. "Hiç şüphe yok, işte bu. Katılıyor musun, Kaitlyn?"

Onlara gülümsedim ve James'in ağzının açık kaldığını fark ettim. "Bu mükemmel."

"Şimdi tek ihtiyacımız olan ayakkabılar ve küpeler. Yedi numara, değil mi?" Marina odadan aceleyle çıkmadan önce sordu.

Yalnız kaldığımızda James ayağa kalktı ve başını salladı. "Büyüleyici. Pembe olanın üstüne çıkılabileceğini sanmıyordum ama... vay be."

"Bunların hepsi çok fazla olacak," dedim, fiyat etiketi için kolları ve yakayı kontrol ederken. "Elbise, ayakkabılar ve mücevherler?"

"Etiket aramaya zahmet etme; Marina hepsini çıkardı. Ve lütfen, bunu senin için yapmak istiyorum. Harper için mucizeler yarattın."

Kendimi sönük hissettim. Oh. Demek tüm bunlar yaptığım iş için bir teşekkürdü. Paylaştığımız öpücük beni aksini düşünmeye ikna etmişti ama bunu zorlayıp aramızdaki ilişkiyi garipleştirmek istemedim.

Marina ben bir şey söyleyemedi odaya geri döndü ve ayakkabı kutusuyla birlikte önümde dizlerinin üzerine çöktü.

"Hayır, ben yapabilirim," dedim geri çekilerek. Ayaklarımın pediküre ihtiyacı vardı ve onları görmesine izin vermekten utanıyordum.

Eğilip kutuyu açtığımda yeryüzündeki en zarif siyah topuklu ayakkabıyı buldum; ayak bileği boyunca uzanan zarif bir kayışı vardı. Ayağıma batmasını bekleyerek içine girdim ama deri tereyağı yumuşaklığındaydı.

"Son dokunuş," dedi Marina bana bir mücevher kutusu uzatırken.

İçinde siyah elmas küpeler vardı, göze çarpacak kadar büyük ama dikkati elbiseden uzaklaştıracak kadar değil.

"Bir şey daha var," dedi Marina, onu soyunma odasına kadar takip etmem için beni işaret ederek. Kapıyı arkamızdan kapattı. "James tüm takım elbiselerini benden alıyor ve harika bir müşteri oldu, bu yüzden bir teşekkür olarak sana elbisen için doğru temelleri vermek istedim."

Aynalı sehpanın bir çekmecesini açtı ve siyah, dantelli bir sutyen ve külot takımı çıkardı. "Bunlar senin için."

Nutkum tutulmuştu. Artık bu muhteşem elbisenin altına Target'tan aldığım külotumu giymek zorunda kalmayacaktım. İkisi birlikte her şeyi düşünmüşlerdi.

Ona teşekkür etmek için çırpınırken Marina, "Gitmen gerek," diye güldü.

"Ben... Ben sana ne kadar teşekkür etsem az. Sen bir dâhisin."

Kapıyı arkasından kapatıp göz kırparken James'e doğru başını sallayarak, "Ona böyle düşündüğünü söyle," dedi.

James restoranın mutfağında özel bir şef masasından bahsettiğinde, sert tabureleri olan paslanmaz çelik bir yer hayal etmişim ama onun yerine, kalabalık bir mekânda cam bir duvarın arkasındaki deri bir kabine sıkışmıştık. Odadaki çılgınlığı en ön sıradan izliyorduk ama gürültü ve karmaşadan da uzakta kozalandık.

Daha önce hiç bize sunulan yemek gibi bir şey yememiştim ve özel garsonumuz Darren tabaklarımızdan sonuncusunu da kaldırırken içimi çektim.

"Mutlu musun? Doydun mu? Tatmin oldun mu?" Ben arkama yaslanırken James bana sordu.

"Mutlu musun? Evet, inanılmaz derecede. Doymak mı? Ötesinde, ama tatlı için yer bıraktım."

"Tabii ki bıraktın," diye güldü James. Durakladı. "Peki ya son sorum ne olacak?"

Bilerek cevapsız bırakmıştım. Tatmin olmuş muydum?

Hayır, kesinlikle değildim, çünkü tek yapabildiğim James'in bu gece nasıl görüldüğünü düşünmekti. Armani'den ayrılmadan önce günlük takım elbisesini değiştirmiş, şık ve tamamen siyah bir kıyafet giymişti. Siyah blazer ceket, siyah gömlek ve hayal gücüne çok az yer bırakan siyah pantolon. Restorana girdiğimizde, birkaç erkek bana yukarıdan aşağıya bakmak için döndü, ama bir o kadar kadın da James'e hayranlıkla bakmak için dönmüştü.

Hiç memnun değildim çünkü onun üzerine atlamamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Birkaç kadeh şampanya

Yaşadıklarım kendimi kontrol altında tutmama yardımcı olmuyordu. Söylediğimiz ve yaptığımız her şey o düşük inhibisyonlu, seksi, yumuşak odak noktasındaydı. James konuştuğunda kendimi onun ağzına bakarken buluyordum ve ben konuştuğumda ona dokunmak için bahaneler bulmaya devam ediyordum. Fark etmemiş miydi yoksa 360 dereceden gözlemlenebilecek bir alandayken işleri temiz tutmaya mı çalışıyordu emin değildim.

Tam James'in kucağına tırmanıp beni utanç verici bir andan kurtarmayı düşünürken Darren tekrar içeri girdi.

"Son yemeğiniz, bir öpücük çikolata," dedi ve küçük tabakları önümüze koydu.

"Kaşık alabilir miyiz?" James sordu.

Darren gülümsedi. "Bu yemeğin eğlencesi de bu zaten. Mutfak eşyası yok, Şef yemek için ellerinizi kullanmanız konusunda ısrar ediyor."

Tabağa baktım ve mükemmel yuvarlak bitter çikolata topunun erimiş beyaz çikolatadan bir girdabın üzerinde durduğunu gördüm. "Eğlenceli."

"Önce sen," dedi James, başını yumruğuna dayayarak.

Lezzeti inceledim. Erimiş beyaz çikolatayı parmaklarıma bulaştırmadan almanın bir yolu yoktu, ki bu muhtemelen kasıtlıydı. Başparmağım ve işaret parmağımla kavradım ve parmak uçlarımdan beyaz çikolatanın içinde sürüklenmesine izin verdim, sonra ağzıma götürdüm ve dilimi karmaşanın üzerinde kaydırdım.

James'in nefesi kesildi.

Hem verdiği tepki hem de çikolatanın tadı çok lezzetliydi. Dudaklarımı topun etrafında dolaştırdım ve ısırdım, sonra yavaşça parmaklarımı tekrar yaladım. Şampanya iş başındaydı, beni kendinden emin bir sirene dönüştürmüştü.

"İnanılmaz," diye inledim kalanını ağzıma atarken.

James bir şey söylemedi ama rahatsız bir şekilde yer değiştirmesi çok şey anlattı y o r d u .

"Seninki için yardıma ihtiyacın var mı?" Masumca

sordum. Başını salladı, hâlâ dudaklarımı izliyordu.

Tabağına uzandım ve çikolatayı erimiş yapışkanın içinden yavaşça çekerek tabak boyunca bir s şekli çizdim, sonra da ağzının önünde tuttum.

Dudaklarını ayırdı ve ben de çikolatayı ağzına itmeden önce bir anlığına alt dudağına dokundum. Geri çekilmeye başladım ama James parmağımın ucunu ağzına aldı ve dilini parmağımın ucuna dolayarak uzun uzun emdi.

Sıcaktan karnım zangır zangır titredi. Dilinin neler yapabileceğini çok iyi biliyordum. Gözlerimiz buluştu.

"O çikolatayı ziyan etmek istemedim," dedi kısık bir sesle ve içime bir ürperti gönderdi.

Gösteriyi nasıl atlatacaktık?

JAMES

(Alexander Hamilton için Tanrı'ya şükürler olsun.

Tüm yemek boyunca Kaitlyn'i mideye indirmek istedikten sonra, on dolarlık kurucu baba hakkında bilgi edinirken serinleme şansını memnuniyetle karşıladım. Gösteri sona erdiğinde, Navy Pier boyunca birbirimizden makul bir mesafede gezintiye çıktık. Saat onu geçiyordu ve turistik bölge resmen kapalıydı ama ben işleri istediğim gibi yönlendirmekte ustaydım. Biz gezinirken çeşitli atraksiyonların ışıkları Kaitlyn'in üzerinde güzel bir parıltı oluşturdu.

"Gösteriden çok etkilendim," diye nefes aldı Kaitlyn, gözleri parlıyordu. "Ben de biraz onun gibiyim, biliyor musun? Bir ailenin desteği olmadan, sadece başarmaya çalışıyorum. Genç, kavgacı ve aç."

Geçmiş hakkında konuşmak için kapıyı açtığını fark ettiğimde hemen ilgimi çekti. Kendine saklamak istese zorlamazdım ama onun hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek istediğimi de inkâr edemezdim.

"Bana daha fazlasını anlat," dedim nazikçe.

Kaitlyn başını salladı ve kendine sarıldı. "Mutlu bir hikâye olmadığı kesin. Açıkçası Cassie ve ben çok yakınız ama annem?" Kaşlarını çattı. "Babamız bizi terk etti ve bunun için hep bizi suçladı. Biz çocuktuk. Sonra Cassie lisede zor bir dönem geçirdi ve üniversiteye gitmek istemediğine karar verdi. Ben zaten çalışıyordum.

Bu yüzden evden uzaktaydım ama Cassie bana durumun gerçekten kötüleştiğini söyledi. Annemiz çok içiyordu. Cassie'yi evden attı, o da benimle kalmaya geldi. Uzlaştırıcı rolü oynamak için anneme gittiğimde bana Cassie'nin tarafını tutacaksam gitmemi ve bir daha geri dönmememi söyledi. O zamandan beri dünyaya karşı biz varız." Durakladı. "Ama..."

"Ne hariç?"

"Son zamanlarda annem bizimle arasını düzeltmeye çalışıyor. Rehabilitasyona gitti ve bana ulaştı. Yıllar sonra ilk kez konuştuk. Garip bir durum, anlıyor musun? Bu adımları atmasına sevindim ama nasıl tepki vermem gerektiğinden emin değilim. Geçmiş silip her şeye yeniden başlayabileceğimizi mi düşünüyor? Bu o kadar kolay değil."

"Ama bu da bir şeydir, değil mi? Çaba gösterdiğini kanıtlıyor."

"Öyle," diye kabul etti Kaitlyn. "Ve biliyor musun? Umarım geçmişimiz üzerinde çalışabiliriz. Çünkü ben senin sahip olduğun şeyi istiyorum. Sen ve ailen. Bu mükemmel."

"Dur bakalım," diye güldüm bu düşünceye. "İnişli çıkışlı dönemlerden payımıza düşeni aldık."

Kaitlyn bana bakıyordu ve konuşmaya devam etmemi istediği belliydi.

Ne kadarını rahatça söyleyebileceğimi düşünürken kahkahalarım azaldı. Ama Kaitlyn geçmişindeki acılar hakkında çok dürüst, çok açık konuşmuştu. Ona daha azını teklif edemezdim. "Ben, ben üniversitedeyken babamı kaybettim. Kalp krizinden. Bir kız arkadaşımla uzaktaydım, anlık bir kaçamaktı. Cep telefonum çekmediği için öldüğünde haber alamadım. Annem... benim orada olmadığım gerçeğini kabullenmekte zorlandı. O olaydan hemen sonra çok kötü kavgalar ettik."

"Çok üzgünüm, bu korkunç," diye fısıldadı.

Geçmişimizin bu kısmını düşünmek hoşuma gitmiyordu. "Terapiye gitti ve tabii ki bunu atlattık. Artık aramız iyi."

"Sen ve Jess çok yakınsınız, değil mi? Çok yakın görünüyorsunuz."

İçimdeki katmanları sıyırmasına güldüm. "Bu gece tüm hassas noktalarımı dokunuyorsun. Evet, aramız iyi sayılır. Hâlâ anlaşmazlıklarımız var. Jess onu uzun süre takip edecek bazı hatalar yaptı."

"Ne gibi?"

"Kendisinden yaşça çok büyük Lucas Rushing adında bir adamla çıkmaya başladı," diye açıkladım. "Adam onun ayaklarını yerden kesti ve hayatını ele geçirdi. Çok fazla parti yapmaya başladılar, gece alemlerine daldılar. Yirmi bir yaşına yeni girmişti ve her zaman biraz korunaklı olmuştu. Boyundan büyük işlere kalkışmıştı ama bunu kabul etmek istemiyordu. Onunla konuşmaya çalıştım, adamın kötü bir haber olduğunu söyledim ama dinlemek istemedi, aşık olduklarını söyledi. Alkollü araç kullanmaktan yakalandığında her şey doruğa ulaştı. Bazı gazeteciler onu takip ediyordu ve Ferrari'den düşerken çekilmiş bir sürü fotoğrafı vardı. Kısa bir etek giyyordu, bu yüzden *müstehcen* fotoğraflardı. Olaydan sonra fotoğraflar her yere yayıldı - hatta bir meme haline getirildi - bu yüzden dizginleri biraz sıkamak zorunda kaldım."

"Hmm," dedi Kaitlyn.

Ona şöyle bir baktım, derin düşüncelere dalmış gibiydi.

"Ondan sonra Lucas'la birlikte olmanın kendisi için iyi olmadığını anladı ve ilişkiyi bitirdi." *Lucas'ı kızdırmış ve gururunu incitmişti, öyle ki işimi elinden geldiğince baltalamayı kendine görev edinmiş gibiydi.* O baş belası adam yüzünden yaşadığım karmaşaya daha fazla girmeye gerek yoktu. "Her neyse, söylemeye çalıştığım şey şu ki aile karmaşık olabilir. Bazen iyi şeylere ulaşmadan önce kötü şeyleri atlatmanız ve bunlardan ders çıkarmanız gerekir. Annene gelince, bence en iyisini ummalı ama kendini en kötüsüne hazırlamalısın. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Kaitlyn derin bir nefes aldı. "Evet. Bu hem bir dilek hem de bir uyarı."

"Kesinlikle."

Kaitlyn kollarını kendine doladı ve titredi.

"Üşümüştün, ceketimi al." Ceketini çıkardım ve ona dönerek omuzlarına geçirdim.

"Teşekkür ederim." Bana utangaç bir şekilde gülümsedi ve kirpiklerinin arasından yukarı baktı. "Peki bu gece sırada ne var?"

"Seni bilmem ama ben yorulmaya başladım. Waldorf Astoria'da iki oda ayırttım ve yarın erkenden eve döneceğiz."

Kaitlyn geri adım attı, yüzü düştü. "Oh, tamam. Sorun değil."

"Sorun nedir?" diye sordum. "Bu gece gitmek istiyor musun? Çünkü Dave'i arayabilirim ve o da jeti hazırlayabilir."

"Hayır." Başını yavaşça salladı. "Hayır, sadece ben... Ben..."

Aramızdaki mesafeyi kapattım, umutsuzca ellerini tutabilmeyi diledim ama elleri ceketimin altında saklıydı. "Ne? Bana söyleyebilirsin."

"Aynı odayı paylaşacağımızı sanıyordum."

Fısıltıyla çıkmıştı ve bir an için onu doğru duyduğumdan emin olamadım.

"Gerçekten mi? Kaitlyn, bunu gerçekten istiyor musun?"

Yüzü kaskatı kesilmişti. "Hayır, boş ver, söyledigimi unut."

Hızla döndü ve uzaklaşmaya başladı, ama onu omzundan kavradım ve bana bakması için geri çevirdim. "Bekle. *Ben* de bunu istiyorum. Umutsuzca. Ama sana karşı dürüst olmalıyım... bu randevu... ben genelde böyle biri değilim. Randevulara gitmem. Ya da gerçek ilişkilerim yok. Ve tüm bunların bizim için ne anlama geldiğinden emin değilim. Daha fazlasını istiyorum ama sana ne kadar verebileceğimden emin değilim."

Bu kadar açık sözlü olduğu için utanmış gibi başını öne eğmişti. "Anlıyorum. Neden ayrı odalarımıza dönüp bir şeyler düşünmüyoruz? Nerede olduğumuzu tekrar gözden geçirelim."

Ne halt ediyordum ben? Şimdiye kadarki harika yolculuğumuzda frene mi basıyordum? Kaitlyn'i hiç kimseyi istemediğim kadar çok istiyordum ve bunu ona kanıtlama fırsatını kaçıracak değildim.

Beni korkutan şey Kaitlyn'i sadece *istemememdi*. Ona *ihtiyacım vardı*. Ve bu duyguyla ne yapacağımdan emin değildim.

Bana bakışı, kocaman gözleri ve dudaklarını büzüştürüşü, kaldırılabileceğimden çok daha fazlaydı. Bir adım daha yaklaştım ve onu kollarıma çektim, hiçbir uyarıda bulunmadan geniş bir öpücüğe boğdum. Ağzıma karşı irkildiğini hissettim ve bir an için beni iteceğinden endişelendim.

Ama hayır, benim leziz Kaitlyn'im kollarını boynuma doladı ve ısınmak için bana sarılırken ceketimin yere düşmesine izin verdi.

Tek istediğim o lanet olası kızı öpmekti ve şimdi nihayet bunu yapma şansını elde ediyordum. Bu gece için o benimdi ve Kaitlyn Thorn'un güzel gizemiyle sarmalanmanın her saniyesini sevecektim.

İlk kez seks yaptığımızda çılgınca, terli ve cehennem gibi sıcak olmuştu, ama bu sefer farklı olacaktı. Bütün gece boyunca kadının her santimine tapmak istiyordum.

Otel lobisinde dolaşırken şehirdeki bir akşamdan dönen herhangi bir çift gibi görünüyorduk ama asansör kapıları kapanır kapanmaz Kaitlyn'i tekrar öpmek için duvara yasladım.

Kahretsin, tadı inanılmazdı. Alt dudağımı ısırды, sonra ağzıma karşı kıkırdadı, bu da elbisesini üzerine çekmek istememe neden oldu

ve onu tam oraya götürdüm. Elimi ipeksi kalçaları boyunca kaydırarak bacaklarına doğru ilerlemeye başladım.

"Kahretsin, bacakların ne kadar güçlü," diye hayret ettim.

"O kadar koşturdun," diye mırıldandı, çene çizgim boyunca öpücükler bırakarak.

Çatı katına yolculuk beklediğimden uzun sürdüğü için önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

"James!" Kaitlyn köşeye doğru geri çekilerek haykırdı. "Burada kameralar var!"

"O zaman onları izleyenleri kışkandırırım," diye homurdandım, kışından tutup kendime doğru çektim. Elbisesi kalçalarının tepesine tırmanıp o güne kadar gördüğüm en zarif dantelli siyah külotunu ortaya çıkarırken çığlık ve inleme arası bir ses çıkardı.

Dudaklarımı ince kumaşa bastırdım ve dizleri büküldü. "James," diye nefes nefese kaldı. "Yapamazsın..."

Başparmağımı kumaş boyunca kaydardım ve bacaklarının arasındaki neme doğru kaymasına izin verdim. "Durmamı mı istiyorsun? Çünkü duracağım."

Parmağımı yumuşak kıvrımları boyunca ileri geri hareket ettirmek istesem de, orada dinlenmesine izin verdim. Monsuna bir öpücük konduracak kadar yakındım ve eminim sıcak nefesimi hissedebiliyordu. Ama o evet diyene kadar başka bir hamle yapmayacaktım. Sınırlarını zorlamaktan çekinmiyordum ama onu gerçekten istemediği bir şeye zorlamayacaktım.

Ona baktığımda gözleri yarı kapalı bir şekilde tırabzanlardan destek alıyordu.

"Yapma... Durma," diye nefes aldı.

Hemen kumaşı kenara çektim ve ağzımı onun kaygan tenine dayadım, aynı anda bir parmağımı da içine soktum. Çıkardığı ses beni çılgına çevirdi.

Kendimi onun tadına bakmaya o kadar kaptırmıştım ki asansörün sesi zar zor duyuldu. Acı dolu bir ılık attı ve nefes nefese elbisesini aşağı çekti.

"Bu katta başka kimse yok," diye onu rahatlattım ayağı kalkarken. "İstesem kimsenin bizi basmasından endişe etmeden seni burada becermeye devam edebilirim ama seni yatağı götürmeyi tercih ederim."

Kaitlyn başını salladı ve o kadar şaşkın görünüyordu ki sarhoş bile olabilirdi.

"İyi misin?" Asansörden tökezleyerek çıkarken sordum.

"Bacaklarıma güvenmiyorum," dedi bana aç gözlerle bakarak. "İyi, sana yardım edeyim o zaman."

Onu kollarıma aldım ve kapıya varana kadar öperek koridorda ilerledim. Arka cebimden anahtar kartını çıkardım ve hiç duraksamadan kapıyı açtım.

Bir an için yatak odası en uçta olan geniş çatı katından nefret ettim. Vücutlarımızın nihayet birleşmesine engel olan her şeyden nefret ediyordum.

Nihayet yatak odasına vardığımızda, son bir öpücükle ayaklarını yere koydum ve sonra onu çevirdim.

"Bütün gece bunu yapmak için bekledim," dedim elbisenin fermuarını açıp sırtından aşağıya doğru öperken. Elbise yere düştü ve içinden çıktı, sonra sütyeni, külotu ve topuklu ayakkabılarıyla bana döndü. "Ayakkabılar kalsın lütfen."

"Sen de seninkileri çıkar lütfen," diye karşılık verdi arsız bir gülümsemeyle. "Çünkü şimdi sıra bende."

Kaitlyn dizlerinin üzerine çöktü, sonra pantolonumun fermuarını açtı ve aç gözlerini boxer külotuma doğru süzülen şişkinlikten ayırmadan pantolonumu çekti. Onları hızla çıkardım ve o da benim

onun güzel ağzına soktum. Saniyeler içinde bacaklarımın kopmak üzere olduğunu hissettim.

Dili şaftım boyunca kaydı, beni derinlere aldı ve sonra yavaşça dışarı çekti, dili her santimi alay etti. Ağız neler yapabiliyordu! Kendimi kaybetmem çok uzun sürmedi. Çabucak geri çektim.

"Beni öldürüyorsun, Kaitlyn. Merhamet et, lütfen. Son kez istiyorum," diye zoraki bir sesle başardım.

Yaramaz bir gülümsemeyle bana baktı, sonra dudaklarını yaladı. "Bütün gece bizim. Ve sabah da."

"Bana ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı?" Homurdandım, onu akıcı bir hareketle yerden kaldırdım ve yatağa doğru yürüdüm.

"Belki biraz," diye mırıldandı boynumu öperken. "Ve eğer bana bir daha dokunursan bana ne yaptığını çok iyi anlayacaksın."

Hala sütyeni ve külotu içindeydi, bu yüzden onu yatağın ortasına yerleştirdim ve sütyenini kısa sürede çıkardım. İstedğimden daha sert bir şekilde onu yatağa doğru ittim.

"Vay, vay, bu Bay Take Charge değil mi?" diye güldü.

Külotunu çektim, neredeyse narin kumaşı yırtıyordum çünkü onun tatlılığına tekrar ulaşmak için çok çaresizdim. Külotu çıkardıktan sonra bacaklarının arasına daldım ve her santimini tadabilmek için omuzlarımla bacaklarını birbirinden ayırdım.

"Sırılsıklam olmuşsun," diye mırıldandım.

Dilim onu keşfederken bir parmağımı içine kaydırđım ve titreyen memesine odaklandım. Birkaç saniye içinde bacaklarındaki gerginliğin arttığını hissedebiliyordum, sonra neredeyse benim de boşalmama neden olacak bir inilti çıkardı. Kıpırdandı ama beni itene kadar onu yalamayı, tadına bakmayı hiç bırakmadım.

"Parmakların yeterli değil! Daha fazlasına ihtiyacım var" diye haykırdı.

Duymak istediğim tek şey buydu. Yataktan yuvarlanarak pantolonumun cebinden bir prezervatif çıkardım.

"Acele et!"

Yatağa geri kaydım.

"Gel buraya," dedim Kaitlyn'i kendime çekerek. "Güzel yüzünü görmek istiyorum."

Yatağın üzerine diz çöktüm ve onu kucağıma çektim, böylece kalçalarıma binmiş ve bana bakıyordu.

"Bu pozisyonu henüz denediğimizi sanmıyorum," dedi şımarık bir gülümsemeye.

Kaitlyn bacaklarını arkamda birleştirdi ve üstümde hareket etmeye başladı, kendi hızında sertliğime karşı dalgalanıyordu. Ağzını benimkine çarptı, meme uçları göğsümde kayıyordu. Patlayacağımı düşünene, kendimi daha fazla kontrol edemeyene kadar liderliği ele geçirmesine ve üzerimde gezinmesine izin verdim. Tek ve hızlı bir hareketle onu sırt üstü çevirip içine girdim. Sınıra yaklaştıkça elimi aşağı kaydırarak onu okşadım. Bir kez daha boşalmasını istiyordum ama aklım o kadar başımdan gitmişti ki zar zor odaklanabiliyordum. Kendimi onun derinliklerine gömdüm, yavaşça almaya çalıştım. Ama kendimi tutamıyordum, kendimi çok iyi hissediyordum.

Ve sonra beni neredeyse uçurumun kenarına sürükleyen o kelimeyi inledi.

"Daha sert."

Her türlü centilmenlik numarasını bir kenara bıraktım ve onu olabildiğince sert becerdim. Bulunduğumuz katta başka kimsenin olmamasına sevinmiştim çünkü ben içine girerken hiç sessiz kalmıyordu. Tam kendimi kaybetmek üzereyken, Kaitlyn boşalacağının sinyalini veren o titrek iç çekişi yaptı ve bu beni uçurumun kenarına getirdi.

Sarsıntılar azaldığında kendimi onun üstüne bıraktım ve onu kollarımla sardım.

Lanet olsun. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

KAITLYN

Esabah koşusu tamamlandı, duş alındı ve şimdi Harper'la asıl olaya hazırlanma zamanı gelmişti. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki O gün için ne planladığımızı düşünürken, yatak odamdaki komodinin üzerinde sihirli bir şekilde beliren devasa iek aranjmanını, tam önüne gelene kadar fark etmedim bile.

James.

Chicago'dan dndğmzden beri geçen üç gün içinde sadece pşebilmiştik ama o duygularını başka şekillerde belli ediyordu. Uzun süren bakışmalar, özel şakalar... Birbirimize duyduğumuz tutkuyla hareket edemiyorduk ama yine de başka şekillerde birbirimize bağlanmayı başarıyorduk. Her ne kadar geceyi birlikte geçirmek istesek de Harper'ın eski alışkanlıklarına geri dönme ve gecenin bir yarısı babasının yatağına girme riski her zaman vardı. Onu kendi yatağıyla yeniden tanıştırmayı başarmıştım ama onu zorladığım günlerde soluğu babasının yanında alıyordu.

Bukete bakıp sııttım. Kart yoktu ama ihtiyacım da yoktu. James'in dokunduğu her şey gibi bu aranjman da muhteşem ve abartılıydı; etrafı yeşilliklerle çevrili tombul pembe gller ve daha önce hiç görmediğim bir bitkinin yaprakları vardı. Yirmiye ulaştığım da glleri saymayı bıraktım.

Saçlarımı ördüm, gülleri son bir kez içime çektim ve kapıya doğru yöneldim. Yolun yarısına geldiğimde durdum ve aranjmana geri döndüm. Harper da çiçekleri çok severdi, ben de bir tane kopardım ve James ile Harper'ın kahvaltı ettiği alt kata yöneldim.

"Kaitlyn!" Harper beni görünce bağırdı. "Benedict usulü yumurtayı denedim ve nefret ettim!"

James yüzünde ekşi bir ifadeyle kızına döndüğünde kahkahamı bastırdım. "Harper, *affedersin*? Tekrar deneyebilir misin lütfen?"

Küçük kız kıkırdadı ve başını eğdi. "Benedict yumurtasını denedim ve... ve... en sevdiğim değildi."

"Daha iyi," dedim, her zamanki sandalyemi onun yanına çekerek. "Bu senin için." Gülü çatalının yanına koydum.

"Çok güzel!" "Çok güzel!" diye haykırdı.

James ve ben birbirimize bilmiş bilmiş baktık ve ona "teşekkür ederim" dedim.

"Mükemmel zamanlama," dedi James masadan kalkarken. "Günün geri kalanı için şehre gidiyorum ve şimdi ayrılmam gerekiyor yoksa geç kalacağım. Ama önce seni bir kontrol etmek istedim. Bugün neler var?"

"Sabah dersleri, sonra farklı bir şey deneyeceğiz. Daha fazlasını öğrendiğimde sana mesaj atarım."

Bir kez daha bakiştık, bu kez Harper'ı her zamankinden biraz daha fazla zorlayacağımı anlatıyordum.

James eğildi ve Harper'ın başının üstünü öptü. "Seni seviyorum, evlat."

Odadan çıkarken gözleri bana kaydı.

Üç saat ve birçok egzersizden sonra Harper'la büyük maceraya atılmaya hazırdım. Hava kütüphanesinde mola vermiştik,

kitaplarından birindeki resimlere gülüyordu. "Harper, sallanmayı seviyorsun, değil mi?"

Hevesle başını salladı.

"Ben de. Bugün parka gidip biraz sallanabileceğimizi düşündüm. Çok yakın. Ne dersin?"

Dudaklarını büzdü ve düşündü. "Ne kadar yakın?"

"Çok yakın. Oraya kendim yürüdüm ve yaklaşık dört dakika sürdü." Hesaplamaya araba yolunu dahil etmediğimi eklemeyi unuttum, yani muhtemelen sekiz dakikaya yakındı. Ama araba yolundan sık sık inip çıktığımız için bunun onun için önemli olacağını düşünmedim.

"Sadece salıncaklar mı?"

Beni hemen susturmamasına bayılmıştım. "Hayır. Kaydırak ve maymun barları da var. Bir de tırmanma duvarı."

"Tırmanma duvarı da ne?" Gözleri kocaman oldu.

"Küçük çıkıntıları ve tutunma yerleri olan ve bunları kullanarak kendini duvardan yukarı çektiğin havalı bir yapı. Kolay değil, herkes yapamaz." Kendini her şeyin en iyisi olarak görmeyi sevdiği için ona yem atıyordum.

"Eminim yapabilirim." Harper çenesini uzattı.

"Tamam, görelim o zaman. Şimdi gitmek ister misin? Sonra geri gelip öğle yemeği yiyebiliriz."

Tereddüt etti, gergin görünüyordu, sonra dedi ki, "Miguel bizimle gelebilir mi? Ne olur ne olmaz?"

Harper'ın bana sadece ikimizle yolculuk yapacak kadar güveneceğini umuyordum ama ilk kez araziden çıkmasına yardım etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

"Garaj yolundan yürüyüp ona sorabiliriz. Parka gittiğimizde de babanla Facetime'dan konuşur ve ona ne kadar yükseğe sallanabildiğini gösteririz!"

"Hayır!" diye karşılık verdi Harper ve midem bulandı. "Ona duvara nasıl tırmanabileceğimi göstermek istiyorum."

Ona gülümsedim. "Anlaştık, genç bayan. Hadi gidelim!"

James'e ne yapmaya çalıştığımızı bildirmek için hızlıca bir mesaj attım. Oraya kadar varıp varamayacağımızdan emin değildim ama varırsak kutlama için onu aramaya hazır olmasını istiyordum.

Garaj yolu artık Harper için büyük bir mesele değildi, ama yolda yürürken onu dikkatle izledim. Daha yeni yeni alışmaya başladığı bir davranışın üzerine yeni bir şeyin eklenmesi onu zorluyordu ama zaman ilerliyordu. Ufukta okul görünüyordu ve onu hazırlamak için elimden geleni yaptığımdan emin olmak istiyordum.

Araba yolunun sonuna vardığımızda Miguel'in bekçi kulübesinden bize el salladığını gördük. Ona Harper'ın gelişimini fark etmenin ne kadar önemli olduğunu anlatmıştım. Geldiğimde gösterdiği ilk temkinli tavırdan sonra Miguel'in çok yumuşak kalpli olduğunu keşfetmek beni mutlu etmişti, özellikle de Harper söz konusu olduğunda.

"Hola, *muchachita*!" diye seslendi ona. "Bir maceraya mı atılıyorsun?"

Harper gururla başını salladı. "*Hola* Miguel! Tırmanma yerine gidiyorum. Sen de gelmek ister misin?"

Bana sorgulayan bir bakış fırlattı.

"Harper ve ben oyun parkına gidiyoruz, senin de peşime takılmak isteyebileceğini düşündü." İsteğinin alt metnini ima etmek için başımı ona doğru eğdim.

"Ah, tamam," diye onaylarcasına başını salladı. "Frank'i kabine çıkarayım, ben de seninle geleyim."

"Sen de tırmanacak mısın?" Harper heyecanla sordu.

"Hayır, Miguel bunun için fazla *gordo*!" Karnını sıvazlarken güldü. "Ama izleyeceğim."

Miguel birkaç adım arkamızdayken yola koyulduk, böylece Harper'ın odaklanmasına yardımcı olmaya konsantre olabildim. Garaj yolunun sonundan caddeye çıkarken nefes egzersizleri yaptık ve bunlara gerçekten ihtiyacı olmadığını görmek beni çok heyecanlandırdı.

Gördüğümüz çeşitli çiçekler hakkında sohbet ettik ve geniş pembe şapkalı bir kadın tarafından gezdirilen küçük beyaz bir köpeği sevmek için durduk. Yol boyunca Harper'ın evinin güvenlik ağının arkasındaki mesafede nasıl kaybolduğunu çok fazla düşünmesini engelleyen tonlarca dikkat dağıtıcı şey vardı.

Elimi tutmak için uzandı, ben de onun elini cesaret verici bir şekilde sıktım. "Neredeyse oldu. Görebiliyor musun?"

Boynunu büktü. "Evet! Görüyorum!"

Uzaklaşmaya başladığını hissettim ve heyecanı beni heyecanlandırırsa da yine de güvende olmamız gerekiyordu. "Harp, bekle, caddeyi birlikte geçmeliyiz."

Parka vardığımızda Miguel bizden biraz uzaklaştı ve nöbetçi pozisyonu aldı. Tırmanma duvarının biraz daha büyük çocuklar için olduğunu fark ettim ve Harper'ın bunu denemek isteyip istemeyeceği konusunda tereddüt etmeye başladım. Ama ne olduğunu anladığı anda duvara doğru koştu.

"Yapabilir miyim?"

"Yapıp yapamayacağını *bana* söylemeni istiyorum," dedim, onunla duvar arasına bakarak. "Bu senin kararın."

Harper duvarı inceledi. Uzanıp parlak renkli tutacaklardan birkaçına dokundu, sonra gözlerini kısarak bana baktı. "Evet, yapabilirim."

Küçük kızın kat ettiği yol karşısında gözyaşlarıma hâkim olamadım. Haftalar önceki Harper geçmişte kalırken, *gerçek* Harper

Harper kendini yeniden tanıtıyordu. Cesur, yaratıcı, komik ve kendine güvenen küçük bir savaşçı.

"Önce babanı aramamı ister misin?" diye sordum.

Başını salladı, sarı at kuyruğu sallanıyordu. "Henüz değil. Zirveye çıktığımda yap ki ne kadar güçlü olduğumu görsün."

"Tamamdır. Ne zaman hazır olursan."

Harper parmak uçlarını tutamaçlara yerleştirirken Miguel biraz daha yaklaştı. Her ne kadar ona koçluk yapmak istesem de, en iyi rotayı kendi başına bulmasına izin verdim. Yeterince eminim, meydan okumaya fazlasıyla hazırды. Saniyeler içinde bir örümcek gibi duvardan yukarı sıçradı.

"İyi misin?" Orta noktaya ulaştığında sordum.

"Evet!" diye cevap verdi bir sonraki hamlesini planlarken.

Tutuşunu kaybetme ihtimaline karşı duvara yaklaştım ve Miguel de benzer bir pozisyon aldı. Altındaki zemin rahattı ama yere düşmesine izin vermektense onu kollarımda yakalamayı tercih ederdim. O tepeye yaklaşırken telefonumu çıkardım.

"Şimdi babanı arıyorum, tamam

mı?" "Tamam! Çok gurur duyacak!"

Tek gurur duyan o değildi.

"Her şey yolunda mı?" James ilk zil sesinde telefonu açtı. "İkinizin arasında neler oluyor?"

"Kızınız görmenizi istediğim inanılmaz bir şey yapıyor." Harper tepeye ulaşp bacağını duvarın arka tarafındaki platforma doğru salladığında kamerayı ters çevirdim.

"Harper! Bunu tek başına mı yaptın?" James sordu.

Harper duvarın kenarından eğildi ve küstahça bir el salladı. "Bana bak, ne kadar yükseğim," diye şarkı söyledi.

"Buna inanamıyorum, tatlım!" dedi James. "İnanılmazsın!"

Sesindeki hayranlığı duyabiliyordum.

"Harika vakit geçiriyoruz. Önce duvarı denemek istedi, sonra da muhtemelen biraz sallanacağız."

"Kulağa harika geliyor, keşke ben de seninle olabilseydim."

Yüzümü görebilmesi için kamerayı çevirdim. "Biz de öyle." James telefonuna yaklaştı. "Vay canına," diye fısıldadı.

"Evet. Bu küçük kıza hayranım."

"Kaitlyn, bana bak!" Harper'ın sesi duyuldu.

Tam zamanında telefondan başımı kaldırdım ve onun bir direğe tutunup aşağı kaydığını gördüm.

"Vay canına, her şeyi deniyorsun! Bu harika!" "Şimdi sallan," dedi bize doğru koşarak.

"Lütfen," diye düzelttim.

"Lütfen," diye bağırdı omzunun üzerinden.

James kıkırdarken ben de onu takip ettim. "O bir şey."

"Evet, öyle. Eve dönerken bir sorun çıkarsa sizi haberdar ederim ama Miguel yanımızda ve sanırım bize bir şey olmaz."

"Tamam, kulağa hoş geliyor." James durakladı. "Hey, Kaitlyn?"

Harper hangi salınacağı istediğine karar vermeye çalışırken ben de tüm dikkatimi ona verdim. "Evet?"

"Teşekkür ederim. Bunun için. *Her şey için.*"

Gözlerimiz buluştu ve ikimiz de onun bu üç basit cümleyle ne demek istediğini tam olarak anladık.

"Kaitlyn, lütfen beni it," diye bağırdı Harper salıncaktan, küçük bacaklarını boşuna tekmeliyordu.

"Kaçman gerekiyor gibi görünüyor," diye güldü. "Görev çağırıyor, sana sonra mesaj atarım."

Şaşırtıcı derecede uzun bir süre sallandıktan sonra, Harper ve ben Miguel'in çok fazla esnemeye başladığını fark ettiğimizde geri dönmemiz gerektiği konusunda anlaştık. Elimi tutmak için uzandı ve gözleri parlayarak bana baktı.

"Çok iyi vakit geçirdim! Bunu tekrar yapabilir miyiz?"

"Ben de çok eğlendim!" Ben de kabul ettim. "İstersen bunu her gün yapabiliriz. Belki başka bir zaman sahile gitmeyi de deneyebiliriz." İfadesinde biraz bulanıklık gördüm, bu yüzden devam ettim. "Ama sadece sen istersen."

Harper bunu düşündü. "Babam da gelebilirse belki."

Eve dönerken kendi kendine şarkı söyledi ve kalbim bu özel küçük kız için sevgiyle doldu. Şeytanlarını birer birer yeniyordu ve onun yeniden dünyayı umursamayan mutlu bir çocuk olmayı öğrenmesini izlemek büyük bir keyifti. Eve döndüğümüzde Miguel'e el sallayarak veda ettik ve kollarını açarak bana dönmeden önce ön basamakları teker teker atladı.

"Sarıl bana!" dedi ve ben de "lütfen" dememe gerek kalmadan bu emre itaat ettim.

Kucaklaştığımızda onu sevdiğimi fark ettim. Morris ailesiyle olan görev sürem sonunu düşünmemeye çalıştım, bunun yerine şimdi ve burada yaşadığım muhteşem anlara odaklanmayı tercih ettim.

"Neden verandaya çıkıp yemekten önce gizlice buzlu eker yemiyoruz? Kulağa hoş geliyor mu?"

Başını salladı, sonra dilini dışarı çıkardı ve bir köpek yavrusu gibi nefes nefese mutfağa doğru koştu. Onu takip ederken telefonumu çıkardım, başarımızdan dolayı hâlâ heyecanlıydım. Kendi annesi olsaydım Harper'la daha fazla gurur duyamazdım. Ve bu düşünce bana *kendi* annemi düşündürdü. Biz küçükken Cassie ve benim için de böyle hissetmiş miydi? Belki de babam gitmeden önce her şeyin iyi olduğu bir zaman vardı. Ben *hatırlayamıyordum* ama belki o hatırlıyordu. Kendimi sormak isterken buldum. Eğer bu uzlaşma işe yarayabilirse, eğer bir aile olmanın yolunu tekrar bulabilirsek, belki bir gün o anılar hakkında konuşabilirdik. Bu düşünce bile içimi ısıttı.

Anneme mesaj atarken Cassie'nin kafamın içindeki öfkeli sesini bastırdım. Mutlu aile titreşimlerini hissetmeye başladığında beni affetmek *zorunda kalacaktı*. Bunun bizim için mümkün olduğuna ikna olmuşum.

Merhaba anne, ben yazdım. Cassie'nin düğününün yaklaştığını biliyor musun?

Cassie'ye söz verdiğim gibi anneme bundan bahsetmemiştim ama o bana konuyu açtı ve gazetede ki ilanı gördüğünü söyledi.

Cevap saniyeler sonra geldi. *Evet! Çok heyecanlı!*

Cassie'nin benden memnun olmayacağını hissetmeme rağmen devam etmek için kendimi zorladım. En azından ilk başta.

Sana bir soru sormak istiyorum. Düğünde bana eşlik eder misin?

Tatlım, EVET! Tabii ki, çok isterim! Bana tüm detayları gönder.

Tarihi ve yeri içeren bir mesaj attım ve zihnimin gerisindeki endişe duygusunu görmezden gelmeye çalıştım.

KAITLYN

(İşte buradasın! Son zamanlarda nerelerdeydin?)

Lou arkamdan koşarak geldi ve yüzü kıpkırmızı olmasına ve bir süredir koşuyormuş gibi görünmesine rağmen kocaman bir gülümsemeyle yanıma oturdu.

"Hey Lou, uzun zaman oldu," diye homurdandım yan yana ama yakın olmayan bir şekilde koşarken. "Son zamanlarda koşu programımı değiştirdim, sanırım bu yüzden birbirimizi görmedik. Sen nasılsın?" Biraz sohbet edebilmek için hızımı yavaşlattım. Yeni program Harper için daha iyiydi ama bir arkadaşla koşmayı özlemiştim. Bir partnerimin olması tempomu korumamı kolaylaştırdı ve Lou'yla konuşmak eğlenceliydi - komik ve ilgi çekiciydi, mahalledeki diğer sakinlerle ilgili her türlü eğlenceli pisliği anlatırken koşunun daha hızlı geçmesini sağlıyordu.

"Gülen yüzünü özlemem dışında her şey yolunda. Ne var ne yok?"

"Pek bir şey yok," diye yalan söyledim. Patronumla yattığımı ona söylemenin bir anlamı yoktu. Bazen dedikoduya fazla düşkün oluyordu ve bu kadar ilginç bir şeyi kendine saklayacağına güvenebileceğimden pek emin değildim. "Sadece çok meşgulüm."

Birkaç saniye beni izledi. "Farklı görünüyorsun. Neler oluyor?"

Sesi ısrarcıydı, sanki ona bir açıklama borçluymuşum gibi.

"Öyle mi?" Ona bir göz attım ve bakışlarının yoğunluğundan biraz rahatsız olduğumu hissettim. "Nasıl yani?"

"Daha mutlu. Daha, bilmiyorum, burada rahatım. Yerleştim."

Güldüm, biraz rahatladım. "Mutluyum tabii, ama *yerleştiğimi* söyleyemem."

"O zaman yola devam etmeye hazırsın? Yeni bir maceraya?" Gülümsüyordu ama gözlerine ulaşmıyordu.

Tanrım, umarım değildir. Burada, James ve Harper'la birlikte cennette olabildiğince uzun süre kalmak istiyordum ama James bana ne kadar söz verebileceğini bilmediğini açıkça söylemişti. Ben de ona her şeyin belirsiz olmasının benim için sorun olmadığını söylemiştim. Ancak James'le geçirdiğim zamandan ne kadar keyif alsam da, her an kışımın üstüne atılabileceğim hissinden tam olarak kurtulamıyordum. Geçmişî ona karşı kullanmak istemiyordum ve birlikte geçirdiğimiz o ilk gece neden Harper'a gitmek için acele etmek istediğini anlıyordum... ama bu kovulmanın acısını silemiyordu. Atılmışım. Tıpkı annemin yıllar önce beni attığı gibi.

"Hayır, pek sayılmaz," diye belli belirsiz cevap veriyorum. "Yani, görevim henüz bitmedi, o da var."

"Hâlâ burada olmana sevindim. Açıkçası, bana veda etmeden gittiğin için biraz endişelenmeye başlamışım. Acaba patronun seni kaçırttı mı diye düşündüm. Duyduğuma göre onunla başa çıkabilen pek yokmuş. Onun hakkında iyi hikayelerin var mı? Eminim zorbanın tekidir."

Bir kahkaha attım. Tipik Lou, her zaman dedikodu peşinde.

"Gerçekten harika bir patron oldu. Rapor edilecek bir sorun yok," dedim ve yemin ederim Lou hayal kırıklığı içinde yere yığıldı.

Her zamanki ayrılma noktamıza ulaşana kadar bir süre sessizlik içinde koştuk.

"Hey Kaitlyn, gitmeden önce..." Lou önümde duracak şekilde hareket ederek yolumu kesti.

İfadesinde beni geren bir şey vardı. İçgüdülerime güvenerek telefonumu kolumdaki banttan çıkardım ve saate baktım. "Kahretsin, *gerçekten* geç kaldım. Koşmalıyım, bir dahaki sefere konuşuruz!"

Döndüm ve Lou'yu yüzünde şaşkın bir ifadeyle toz içinde bırakarak hızla uzaklaştım. Adımı seslendi ama onu duymamış gibi davrandım. Rekor bir sürede eve geri döndüm.

Vida o sabah Harper'la kahvaltı etmeyi teklif etmiş, küçük kızla takılmayı özlediğini söylemişti, bu yüzden mesaiye başlamadan önce fazladan otuz dakikam olduğunu biliyordum. Dışarı baktım ve sadece ikisinin şemsiyenin gölgesinde yemek yiyip güldüklerini fark ettim, bu da James'in muhtemelen hala güne hazırlandığı anlamına geliyordu.

Onunla birkaç dakika yalnız kalabilmek umuduyla odasına yöneldim. Onu giyinmiş ve neredeyse hazır bulmayı beklerken, onun yerine yatakta uyuklayan bir James buldum. Kolunu yüzünün üzerine atmış, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi derin bir uykuya dalmış halini görünce kıkırdadım.

Harper onun odasında uyumayalı haftalar olmuştu, bu da James'in kızı için endişelenmek yerine ihtiyacı olan dinlenmeyi sağladığı anlamına geliyordu. Ne kadar derin uyuduğuna bakılırsa buna ihtiyacı olduğu açıktı.

Ona hayranlıkla bakmak için durdum, bir işkoliğin nasıl *böyle* bir vücuda sahip olabileceği konusunda hâlâ biraz kafam karıştı. Hafif bronzlaşmış bir ten... Nasıl? Dinlenirken bile kaya gibi sert görünen kaslar... Nasıl? Uzun saatler çalışmayı, kızına ve bana zaman ayırmayı ve kendine bakmayı başarması, neden bu kadar başarılı olduğunun bir başka örneğiydi. Adam mümkün olan her şekilde azimliydi.

Üzerine eğildim ve onu dudaklarından usulca öperek bir inilti çıkardım.

"Uyanık mısın?" Kulağına fısıldadım ve dişlerimle lobunu hafifçe çekiştirdim.

Biraz hırıltılı bir ses çıkardı. "Henüz emin değilim, belki de beni tekrar öpmelisin."

Dudaklarımı onunkilerin üzerine koydum ve ne yaptığını anlamadan bileğimden tutup beni yatağa fırlattı.

"James! Koştuğum için terliyim!"

"Öyle mi? Bir bakayım." Üstüme yuvarlandı, burnunu boynumun kenarına dayadı ve içine çekti. "Mmmm. Terlisin, ama bu hoşuma gitti!"

Boynumu ısırды, itiraz ederek homurdanmama neden oldu. "James, *iğrenç!*"

"Katılmıyorum," dedi ben onun altında kıvranırken. Sertliğinin beni ittiğini hissedebiliyordum. "Ne olursa olsun tadın hoşuma gidiyor. Aslında..."

James bana hınzırca bir bakış attı ve koşu şortumu çekiştirmeye başladı.

"Hayır, yapamazsın!" Güldüm ve uzaklaşmaya çalıştım. "Lütfen, iğreniyorum."

Durakladı. "Tekrar söylüyorum, bence yanılıyorsun, ama benimle dalga geçmeden önce temizlenmekte ısrar ediyorsan, duşta sana yardım etmeme izin verir misin? O ulaşılması zor noktaların hepsini temizleyebilirim." Kaşlarını oynattı.

"Bilmiyorum..." İhtiyatlı davrandım. "Güne hazırlanmam gerekiyor ve eminim siz de hazırlanıyorsunuzdur Bay İşadamı."

Bana sürtünerek bacaklarımı ayırdı ve içimde bir alev tutuşturdu.

"Genelde acele etmemeyi sevdiğimi bilirsin..." Kalçalarını döndürerek sertleşmiş aletini bana bastırdı. "Ama ikimiz de sıkı bir programa sahip olduğumuza göre" -bana doğru eğildi- "eğer seni duşa sokabilirsem, beş dakikadan kısa bir sürede boşalmanı sağlayacağımı garanti ederim."

Ne kadar ciddi görüldüğüne kıkırdadım. "Bu gerçek mi?"

"Dene beni," diye fısıldadı kulağıma boğuk bir sesle, tekrar bana doğru eğilirken. Onun sertliğine karşı ittim ve içimden bir ürperti geçti.

"Tamam," diye başardım.

James yataktan fırladı ve tek bir hareketle beni kollarına çekti. Bildiğim bir sonraki şey, kıyafetlerimi soyduğu ve devasa duşakabininde olduğumuz, beş farklı duş başlığından gelen ılık suyun bize çarpmasına izin verdiğimizdi.

Önünde dizlerimin üzerine çökmeye başladım, gözlerim sikiyordu ama ellerini kollarımın altından geçirdi ve beni tekrar yukarı çekti. "Hayır, zaman yok."

Bir kalıp sabun alıp beni omuzlarımdan ayak parmaklarıma kadar nazikçe köpürterek seksi bir kaçamak olacağını düşündüğüm şeyi gerçek bir temizliğe dönüştürürken dudak büktüm. Saçlarımı yıkadı ve kafa derime öyle nazikçe masaj yaptı ki neredeyse eriyecektim ama bu benim için yeterli değildi.

Ben *onu* istiyordum.

"Saat işliyor," diye fısıldadım kulağına, ıslak bedenimi onunkinin üzerinde aşağı yukarı kaydırırken. "Beni beş dakika içinde boşaltacağını söylemiştin."

"Merak etme," diye cevap verdi.

James ağzını benimkinin üzerinde gezdirdi ve elini vücudumda gezdirdi. Parmakları bacaklarımdan arasına girdi ve ağrıyan yumrularıma masaj yapmaya başladı. Elini ittim, ağzına karşı inledim. James benimle ustaca oynadı, içime daldı ve sonra ağrıyan klitime daha fazla ilgi göstermek için geri döndü. Dalgaların oluşmaya başladığını hissedebiliyordum.

Elini çekti ve ben hayal kırıklığı içinde haykırmak istedim, ta ki ılık bir su şoku beni okşayana kadar. James bir eliyle benimle dalga geçmeye devam ederken diğer eliyle el tipi başlığı çalıştırdı ve beni o kadar mükemmel bir şekilde uyanan yüksek güçlü bir akışla ıslattı ki dik durmamı zorlaştırdı. Bu hissin arasında

Bana vuran su ve onun uzman parmak uçları, içimde çığlık atan bir orgazmın yükseldiğini hissedebiliyordum.

"James..." Tekrar geri çekildiğinde kulağına inledim.

İşkence gibiydi. Benimle nasıl oynayacağını çok iyi biliyordu, parmaklarıyla beni kenara yaklaştırıyor, sonra beni daha da yaklaştıran ılık su akışına geçiyor, sonra avucunu bana yaslamak için duraklıyordu.

"*Lütfen.*" Sesim titriyordu. Tüm vücudum titriyordu.

Ağızma tekrar sahip oldu ve sıcak su üzerimde titreşirken beni çıldırtan küçük daireler çizerek acıma son verdi.

Orgazm beni vurduğunda ağızımdan çıkan sesi kontrol edemiyordum. Yarı inilti, yarı çığlık, sanki ele geçirilmiş gibiydim. Dalgalar vücudumda yuvarlanmaya devam ederken bir elimle ağızımı kapatarak kendimi susturmayı başardım, karnımın alt kısmından başlayıp tüm vücudumda dalgalanıyordu.

Elbette daha önce de orgazm olmuşum ama James'in bana yaptığı şey daha önce yaşadıklarım hiç benzemiyordu.

"Bu..." Zayıf ve tatmin olmuş bir şekilde ona asılırken kelimeler bulamıyordum.

"Güne harika bir başlangıç," dedi ve ıslak saçlarımı düzelterek boynumu öptü. "Ve şimdi ikimizin de koşması gerekiyor."

Hala sert olan aletini elime alarak geri çekildim. "Ama ben de seninle ilgilenmek istiyorum."

Onu birkaç kez okşadım ve gözleri kapandı. "Belki... Belki birkaç dakikam daha var."

James duş fısıkiyelerinin arasında duvara yaslandı, ben bir elimle onun sert uzunluğu boyunca kaydım ve diğer elimle taşaklarını kucakladım.

"Dayanamayacağım," dedi kısık bir sesle. "Seni boşaltmak beni çılgına çeviriyor."

"Şşşt," diye azarladım, onu kavradığım gibi boynu boyunca öpücükleri izlemek için eğildim.

Birkaç saniye içinde James kendi titreyen serbest bırakılmasını buldu ve duş eğlencemizi öpücüklerle ve güneş battığında yeniden bağlantı kurma sözüyle bitirdik.

JAMES

(Mali danışmanımdan gelen aylık aramalar gerekli bir kötülüktü.
Genelde daha önemli konulara odaklanmak için çoğuna kulak
asmazdım.
ama bu sefer Chris beni durduran bir şey söyledi.

"Ne demek Jess'in işinde şansımı denediğim için mutlu musun?"
Onu yanlış duyduğumu umarak yavaşça sordum. "Ne işi?"

Balkonun kapısı açıktı ve verandadaki Harper, Kaitlyn ve kız
kardeşimin mutlu sohbetlerini duyabiliyordum.

"Ah... bekle, bilmiyor muydun?" Chris kekeledi. "Bildiğini varsaymıştım."

Sesindeki kafa karışıklığını ve evrakların hızla karıştırıldığını
duyabiliyordum.

"Neyi biliyordum?" Sesimi sakın tutmaya çalışarak sordum. "Neler
oluyor, Chris?"

Bana cevap vermesini beklerken parmaklarımı sabırsızlıkla
masama vurdum.

"Um... Bir bankadan kız kardeşinizin... şey... kredi çektiğine dair bir
bildirim aldım. Bu konuda ona yardım etmiş, onunla konuşmuş
olabileceğini düşündüm."

"Kız kardeşimin on milyonlarca dolar değerinde bir vakıf fonu var," diye hatırlattım ona. "Neden kredi çekmeye ihtiyaç duysun ki? Bu gerçekten hiç mi dikkatini çekmedi?"

"Pek değil mi?" Chris itiraf etti. "Belki de optik içindir diye düşündüm. Diğer potansiyel yatırımcılara fikrin bir bankanın onayını alacak kadar güçlü olduğunu göstermek, böylece yatırımının sadece zengin bir kızın hevesi gibi görünmemesini sağlamak için, anlıyor musun?"

Ama bu sadece zengin bir kızın hevesiydi. Hepsi bu kadardı. Sadece bunu kabul edip yeni bir şeye geçmek yerine, arkamdan iş çevirip kendini borca sokmaya karar vermişti. Sonuçta güven fonuna girmeden asla ödeyemeyeceği bir borç. Ne lanet bir karmaşa.

Chris'le görüşmeyi tamamladıktan sonra verandaya çıktım ve Jess, Kaitlyn ve Harper'ın havuz kenarında oynadıklarını gördüm. Her adımda öfkem daha da artarak onlara doğru yürüdüm.

"Baba!" Harper sandalyesinden kalktı ve beni görünce neşelendi. "Yüzen denizkızı oyuncakları yapıyoruz. Sen de bir tane yapmak ister misin?"

"Harp, lütfen otur." Kızım sandalyesine oturup şemsiyenin altındaki masanın üzerindeki kumaş ve sim dağınıklığına bakarken ona zoraki bir gülümseme gönderdim. "Keşke gelebilsem ama babam meşgul." Dikkatimi Kaitlyn'e çevirdim. "Onu içeri götürebilir misin? Kız kardeşimle yalnız konuşmam gerekiyor."

Jess gülümsemesi kaybolurken daha dik oturdu. "Hayır, sanırım ne konuşmak için burada olduğunuzu biliyorum ve Kaitlyn'in kalmasını istiyorum."

Dişlerimi sıktım ve kız kardeşimi görmezden geldim. "Kaitlyn, Harper'ı içeri götür. Şimdi, lütfen."

Başını sallayıp Harper'ın elini tutarken Kaitlyn'in yüzüne bir gölge düştü. Yolda yürürlerken kızım bana endişeli bir bakış fırlattı ve "Babam neden bu kadar kızgın?" dediğini duydum. Kaitlyn'in cevabını duyamadan gözden kayboldular.

Kendimi toparlamak için birkaç vuruş yaptım çünkü tek yapmak istediğim Jess'e yine yanlış bir karar verdiği için bağırmaktı. Ama bağırarak benim tarzım değildi.

"Az önce Chris'le konuştum ve 'işiniz' için bir bankadan kredi aldığınızdan bahsetti," diye ölçülü bir tonda başladım. "Bana ne demek istediğini açıklayabilir misin? Çünkü konuştuğumuz son iş rafa kaldırıldığı için kafam karıştı."

Ben daha konuşmamı bitirmeden Jess üzerime atladı.

"Evet, daha ben sunumuma başlamadan kararını verdin çünkü benim bir aptal olduğumu düşünüyorsun. Bana bir *şans* bile vermedin," diye karşılık verdi, zaten savunmaya geçmişti. "Ve ben senin için sunumum üzerinde çok çalıştım."

"Aptal olduğumu düşünmüyorum, öyle söyleme," diye iç geçirdim. "Ama bir sunum hazırlamakla bir işi yürütmek birbirinden çok farklı şeyler. Hayır dedim çünkü ne yapmak istediğini yeterince düşünmemişsin Jess. Aklına fikirler geliyor ve her şeyin sihirli bir şekilde yoluna gireceğini varsayıyorsun." Bunu düşündükçe daha da sinirlendiğimi hissettim. "İşi bilmiyorsun."

"Ben *bu* işi biliyorum," diye karşı çıktı. "Ve sen benim diplomamı her zaman rahatlıkla unutuyorsun."

"Moda diploması demek, nasıl *giyineceğini* biliyorsun demektir Jess! Moda işini *gerçekten* biliyor olsaydın, bunun gibi özel markaların ne kadar sık başarısız olduğunu bilirdin. *En iyi* işletme yöneticileri bile moda şirketlerini halkın ilgisini çekecek kadar uzun süre ayakta tutmakta zorlanır. Gerçekten bu kadar çok kişinin başarısız olduğu yerde başarılı olabileceğini düşünüyor musunuz? Bu sadece kıyafet bilmekle ilgili değil. Faturalarınızı nasıl ödeyeceksiniz? Personel işe alır mıydınız? Tanıtımını nasıl yapacaksınız? Bir şirket kurmakla ilgili ilk şeyi bile bilmiyorsun. Bu yüzden hayır dedim."

"Bağırmayı kes," diye bağırdı bana, eve doğru bakarak. Mekânın akustiğinin içerideki herkesin de konuşmamızı duyabileceği anlamına geldiğini biliyordum.

"Bağırmiyorum," diye karşılık verdim, bağılıyor olsam bile. "Seninle mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışıyorum ama sen dinlemeyi reddediyorsun."

Jess homurdandı, başını salladı ve bana ters ters baktı. "Her zamanki gibi çok küçümseyicisin. Ama bana inanan bir sürü insan var! Bankadaki kredi memuru bile, tamamen yabancı biri, bana kendi ailemden gördüğümden daha fazla güven gösterdi. Bunun ne kadar berbat bir şey olduğunu görmüyor musunuz? Kendi kardeşim bana gününü bile zor verirken, bir yabancının bu projenin potansiyeli hakkında beni dinlemesini sağlayabilirim."

Uzun bir iç geçirdim ve şakaklarımı ovuşturdum. "Tabii ki banka işbirliği yaptı. Eğer iş başarılı olursa, kredi alacaklar. Başarısız olursa da teminatınızı alacaklar. Teminatınız *nedir*? İlk etapta krediyi nasıl alabildiniz? Neyi riske attınız?"

"Raleigh'deki ev."

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini ve nasıl mümkün olabileceğini hesaplamak için birkaç saniyemi ayırdım. Ailemizin mülklerinden biriydi, güneyde hepimizin sevdiği ama nadiren ziyaret etme fırsatı bulduğumuz bir mücevherdi.

Düşüncelerimi okumuş gibi, "İkimiz de sahibiyiz," dedi, çenesi meydan okurcasına öne doğru çıkıktı. "Kendi payımı kullanmak için her hakka sahibim."

Başka bir şey söylemeden önce birkaç derin nefes aldım, çünkü aceleci kız kardeşimle köprüleri yakacak kadar öfkeliydim.

"Annemin haberi var mı?"

Jess başını salladı. "Henüz bilmiyor. Ama ona söyleyeceğim. Eminim bana inandığı için bunu sorun etmeyecektir."

Avluda volta atıyor, içimde kaynayan öfkeyi boşaltmaya çalışıyordum.

"Üzgün olduğunu biliyorum ama sana söz veriyorum bu işe yarayacak," dedi yumuşak bir sesle, sanki beni tatlı dille ikna edebileceğini düşünüyormuş gibi.

"Hiç öğrenmiyorsun, değil mi?" Sonunda patladım. "Lucas'la olanlardan sonra daha sorumlu davranacağını düşünmüştüm. Seni o karmaşadan kurtardım ama bu girişim başarısız olduğunda bunu tekrar yapacak sabrım olacağından emin değilim."

Lucas konusunu açtığım için kendimden nefret ediyordum ama yine de ailemizin üzerinde uzun bir gölgesi vardı.

"Bunun onunla *hiçbir* ilgisi yok," diye bağırdı Jess, sesi çatlayarak. "Neden her şey dönüp dolaşıp Lucas'a geliyor? Ve hatalarımın bedelini daha ne kadar ödemek zorunda kalacağım?"

Sonunda dönüp kız kardeşime baktım ve yüzündeki çığ duyguyu gördüm. Bir an için ona patladığım için kendimi kötü hissettim ama sonra yıllar boyunca attığı tüm yanlış adımları hatırladım ve öfkem yeniden yükseldi. Henüz üniversitedeyken yüksek kaliteli bir votka piyasaya sürmeye çalışmış, ardından içinde kurşun izleri bulunan bir cilt bakım markasının temsilciliğini üstlenmiş ve hatta biri ona bir melodiyi taşıyamayacağını söyleyecek dürüstlüğe sahip olana kadar şarkıcılık kariyeri başlatmayı bile düşünmüştü. Büyüdüğünde ne olmak istediğini bulmaya çalışan kız kardeşime bakıcılık yapacak vaktim yoktu. O Morris ailesinin bir temsilcisiydi ve bizim bu dinamiği geride bırakmış olmamız gerekiyordu.

"Bu moda işinin uygulanabilirliği konusundaki görüşlerimi duydun ve arkamdan iş çevirip yine de yaptın," dedim kendimi sakın bir şekilde konuşabilecek kadar toparladığımda. "Yaptığın şeyi asla onaylamadım ve hâlâ da onaylamıyorum. İşler kötüye gittiğinde, parçaları toplamak için orada olmayacağımı bilmeni istiyorum, beni anlıyor musun?"

Jess cevap vermedi. Ona baktığımda bacaklarını sandalyeye çekmiş ve kollarını dizlerine dolamış bir şekilde oturuyordu. Ufak tefek, savunmasız görünüyordu. Ama hiç de öyle olmadığını ilk elden biliyordum. Kız kardeşim bir şeyi kafasına koyduğunda müthişti. Bu, saçma işinin başarılı olacağını düşündüğüm anlamına gelmiyordu, ama enerjisinin her zerresini bu işe harcayacağını biliyordum - kötü paradan sonra iyi para yığınları atmanın yanı sıra

-Ta ki sonunda alevler içinde kalana kadar. Ailenin geri kalanının da tekrar yanmamasını umuyordum.

"Ne dediğimi duydun mu?" Ona sordum.

Başını salladı ama hâlâ bana bakmayı reddediyordu, bu da beni daha da öfkелendirdi. Kaybedecek çok şeyi olan benken, o yaralı taraf gibi davranıyordu. Eğer onun yaptıkları yüzünden Raleigh'deki evimize bir şey olursa, bunun bedelini çok ağır ödeyecektim. Aptalca yatırımlar yüzünden bir servet kaybettiğimiz ortaya çıkarsa ailemizin itibarının nasıl sarsılacağından bahsetmiyorum bile.

Öfkeyle topuklarımın üzerinde döndüm ve eve geri döndüm. Az önce olanlara kendimi o kadar kaptırmıştım ki kütüphanedeki sınıftan çıkan Kaitlyn'e neredeyse çarpıyordum.

"Hey, neler oluyor?" diye sordu, gözleri yüzümü arıyordu.

Harper'ın meşgul olduğundan ve beni duymadığından emin olmak için odaya baktım. "Ayrıntılara girmek istemiyorum ama kız kardeşimin karar verme yetisi zayıf diyelim. Bazen ailenin geri kalanını da etkiliyor ve onun pisliğini temizlemek bana kalıyor. Bundan bıktım artık. Ona güvenemediğim gerçeğine geliyor ve bu benim için bir anlaşma kırıcı. Benden bu kadar."

Jess ve Kaitlyn'in epeydir birlikte takıldıklarını biliyordum ve kız kardeşimin ona ne kadar sır verdiğini merak ediyordum.

"Ama belki de değişmiştir?" Kaitlyn duraksayarak sordu. "Yani, alkollü araç kullanma olayının bir süre önce olduğunu söylemiştin. Yeni bir yola girmiş gibi görünüyor. Bence insanların geçmişte yaptıkları hatalardan sonra büyümelerine izin vermek önemlidir."

"Başkalarının zararına olacaksa değil," diye tersledim onu. "Bu tür davranışların ne kadar uzun süredir devam ettiğini anlamıyorsun. İnsanların arkamdan iş çevirmesine tahammül edemem, özellikle de değer verdiğim insanların."

Kaitlyn benden bir adım uzaklaştı ve ben ses tonumdan anında pişman oldum. "Ona bir şans bile vermiyorsun. Ve o sadece dalga geçmiyor, James. Bir iş kurmaya çalışıyor. Onunla gurur duymalısın."

Jess'i savunuş şekli konuştuklarını açıkça ortaya koyuyordu ve nedense bu beni daha da kızdırdı. Sanki bana karşı komplo kuruyorlardı. "İnan bana, tüm şanslarını kullandı. Hikayenin sonu."

Kaitlyn'in ağzı açık kaldı ve benden bir adım uzaklaştı. Bana bir yabancıymışım gibi baktı.

"Seni aile dramamıza dahil ettiğim için özür dilerim," dedim, umarım ses tonum karışmayı bırakması gerektiğini açıkça ortaya koymuştur. "Bu konuyla ilgilenmene hiç gerek yok. Şimdi izin verirsiniz gitmem gerekiyor, yakında bir toplantım var."

Ofisime doğru yöneldim, ayak seslerim mermer zeminde yankılanıyor ve evin erkeğinin artık canına tak ettiğini duyan herkese belli ediyordu.

KAITLYN

Ben ayaklarımın yere vuruşundaki sabit ritme odaklanmaya çalıştım. Öğleden sonra geç saatlerdi ve gölgeli patikaya rağmen cehennem gibi sıcaktı ama Evden uzaklaşmam gerekiyordu.

James'ten uzağa.

Kız kardeşine patlaması onun daha önce hiç görmediğim bir yönünü ortaya çıkarmıştı ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Benim tanıdığım James ne kadar üzgün olursa olsun sakın ve soğukkanlıydı. Az önce tanık olduğum James kızgındı ve bunu gösteriyordu. Elbette Jess geçmişte hatalar yapmıştı ve James aile itibarına dikkat etmesi gerektiği konusunda haklıydı ama Jess'in işini kurma konusunda ciddi olduğunu biliyordum. Ve Key West'te Henri'nin elbiselerinden birini giydiğimden beri, onun sihir yarattığını ilk elden biliyordum. Kumaş muhteşemdi ve elbise Jess'in olmasına ve farklı bedenlerde olmamıza rağmen sanki benim için yapılmış gibi üzerime oturmuştu. Her şey yüksek moda kılığına bürünmüş bir mühendislik başarısıydı. Yaptığı şeye inanmıştım.

Evde olanları düşündükçe kaşlarımın arasındaki çatıklığın derinleştiğini hissedebiliyordum. Antrenmanıma konsantre olmaya çalıştım ama dikkatim dağılmıştı. En azından rotamı düşünmek zorunda değildim. İnkâr edemezdim, bu mahallede kendimi evimde hissediyordum, sanki James'e rağmen gerçekten buraya aitmişim gibi

o anda hareket ediyordu. Bunu düşününce hızlandım ama hemen kendimi yavaşlatmaya çalıştım. Hava koşmak için çok sıcaktı.

Telefonum çaldı ve bu zorunlu molayı memnuniyetle karşıladım. Arayan Cassie'ydi, muhtemelen son düğün dedikoduları için arıyordu.

"Selam," dedim nefes nefese kalmamaya çalışarak.

"Hemen iki şey söyleyeceğim. Birincisi, sana son masa düzenlemesinin bir resmini göndermek üzereyim ve bana gerçekten ne düşünürsen düşün mükemmel olduğunu söylemeni istiyorum ve ikincisi, son provan yaklaşıyor ve bunun takviminde olduğunu teyit etmek istiyorum."

"Cass," diye güldüm daha da yavaşlarken. "Bana iki kez mesaj attın ve ortak Google takvimimizde var. Nasıl unutabilirim ki?"

"Tamam, tamam, sadece emin olmak istedim! Yaklaşıyor ve biraz korkmaya başlıyorum, biliyor musun?"

"Anlıyorum," dedim rahatlatıcı bir sesle.

"Tamam, benden bu kadar bahsettiğin yeter. Warbucks Baba'yla aranız nasıl?"

"Kes şunu," diye inledim. Az önce olan tuhaflığı ona anlatmayı düşündüm ama hayatına daha fazla stres eklemek istemiyordum. "Her şey yolunda ve Harper inanılmaz bir ilerleme kaydediyor."

Cassie, "Tabii ki öyle, ona sen önderlik ediyorsun," diye cevap verdi. "Oh, devam et," diye şaka yaptım.

"Ben ciddiym! Sana sahip oldukları için ne kadar şanslı olduklarını bilmiyorlar."

James'in ne kadar huysuz olabileceğini düşündüm ve bunun gerçekten farkında olduğunu umdum. Emin olmak için, Harper ve benim kaydettiğimiz tüm ilerlemeleri övmekte her zaman hızlıydı ve uygulamaya koyduğum her plan için tam destek gösteriyordu. Ama karanlık tarafı ortaya çıktığında, örneğin kız kardeşine bağırduğunda? Sanki başka bir insana dönüşmüş gibiydi. O kişiye güvenebileceğimden emin değildim. Elbette, onunla mutluydu.

Harper şu an ilerleme kaydediyor. Ama ya bir aksilik çıkarsa? Jess'e düşman olduğu gibi bana da düşman olur muydu?

"Düğün açısından iyi bir yerde misin?" Konuyu değiştirmeye hevesli bir şekilde sordum.

"Her şey hakkında stres yapmak dışında, evet, harikayım. Hâla pastanın tadı hakkında tartışıyoruz, Hope'un elbisesi kayboldu, yeminimde söyleyecek bykbabaya uygun bir şey bulamıyorum ve masa örtüleri yanlış krem tonunda. İyi günler."

"Vay canına, bu çok stresli. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" Artık yürüyordum, kendimi zorlamamak için bir bahanem olduğu için mutluydum.

"Hope'un elbisesini bulması için özel bir dedektif tutabilir misin? Sonra da yeminimi ederken herkesi ağlatacak bir şey yazar mısın?"

Bir aşk kasidesi hazırlama düşüncesi içimi ürpertti. Gerçek ilişkiler hakkında ne biliyordum ki?

"zgnm, ikisi için de yardımcı olamam ama pastanız konusunda kesinlikle eşitliği bozabilirim. O kendini beğenmiş planlamacıyı bana bırakın, ben de ona ananaslı ters çevrilmiş pastayı nereye koyabileceğini söyleyeyim!"

Cassie kıkırdadı. "Ooh, bunu görmek için para verirdim. Cidden, kendimi oldukça bunalımış hissediyorum. şu anda çok fazla şey var, anlıyor musun? Scott'la evleneceğim için heyecanlıyım ama etrafımdaki tüm bu saçmalıklar bana fazla gelmeye başladı. Oturma planı konusunda annesiyle tartışıyorum ve o geri adım atmıyor. Yani onu seviyorum, harika biri ama kadının *fikirleri* var."

"Adil olmak gerekirse, senin de öyle," diye belirttim. "Belki de Scott güçlü bir kadın tarafından yetiştirildiği için kendini şanslı saymalısın, aksi takdirde senin tarafından tamamen şaşırılmış olurdu, sence de öyle değil mi?"

Cassie güldü. "Tamam, haklısın. Belki de müstakbel kayıinvalideme teşekkür etmeliyim. Ama aslında ondan hiç şikâyet etmemeliyim. Ele avuca sığmaz biri ama haftanın her günü onu annemize tercih ederim, orası kesin."

Annemizi düğününde yanımda olması için davet ettiğim gerçeğini gündeme getirmek için doğru zamanı bulmaya çalışıyordum ve belli ki bu o an değildi. Ama Cassie'nin yeni ve gelişmiş annemizi tanması için heyecanlıyım.

"Hey, her şey yoluna girecek," dedim en güven verici sesimle, yarı onun için yarı da kendimi yanlış bir karar vermediğime ikna etmek için. Tanrım, Cassie'nin ne yapmaya çalıştığını anlamasını umuyordum. Başlarda inişli çıkışlı olacaktı ama sonunda ikna olacağından emindim.

"Sen öyle diyorsan," diye mırıldandı.

İssız patikadan birinin geldiğini hissedince döndüm ve Lou'nun bana doğru koştuğunu görünce hem şaşırdım hem de hiç şaşırmadım. Koşu programım düzensizdi ama bir şekilde her zaman bana çarpmayı başarıyordu. Bu konuda ne hissedeceğimden emin değildim. Beni gördüğünde gülümsedi ve el salladı.

"Hey, Cassie, gitmem gerek," dedim ona el sallayarak. "Yakında görüşürüz. İyi şanslar, her şey yoluna girecek."

"Tamam, seni seviyorum!"

Ben daha karşılık veremedi telefon kapattı.

"İşte orada!" Lou yanımda yavaşlayarak yürümeye başladı. "Görünüşe göre sakinleşiyorsun, sana katılmamın sakıncası var mı?"

O yanıma gelirken omuz silktim. "Elbette."

"İyi misin?" diye sordu, beni inceleyerek. "Üzgün görünüyorsun."

"İyiyim," diye yalan söyledim, sonra kendimi kontrol ettim. Gerçek şu ki, James'le neler olup bittiği hakkında konuşmak *istiyordum* ve kız kardeşimin bunu duyacak kadar geniş bir bant genişliği yoktu. Lou şimdiye kadar bana çok iyi kulak vermişti, belki James'i bu işe bulaştırmadan konuşmanın bir yolunu bulabilirdim. Lou'yla ayrıntılara giremeyeceğim açıktı ama sırları ifşa etmeden konunun etrafında dans edebilirdim. "Aslında sana felsefi bir sorum var."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Tamam, duyalım bakalım."

"Sence sır saklamakla yalan söylemek arasında bir fark var mı?"

"Evet, bence arada büyük bir fark var," dedi gözlerini uzaklara dikerek. "Sır saklamak bir arkadaşınız için yaptığınız bir şeydir, diyelim ki bir arkadaşınızın bir ilişkisi var. Farkındayım ama bu beni ilgilendirmez, anlıyor musunuz? Gidip karısına söyleyecek değilim. Ama karısı bana bunu açıkça sorarsa ve ben de inkar edersem? İşte bu yalan söylemektir. Farkı görüyor musunuz?"

Hayali aldatan arkadaşının çifte hayatına kendini o kadar kaptırmıştı ki yan gözle baktığımı fark etmedi. Anlattığı senaryonun gerçek hayatta karşılaştığı bir şey olduğuna dair bir his vardı içimde, belki de birden fazla kez.

"Evet, farkı görüyorum," dedim. "Sence ikisi de iyi mi?"

"Ben kesinlikle sır saklamakta bir yanlışlık görmüyorum. Özellikle de diğer herkes bilmemekten daha mutluysa. Yalan söylemeye gelince... Sanırım bu koşullara bağlı. Bazı yalanlar yeterince zararsız, sence de öyle değil mi?"

Hiç de aynı fikirde değildim ama Jess'in kredi durumunu ve James ile aralarında geçenlerde benim payımı düşünürken kibarlık olsun diye başımı salladım. Ben kesinlikle bir kolaylaştırıcıydım, kredi ile onun hayali arasındaki köprüydüm. James'e bu konuda bir şey söylemeli miydim? Kendime saklayarak onu hayal kırıklığına mı uğratmıştım?

"Gerçekten neler oluyor?" Lou sordu, yakışıklı kaşları endişeyle çatılmıştı. "Başın belada mı? Sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

Teklifi çok nazikti ve endişeli ifadesine bakılırsa bana destek olmakla gerçekten ilgileniyordu.

"Hayır, hiç de değil, ben iyiyim," diye cevap verdim başımı sallayarak. "Sadece... varsayımsal senaryolar düşünüyordum, anlıyor musun?"

"Hı-hı," diye cevap verdi, açıkça şüpheciydi. "Eğer konuşmak istersen burada olduğumu biliyorsun. Harika bir dinleyiciyimdir. Ve güven bana, patronunun ele avuca sığmaz biri olduğunu biliyorum, bu yüzden muhtemelen ihmal günahları, yalanlar ve sır saklamak hakkında içini dökmeye ihtiyacın var." Bana her şeyden çok kafamı karıştıran bilmiş bir bakış attı. Neden yalan söyleyenin James olduğunu varsayıyordu?

"Bunu aklımda tutacağım."

Lou'yla konuşmaktan ne kadar hoşlansam da, James, Harper ve hatta Jess hakkında bir şey söylemem mümkün değildi. Aslında, Morris'lerin evinde neler olup bittiğini ima etmek bile tuhafıma gidiyordu, her ne kadar tarafsız bir dinleyicinin düşüncelerimi anlamama yardım etmesini çok istesem de.

Lou'nun her zaman döndüğü patikadaki ayrıma geldik ve yolumu kapatacak şekilde durdu. Bu onun güç hamlesiydi. "Hey, unutma ki bazen insanlar gerçeklerin yüzlerine vurulmasına hazır olmazlar. Bazen daha incelikli olmak gerekir ve eğer bu beyaz bir yalan söylemek ya da bir şey söylememek anlamına geliyorsa, o zaman öyle olsun."

Başımı salladım. "Evet, belki de haklısın."

Lou güldü. "*Her zaman* haklı olduğumu yakında öğreneceksin."

Komik bulmasam da gülümsemeyi başardım. "Tüm cevapları bilen bir arkadaşım olduğu için ne kadar şanslıyım. Ama hey, ben piyango bileti alırken sen neredeydin?"

Kocaman gülümsedi. "Bu benimle daha fazla zaman geçirmek istediğini söyleme şeklin mi? Çünkü bu kesinlikle ayarlanabilir." Kollarını kavuşturdu ve gözlerini vücudumda gezdirdi.

Şaşırmış bir halde donakaldım. Cassie her zaman bana yaklaşıp kendini tanıtsa bile bunu anlamayacağım konusunda şaka yapardı ama bu benim bile görmezden gelemeyeceğim kadar barizdi. Lou'yla ikimizin de sadece arkadaş olarak iyi olduğumuzu düşünüyordum ama bu kesinlikle daha fazlasıyla ilgileniyormuş gibi geliyordu.

Bu düşünce hiç çekici gelmedi. Evet, Lou yakışıklı ve çekiciydi ama ben onu bu şekilde düşünmüyordum. Ve özellikle de denemek istemiyordum.

"Oh, um..." Garip bir şekilde, "Eminim zaten tabağınızda çok şey vardır. Bu konuda benim de öyle." *Beni beş dakika ya da daha kısa bir sürede hayatımda hiç olmadığı kadar sert bir şekilde boşaltabilen mavi gözlü bir milyarder gibi.*

İlişkimizdeki yeni gerilime rağmen, James'ten başka biriyle birlikte olmak istediğimi hayal bile edemiyordum.

Yüzü neredeyse belli belirsiz düştü ve her zamanki gülümsemesinin yerini bir an için sinirli bir ifade aldı. Ama sonra yüz hatlarını yeniden düzenleyerek birlikte koştuğum o nazik adama döndü. "Tamam, bir ipucu alabilirim. Ama fikrini değiştirirsen bana haber ver."

Sesimin ne kadar gergin ve yapmacık çıktığını fark edip irkilmemeye çalışarak, "Tamam, söylerim," dedim. "Ama hey, tabağımdaki şeylerden bahsetmişken, gerçekten gitmem gerekiyor. Sonra görüşürüz."

Ona küçük bir el salladım ve beni göremeyeceği bir noktaya kadar koştuktan sonra tekrar yavaşladım. Lou'nun bana çıkma teklif etmenin eşiğindeymiş gibi davranması neden bu kadar tuhafıma gidiyordu? James'le aramızda gerçek bir şey yok gibiydi. İlk tanıştığımızda, karşılıksız bir anlaşmayı kabul etmişim ve bunu daha ileri götürmeyi hiç konuşmadık. Sonra kız kardeşiyle aramız bozuldu, bu da bana kesinlikle onun başka bir yönünü gösterdi.

Tüm bunlara rağmen, James Morris'te beni kendine bağlayan bir şey vardı ve başka hiç kimse onunla kıyaslanamazdı.

KAITLYN

(Neden her şey bu kadar garip hissettirdi?

Harper'la ders planlarına dalmıştım ve elimdeki göreve odaklanmakta zorlandığım için kendimi hırpalayıp duruyordum, bu da onun yapmaktan hoşlandığı şeylerin çizimlerini yapmasına yardımcı oluyordu. Bu, onun güçlü yönlerini ortaya çıkarmaya yardımcı olacak ve hala üstesinden gelmemiz gereken şeylere odaklanmak yerine olumlu yönlerine odaklanmamızı sağlayacak basit bir alıştırmaydı. Kendini buna kaptırmış, yüzmek ve bisiklete binmekle ilgili ayrıntılı çizimler yapıyordu, bu da bana tartışmadan sonraki birkaç gün içinde James ile aramda büyümüş gibi görünen garip mesafeyi düşünmek için bant genişliği sağladı.

Neyin yanlış gittiğini kataloglamaya çalıştım ama her etkileşimi incelemek aptalca geldi. Son iki gündür birbirimize neredeyse hiç dokunmamış olmamızın hayal ürünü olmadığını biliyordum. Elbette, her zamankinden daha meşguldü ve gecelerden birinde çağırılmıştı, ama aynı zamanda daha az... oradaydı. Harper'ı kontrol etmek dışında mesaj atmıyordu ve şipşak bir sevişme için *kesinlikle* davet etmiyordu. Yine, çok meşgul olduğu için duyulmamış bir şey değildi ama yine de. Garip hissettiriyordu.

Bugün evdeydi ama kahvaltıyı atlamıştı. Harper'a başının üstünden bir günaydın öpücüğü vermek için verandaya çıktığında telefon görüşmesini kapatmamıştı bile. Harper'ın yanında şifreli konuşuyordu ama aramanın Jess'le ilgili olduğunu anlayabiliyordum, bu da beni yeniden dikenli hissettirdi.

"Bitti!" Harper zafer kazanmış bir edayla tırmanma duvarına çizdiği resmi havaya kaldırdı.

"Mükemmel, bayıldım," diye haykırdım, James'ten başka odaklanabileceğim bir şey olduğu için rahatlamıştım. Yaptığı çizimlere göz gezdirdim. "Çok eğlenceli şeyler var, Harp! Şimdi farklı bir şeye geçeceğiz. Ben buna 'favori yerler' diyorum."

"Ooh, bu da ne?" Sandalyesinin üzerinde dizlerinin üzerine çöktü.

"Ziyaret etmeyi sevdiğin tüm yerler ve onları tekrar ziyaret etmek isteyip istemediğin hakkında konuşacağız."

Oturduğu yerde büzüldü. "Oralara gitmek zorunda mıyım?"

"Hayır, elbette değil!" Onu rahatlattım. "Ama her bir yer hakkında neleri sevdiğin hakkında konuşmanın eğlenceli olabileceğini düşündüm. Sonra her bir yerin yeşil ışıktaki olup olmadığını tartışabiliriz, bu oraya gitmeye hazır olduğun anlamına gelir, sarı ışıktaki belki gitmek istersin, kırmızı ışıktaki ise henüz hazır olmadığını anlamına gelir."

"Trafik ışığı gibi!"

"Kesinlikle, anladın," dedim. "O zaman favori bir yer düşünelim. Disney World'e ne dersin? Bu bir tane mi?"

Harper'ın gözleri kocaman oldu ve hızla başını salladı.

"Tamam, harika. Bunu da listeye ekleyeceğim. Rengi ne?"

"Şey... babamla gittiğimizde uçağa binmek zorunda kalmıştık." Yüzünde tereddüt ve biraz da endişe vardı.

Arabayla sadece birkaç saat sürecekti ama her neyse, James elbette uçağa binecekti. "Ee, kırmızı? Henüz hazır değil misin?"

Başını iki yana salladı. "Henüz

değil." "Peki, sırada ne var?"

Bir liste üzerinde çalıştık ve sonunda Harper'ın ziyaret etmekte sakınca görmediği altı yer belirledik. İçlerinden biri beni şok etti: Key West'teki ev. James ve Harper'ın oraya gitmek için genellikle tekneye bindiklerini ve bunun hızlı bir yolculuk olmadığını biliyordum, bu da Harper'ın açık denizde olmakta bir sakınca görmediği anlamına geliyordu. Club Obsidian'a gittiğimiz gece Key West'teki evde kaldıktan sonra Harper'ın orada kendini neden iyi hissettiğini anlayabildim. Hayatı tembel ve mutlu hissettiren sade, rahatla ve takıl havası vardı. Ayrıca yüzme muhteşemdi.

Toparlanıp atıştırmalıklar için hazırlanırken James odaya daldı ve ikimizi de hazırlıksız yakaladı.

"Seninle konuşmam lazım."

Bu, son birkaç gündür tanıdığım saçma sapan, her işe burnunu sokan James'ti ve bu hiç hoşuma gitmemişti. Harper iri gözlerle aramıza baktı, ben de James öfkeli görünse de bunu görmezden gelmeyi tercih ettim.

"Tamam, birkaç dakikam var ve Harper video izlerken atıştırmalığını yiyebilir." Sandalyemden kalkmadım, daha kibar bir ses tonuna geçip geçmeyeceğini görmek için küçük bir güç oyunu oynadım.

İşe yaramış gibi görünüyordu.

James boğazını temizledi. "Dışarı gelebilir misin?" Bir duraklama. "Lütfen?"

Başımı salladım. "Harper, babanla konuşmak için biraz uzaklaşacağım, tamam mı?"

Ben odadan çıkarken o çoktan meyve fincanını karıştırmaya ve tabletinde izlemek istediği videoya gitmeye başlamıştı.

Koridorda James'le karşılaştım ve ne kadar üzgün görüldüğünü görünce şaşırdım.

"Dışarı lütfen." Yemek odasının karşısındaki açık veranda kapılarını işaret etti.

Zihnim onun bu şekilde davranmasına neyin sebep olabileceğini anlamaya çalışırken sessizce onu takip ettim. Jess tartışmasıyla ilgili yeni gelişmeler olmadıkça, onu neyin kızdırmış olabileceğini hayal bile edemiyordum.

Dışarı çıkar çıkmaz dönüp öfkelenmeye başlamasını bekliyordum ama havuzun yanındaki dev palmye ağacının gölgesine gelene kadar yürümeye devam etti.

"Neler oluyor?" Sonunda sordum.

"CPS ziyaretleri ortaya çıktı. Biri sızdırmış," diye zor bir sesle devam etti. "Tüm internette büyük bir hikaye. Beni uygun olmayan bir baba gibi gösteriyor."

"Olamaz!" Ona ulaşmak için içimden gelen dürtüyle savaştım. "Nasıl öğrendiler?"

"Ziyaretleri inanılmaz derecede sessiz tutuyorduk, bu yüzden birinin eve bir böcek yerleştirdiğini tahmin ediyorum - bu yüzden seni bu konuda konuşmak için buraya getirdim." Omuzları çöktü ve bu onun ne kadar çok şeyle uğraştığını anlamamı sağladı.

"James, çok üzgünüm."

Sempatimi elinin tersiyle itti. "Mesele şu ki, güvenlik ekibimin tam bir tarama yapabilmesi için en az bir günlüğüne bu evden çıkmamız gerekiyor. Burada Harper'la birlikte kendimi güvende hissetmiyorum. Ama nereye gidebileceğimizden emin değilim. Eskiden Jess'in evine gitmesi sorun olmazdı ama belli ki Jess ve ben-"

"Bir fikrim var," diye araya girdim, dudağımı çiğneyerek. "Az önce Harper'ın en sevdiği yerlerin bir listesini yaptık ve Key West'teki ev de listedeydi. Oraya gidebilir miyiz?"

"Elbette yapabiliriz ama o böyle bir yolculuğa hazır mı? Yani, o zamandan beri gitmedi..."

"Dürüst olmak gerekirse, bu biraz riskli," diye cevap verdim, boşluğa bakıp bunu denemenin artılarını ve eksilerini tartıyordum. "Bunun en sevdiği şey olduğunu söyledi."

ve ona oraya gitmek için kendini iyi hissedip hissetmediğini sorduğumda 'sarı ışık' verdi, yani 'belki'."

James volta attı ve elini saçlarında gezdirdi. "Başka seçenek var mı? Belki daha yakın olduğu için Miami'deki Ritz'de birkaç gece?"

Başımı salladım. "Hayır, kesinlikle otellerden kaçınırdım, tutulduğu motele hiç benzemeyenlerden bile. Eğer konfor alanının dışına çıkacaksa, bu daha önce gittiği ve zaten rahat olduğu bir yer olmalı."

James bana baktı. "Ve bu Key West."

"Kesinlikle."

"Peki ya tekne?"

"O da listede ve birkaç kez hiçbir yere gitmeden binebildiğimiz için 'yeşil ışık' olduğunu söyledi."

Dudaklarını büzdü, gerginliği yüzünden okunuyordu. "Tamam, bir saat içinde hazır olabilir misin? Çantalar iki gün için mi hazırlandı?"

"Harper'ı hazırlamam da biraz daha uzun sürebilir-"

Bana yine el salladı. "Kendine odaklan. Vida benim eşyalarımı toplasın, ben de Harper'ınkileri halledeyim. Hızlı hareket etmeliyiz; eğer izleniyorsak burada bir dakika daha geçirmek istemiyorum."

"Tamam, ben hallederim."

"Key West'te fazla bir şey yapmayacağız, o yüzden ne getirdiğin önemli değil. Eğer bir şey unutursan getirtirim." Durakladı. "Cidden, belki de her şey için bunu yapmalıyım? Toplanmakla vakit kaybetmektense Kaptan Tim hazır olur olmaz yola çıkabiliriz ve ben de ev müdürüme ihtiyacımız olan her şeyi sipariş ettiririm?"

Tuvalet malzemelerinden giysilere ve ayakkabılara kadar her şeyi sırf zamandan tasarruf etmek için satın alma fikri fazlasıyla çökmüş hissettiriyordu. "Hayır, hızlı olabilirim, güven bana."

Elli dakika sonra James ve Harper benimle şık beyaz ve lacivert yatın bizi beklediği iskelede buluştu. Bana doğru zıplarken küçük kızı inceledim. Bir maceraya atılacağı için heyecanlı görünüyordu, yüz hatlarında herhangi bir stres belirtisi yoktu.

"Teknede oynayabilir miyiz?" Harper bana ulaştığında elimi tutarak sordu.

Ona gülümsedim. "Elbette oynayabiliriz! Go Fish kartlarını ve boyama kitaplarını paketledim."

Harper gözlerini kısarak babasına baktı. "Sen de mi baba?"

Gözlerini telefonundan ayırdı. "Tabii ki. Sadece bir şeyi daha bitirmem gerekiyor, sonra söz veriyorum üçümüz Key West'e kadar oynayabiliriz."

Gemiye bindik ve Harper arka güvertedeki masaya doğru havalanırken ayakbaılarımızı çıkardık.

James kızını izlerken bana, "İyi görünüyor," dedi.

"Evet, harika bir başlangıç yaptık. Belirgin bir korku yok, önündeki yolculuk için heyecan duyuyor, aktivitelere odaklanıyor... hepsi olumlu işaretler."

Dar yürüyüş yolunda yalnızdık ama bir şekilde kibar bir mesafeyi koruyorduk. James'e sarılmak ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istesem de buna cesaret edemedim. Çalışan ve işveren ilişkisine geri dönmüşüz gibi hissediyordum ve kendimi garip bir duruma sokacak hiçbir şey yapmayacaktım.

James'i ne kadar istediğimin bir önemi yoktu. Eğer o *beni* istiyorsa, öncülük etmek zorundaydı.

Harper teknenin diğer ucundaki köşeden baktı ve bize gelmemiz için işaret etti.

"Sanırım başlıyoruz," diye güldü.

"Sanırım öyle. Gidip şu küçük kızı meşgul edelim."

Key West'e giden üç saat uçup gitti ama James ve benim yolculuk sırasında Harper'ı güldürmekle çok iyi vakit geçirmemiz de buna yardımcı oldu. Bilmesem, bu kadar rahat görüldüğüne bakarak yolculuğu her zaman yaptığını düşünebilirdim. Sanırım hem benim hem de James'in onun yanında olmamızın ve ona bolca ilgi göstermemizin yardımı oldu. Bu yeterince sık olmuyordu.

Gerçekte stresli bir senaryodan kaçıyor olsak da suda olmak hepimize bir tatil havası veriyor gibiydi. Yolculuk gerçek hayattan kısa bir mola niteliğindeydi ve bu molaya hepimizin ihtiyacı olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. James, Harper'la oynarken bana yakın oturmayı tercih etti ve uyluk uyuğa dinlenmeye başladık. Ondan gerçekte ne istediğimin sadece küçük bir tadı olsa bile, onunla tekrar bağlantı kurmak iyi hissettirdi.

Limana yanaştık ve Harper'ı yakından izledim. Yüzünden bir korku gölgesi geçti ve elini tutup sıktım.

"O uzun rıhtımdan aşağı yürümek zorunda olduğumuzu unutmuşum," dedi kederle rıhtıma bakarak.

"Evet, ama rıhtımdan indiğimizde *kumsala* çıkacağız!"

"Evet Harp," diye ekledi James onun önünde diz çökerek. "Sen sahili seversin."

Başını salladı, gözleri hâlâ endişeliydi.

"Bir fikrim var," diye devam etti James. "Neden hemen yüzmeye gitmiyoruz? Kulağa nasıl geliyor?"

"Gerçekten mi?" Harper nefes aldı. "Hemen şimdi mi?" "Evet, şimdi," diye alay etti James.

"Ben de sizi kıyıdan izleyebilirim," diye ekledim.

"Hayır, Kaitlyn, bizimle yüz!" Harper ağladı. "Yüzmek *zorundasın!*"

"Mayo almamışım, çok özür dilerim." O kadar acelem vardı ki Key West'teki evin en güzel mayolara sahip olduğunu unutmuştum.

veranda kapılarının hemen dışındaki güzel özel plaj.

James, "Yirmi dakika içinde eve bir seçim teslim edebilirim," dedi. "Bana sadece renk seçeneklerinizi verin. Bedeninizi zaten biliyorum."

Her nasılsa James'in parmaklarını şıklatıp istediğini alabileceğini hâlâ unutmayı başarmıştım.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye itiraz ettim. "Bu seferlik oturmamın bir sakıncası yok."

"Hayır! Yüz!"

Harper komutu bir tepinmeyle verdi ve James ile ben ağızımız açık ona döndük.

"*Affedersiniz*, genç bayan," dedi James. "Bu çok kabaydı."

Harper'ın omuzları kulaklarına doğru çekildi ve ayaklarına baktı. "Özür dilerim. Lütfen yüzer misin, Kaitlyn?"

Onu reddetmek imkânsızdı. James'in bana bakışlarına bakılırsa, o da beni mayoya sokmak için aynı derecede hevesli görünüyordu.

"Tamam, tamam," diye kabul ettim sonunda. "Harper, hangi renk mayo giymeliyim?"

"Gökkuşağı!" diye

tezahürat yaptı.

"Gökkuşağı o zaman,"

diye güldüm.

Önce benim elime uzandı, sonra babasınınkini tuttu ve ü ç ü m ü z bir sonraki maceramız için hazırlandık.

JAMES

("Çok yorgun," diye fısıldadım Kaitlyn'e, çarşafı Harper'ın üzerine çekerken.

"Birçok açıdan büyük bir gün. Büyük adımlar" diye fısıldadı, bana gülümseyerek.

Harper onu ikimizin yatırmasını istemişti ve bu süreç daha önce hiç yaşanmamış olmasına rağmen şaşırtıcı derecede doğal gelmişti. Ben kızımın bir yanına sokularak ilk kitabı okudum, Kaitlyn de diğer yanına sokularak ikinci kitabı okudu, sonra birlikte günün önemli anlarından bahsettik. Harper sonunda uykuya dalana kadar gözlerini açık tutmak için mücadele etti.

Parmak uçlarımızda yatak odasından çıktık ve kapının önünde durduk. Kaitlyn'in benimle daha fazla zaman geçirmek mi yoksa gece için yollarımızı ayırmak mı istediğini anlayamıyordum ama son birkaç huysuz günden sonra, yeniden ortaya çıkan iyi hislerin sona ermesine izin vermeye hazır değildim.

"Bir kadeh şarap içmek ister misin?" diye sordum. "Çok güzel bir gece, dışarıda oturabiliriz."

Kaitlyn utangaç bir şekilde başını salladı. "Evet, bu gerçekten hoşuma gider."

Az önce bir randevuyu kabul etmiş gibi hissettim ama umutlarımı azalttım. Aramızdaki mesafeyi hâlâ aşmamız gerekiyordu.

ve bulunduğumuz yere geri dönmenin yolunu bulduk.

Elimde bir çift bardak, bir şişe kırmızı ve bir şişe beyaz şarapla onu dışarıda karşıladım.

Şişeleri masanın üzerine koyarken Kaitlyn, "Görünüşe göre sıkı bir partiye hazırsın," diye güldü.

Palmiye yapraklarına sırtını dayamış, okyanusu en iyi şekilde gören bir şezlongda ayaklarını altına almıştı. Miami'deki evimi ne kadar sevsem de Key West'teki evimde kendimi medeniyetten kilometrelerce uzaktaymışım gibi hissettiren bir şeyler vardı. Buradayken nefes almak daha kolay geliyordu.

"Hangisini daha çok sevdiğinden emin değildim," dedim, şezlongda onun yanında oturmak yerine yanındaki sandalyeye yerleşerek.

"Beni memnun etmek kolaydır, ikisini de severim. Centilmenlerin tercihi."

Şişenin tıpasını açarken, "Key West beyaz ister, sanırım," dedim.

Birkaç dakika boyunca sessizce içtik, mekânın huzurunun üzerimizden akıp gitmesine izin verdik. Şarabını yudumlarken Kaitlyn'e bakmamaya çalıştım ama bu kolay değildi. Günü yüzerek geçirdikten sonra saçlarını güneşte kurumaya bırakmıştı ve saçları omuzlarının etrafında muhteşem bir yabanıl kütleye dönüşmüştü. Gönderdiğim bikiniyi çıkarmış ve kısa, bol beyaz bir elbise giymişti; elbisenin önü sürekli aşağı kayıyor, altındaki soluk pembe sutyeni görmemi sağlıyordu. Sürekli sürdüğü güneş kremine rağmen teni altın sarısı bir kahverengiye dönüşmüştü. Kendi bacaklarıma baktım ve benim de normalden daha koyu olduğumu fark ettim. İkimiz de eve tatil sonrası parıltısıyla dönecektik.

"Son zamanlarda işler senin için her zamankinden daha stresli, ha?" Kaitlyn şarabından bir yudum daha alırken sordu.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Haklıydı ama onu bu sonuca neyin götürdüğünü bilmek istiyordum. Her zaman yapmaya çalıştığım gibi, burada görülecek bir şey yok sakinliğini yansıtmakta oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünmüştüm.

"Jess meselesi."

Ağzımın kaşlarının çatıldığını hissettim ve şarabımdan bir yudum aldım. "Evet, onunla başa çıkmak hiç kolay olmadı."

Kaitlyn çekingen bir tavırla, "Onun üzerine çok gittin," dedi.

Jess'in durumunu her düşündüğümde hissettiğim refleksif öfkeye karşı savaştım. "Bunun kız kardeşimle bir alışkanlık haline geldiğini anlamalısın. Sorumsuzca kararlar veriyor, sonra da sonuçlarını temizlemek için beni terk ediyor. Peki en son ne zaman yoldan çıktı? Hala yaptıklarının sonuçlarını hissediyorum."

"Ne olduğunu sorabilir miyim?"

Ona tüm hikâyeyi anlatmanın zamanı gelmişti, böylece Kaitlyn sonunda Jess'le neden ortak bir zemin bulmakta bu kadar zorlandığımızı anlayacaktı.

"Sana bahsettiğim adamı hatırlıyor musun? Jess'in çıktığı adam? Onunla bir geçmişim vardı. O ve Jess çıkmaya başlamadan önce de bir süredir iş konusunda rakiptik. Denkleme kız kardeşimi de ekleyince rekabet başka bir boyuta taşındı. Ve onlar ayrıldıktan sonra... rekabet daha da şiddetlendi diyelim. Elinden geldiğince işimi baltalamaya odaklanmış durumda."

Kaitlyn, "Görünüşe göre ayrılığı oldukça zor atlatmış," dedi. "Sence onu gerçekten seviyor muydu?"

"Hayır," diye cevap verdim. "Sevmiyorum. Eğer onu sevseydi, tüm çabasını *onun* için harcardı: ona bir şans daha vermesi için ikna eder, medyanın tepkisiyle başa çıkmasına yardımcı olur, hayatını yeniden yoluna koyması için onunla birlikte çalışırdı. Bunun yerine tek yaptığı öfke nöbeti geçirmek ve *bana* saldırmak oldu. Bundan anladığım, hiçbir zaman onunla ilgili olmadığı. Her zaman kazanmakla ilgiliydi. Kadın ilişkiyi bitirdiğinde egosu incindi ve o da buna üste çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışarak karşılık verdi. Yıllar sonra *bile hâlâ* bunu yapıyor. Jess onun oyununda sadece bir piyondur."

İkimiz de sessizleştik.

"Jess'in iyi kararlar vereceğine güvenemiyorum," diye devam ettim. "Kalbi doğru yerde ama her şeyi enine boyuna düşünmüyor. Kalbiyle hareket ediyor, kafasıyla değil. Bu yüzden güven fonunun tamamına erişmek yerine sadece bir miktar harçlık almasına izin veriliyor. Ben onu korumaya çalışıyorum ve onun buna cevabı arkamdan iş çevirmek oldu. Sırları ve yalanları geride bıraktığımızı sanıyordum ama sonra bu moda olayı yüzüme patladı."

"Bu sadece bir 'şey' değil," dedi Kaitlyn nazikçe. "Bu konuda ciddi. Tasarımcısı da iyi. *Gerçekten* iyi."

İçimi çektim. Yapmak istediğim son şey Kaitlyn'le kız kardeşim hakkında tartışmaktı. "Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Herhangi bir şey, gerçekten."

"Tamam. Aslında ben de bir şeyi merak ediyordum..." Kaitlyn sözünü kesti. "Ne? Söyle bana."

"Sen ve ben... iyi miyiz? Son zamanlarda bir tuhafılık var."

Kaitlyn'in de aramızdaki mesafeden benim kadar rahatsız olduğunu fark ettiğimde içimi bir rahatlama kapladı.

"Dürüst olmak gerekirse ne olduğunu anlamıyorum," diye itiraf ettim. "Ama sana yakın olmayı özlediğimi biliyorum."

Gözlerimiz kilitlendi ve Kaitlyn salona geçip yanındaki boşluğu okşadı. "Yanıma oturmak ister misin, böylece bu konuyu daha detaylı konuşabiliriz?"

Gözlerindeki şeytani bakış içime bir sıcaklık yaydı. "İsterdim. *seviyorum*."

Salona geçtim ve kalçalarımız bir kez daha birbirine değecek şekilde yerleştim, ama bu kez küçük bir refakatçinin meraklı gözleri olmadan.

"Yolculuk şu ana kadar başarılı geçti, sence de öyle değil mi?" Kaitlyn şarap kadehini önündeki masaya bırakarak sordu.

"Katılıyorum. Ve şimdi daha da iyi görünüyor." Yaklaştım ve çıplak omzuna bir öpücük kondurdum, Kaitlyn'den yumuşak bir kıkırdama geldi. Ne olduğunu tam olarak anlayamadığım daha tatlı bir şeyle karışmış temiz sabun kokusunu seviyordum.

"Seni özledim," diye mırıldandı. Nazik bir elini yanağıma koydu ve dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğildi, sinsî niyetli tatlı bir öpücük. İçime alevler gönderdi.

"Kaitlyn," diye fısıldadım. "Ben de seni özledim."

Kucağımda ve bana dönük olana kadar onu nazikçe çektim. Zaten sertleşmiş olduğum gerçeğini gizleme zahmetine bile girmedim. Bana yaslandı, göğsü göğsümün üzerindeydi ve beni derinden öptü. Kalçalarını yere bastırdığında bir inilti çıkardım.

Sonunda geri çekildiğinde yanakları kızarmıştı ve bunun suçlusunun güneş olmadığını biliyordum.

"Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," diye başardım.

"Oh, sanırım sana ne yapacağımı çok iyi biliyorum," diye güldü ve tekrar bana doğru sallandı.

Bu çok fazlaydı. Ellerimi kışına koydum, sonra göğsüme yapışmış halde ayağa kalktım ve ondan bir çığlık kopardım. Ben dönerken kollarını boynumun arkasında sıktı, sonra onu salona bırakıp vücudumla sardım. Bacaklarının arasını ittim ve elbisesini yukarı kaldırarak elimin sıcaklığını sıyırmasına izin verdim.

"Ooh," diye mırıldandı. "Bu gece kendini teşhirci gibi mi hissediyorsun?"

Güzel yüzünü avuçlarımdan içine aldım. "Seni her yerde ve her zaman istiyorum, bu yüzden cevabım evet."

Kaitlyn bedenlerimizin arasına uzandı ve elini şortumun önünden aşağı kaydırarak oradaki sert çıkıntıya sürttü.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve elini ittim. "Sanki lisedeymişiz gibi hissediyorum."

"O zaman pantolonunu çıkar ve bana sahip ol," diye kulağıma nefes nefese söyledi.

Ayağa kalktım ve kemerimi çözmeye başladım, sonra donup kaldım. Bizi en başta Key West'e gönderen açıklanamayan gizlilik ihlali beni rahatsız ediyordu ve limandaki bir teknede birinin bizi telefoto lensle izliyor olabileceği düşüncesi aklımdan çıkmıyordu. Onu umutsuzca istiyordum ama aklımı kaybetmeyi de göze alamazdım.

"Sorun ne?" Kaitlyn sordu.

Elini uzattım ve onu salondan çektim.

"Hadi içeri girelim. Tamamen mahremiyetimizin olduğu bir yerde vücuduna gülünç derecede kirli şeyler yapmak istiyorum."

Yüz ifadesi tekrar yaramaz bir sırıtışa dönüştü. "Ooh, düşünce tarzını sevdim!"

Kıçına, elbisesinin eteklerini havaya kaldıracak kadar sert bir şaplak attım.

"*Hey!*"

Kaitlyn yüzünde şok olmuş bir ifadeyle poposunu ovuşturdu.

"Hoşuna gitti mi?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Ben... Ben **b e ğ e n d i m** sayılır," diye cevap verdi, tepkisine biraz şaşırmış görünüyordu.

"Geldiği yerde daha fazlası var."

Kaitlyn elimi tuttu ve eve doğru koşmaya başladı.

Kahvaltı boyunca Kaitlyn'e bakmamak için kendimi zor tuttum ama Harper'ın mutlu konuşmaları dikkatimi toplamamı sağladı.

"Baba, bugün ne yapacağız? Yüzecek miyiz? Kaitlyn, yine benimle dalgalara girer misin?"

Telefonum çalmaya başladı ve bir hayal kırıklığı iniltisini bastırdım. Bu normallik fantezisinin sona ermesine henüz hazır değildim.

"Günümüzü planlamadan önce baban dünyada neler olup bittiğini görsün, tamam mı?"

Ben telefonuma uzanırken Harper dikkatini Kaitlyn'e çevirdi. Bir önceki gecedan beri mesajların ve e-postaların neredeyse kesin olarak biriktiğini biliyordum. Teknik olarak tatilde olsam bile genellikle iletişimime daha çok dikkat ederdim ama bu kez Kaitlyn'le yaşadığım anın içinde rahatlamak istiyordum. Sevişmemiz daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Mesafemizi korumanın verdiği açlık ve onun yeni şeyler denemeye istekli olması, bütün gün tekrarlayacağımı bildiğim erotik bir macera yarattı. Ona baktım, bakışlarımın ağırlığı altında titrediğinde tamamen içgüdüsel bir düzeyde tatmin olduğumu hissettim. Bana baktı, sonra parmak uçlarını bileğinin arkasına sürttü; bu, ipek bağlarımdan birini kullanarak ellerini birbirine nasıl bağladığımı ve sonra dilimle onunla nasıl seviştiğimi hatırlattı.

Düşündükçe sertleştikimi hissediyordum, bu yüzden sıcak kahvemden kocaman bir yudum aldım ve telefonuma odaklandım. İlk acil e-posta güvenlik ekibimden geliyordu ve evin taranması sırasında hiçbir şey bulamadıklarını bildiriyordu. Evime girilmediği için ne kadar mutlu olsam da, sızıntının kaynağını tespit edemediğimiz için hâlâ öfkeliydim. Bu işin peşini bırakacak değildim ve neler olup bittiğini tespit etmek için mümkün olan her yolu denemek üzere hızlı bir yanıt gönderdim.

Bitmek bilmeyen mesaj akışına bir göz attım ve her ne kadar uzaktan çalışmak ve burada daha fazla zaman geçirmek istesem de merkeze dönmem gerektiğini fark ettim.

"Hanımlar, korkarım bugün eve gitmek zorundayız." "Hayır!" diye feryat etti Harper.

"Çok eğleniyorum!"

"Ben de eğleniyorum tatlım ama işin bana ihtiyacı var. Söz veriyorum yakında tekrar geleceğiz, tamam mı?"

Başını salladı ve çenesini elinin üzerine koydu, o kadar kederli görünüyordu ki ekibimi arayıp programımı iptal etmelerini söylemek istedim.

"Harp, neden eve döndüğümüzde sen ve ben sahile gitmiyoruz, burada sahilde çok eğlendiğimize göre? Listende olmadığını biliyorum ama belki artık yeşil ışık yanmıştır?"

Nefesimi tutup kızımın cevap vermesini bekledim. Kaçırılmadan önce plajımıza hiç gelmemişti çünkü Emily'yle birlikte sürekli ziyaret ettikleri bir yerdı. Başını eğdi ve yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

"Tamam! Belki uçan tek boynuzlu atı da getirebiliriz?"

Kaitlyn bana baktı. "Uçan bir tek boynuzlu atımız var mı?"

"Eskiden vardı ama nerede olduğundan emin değilim." Kumsala gitmek istemediğinde o oyuncakları attığımızı ona söylemek istemiyordum. "Biliyor musun Harp? Aralarından seçim yapabileceğin bir sürü yüzen hayvan getirteceğim. Kulağa nasıl geliyor?"

"Bir de flamingo mu?" Küçük ellerini çenesinin altında kavuşturarak sordu.

"Bir flamingo, bir zebra, bir tavus kuşu, bir zürafa, bir kaplumbağa... İsteddiğini seçebilirsin."

"Yaşasın! Tamam, hadi gidelim!" Sandalyesinden zıpladı ve yatak odasına doğru koştu.

"Bu kolay oldu," diye düşündüm.

"Ve önemli bir kilometre taşını *daha* işaretlemiş olacağız," diye güldü Kaitlyn. "Harika!"

Masanın öbür ucundan elini uzattım ve parmaklarını benimkilere geçirdi. "Hepsi senin sayende. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kaitlyn kızardı ve birkaç dakikalığına hayatımdaki her şeyin mükemmel olduğunu hissettim.

KAITLYN

Cassie kapısını açtı ve bana abartılı bir şekilde kaşlarını çattı. "Ah, yüzünü ne kadar özlemişim."

Kollarını uzattı ve ben de kız kardeşimi çok uzun zamandır ilk kez şahsen gördüğüm için mutlu bir şekilde kucaklaştım.

"Ben de seni özledim. Kutlama çörekleri getirdim." Sonunda ayrıldığımızda, fırın kutusunu elime aldım.

"Katie, hayır!" Sanki ona şekerli zehir öneriyormuşum gibi baktı. "Yakında giymem gereken aptalca dar bir beyaz elbisem var. Neden beni sabote etmeye çalışıyorsun?"

Güldüm. "Lütfen. Bu kadar egzersiz yaptığına göre, muhtemelen bir gram bile almadan altısını da yiyebilirsin. Harika görünüyorsun." Elimi uzatıp kaslı kolunu okşadım ama gözlerinin altındaki çukurlar hakkında bir şey söylemedim. Düğün planlaması kız kardeşime kesinlikle zarar veriyordu.

"Teşekkürler," diye cevap verdi asık suratla. "Tamam, bir tane de bana lütfen."

Sürgülü cam kapının yanındaki masaya doğru yürüdük. Cassandra'nın dairesi inanılmaz bir okyanus manzarasına sahipti ama birkaç hafta içinde Scott'ın yanına taşınmak için bundan vazgeçecekti. Evlendikten sonra hemen birlikte yaşamamış olmalarını çok sevimli bulmuştum.

Nişanlıydılar ama bana yemin sonrası hayatlarını birleştirme eyleminin çok önemli olmasını istediğini söylemişti.

"Peki neler oluyor? Bugün neye stres yapıyorsun?"

"Kahrolası oturma planı," diye feryat ederek bir şövale üzerine yerleştirilmiş beyaz tahtayı işaret etti. "Sanki BM görüşmeleri yapıyorum! Scott'ın Mary teyzesini kuzeni Janet'in yanına koyamıyorum çünkü bir milyon yıl önce Şükran Günü yemek artıklarıyla ilgili bir olay oldu ve hâlâ kavga ediyorlar. Amcası Roger da herkesle flört ediyor, bu yüzden onu nedimelerin yanına koyamam yoksa karısı çıldırır. Açık bardan uzakta oturması gereken birkaç öfkeli alkoliği ve birbirlerini öldürmek isteyen yarım düzine boşanmış insanı da ekleyin. Bu noktada, sadece isim çekmek ve herkesi istediği yere yerleştirmek istiyorum."

Oturma planına doğru yürüdüm ve onu inceledim, sürpriz artı birim hakkında açıklama yapma zamanının geldiğini fark ettim.

"Gelin partisinin masası nerede?"

Cassie çilekli bir çörek yerken masaya doğru yürüdü ve parmağını masaya doğru uzattı. "Buyurun. Herkesin sevgilisiyle oturmasına izin veriyorum, böylece kimseyi tanımayan artı-one'lar için garip bir durum oluşmuyor. Ama yine de, senin artı birin Scott'ın eski bir arkadaşı, yani onu diğer kardeşlik kardeşlerinin yanına koyabilirim ve sorun olmaz. Gerçi onu nereye koyarsam koyayım masayı James'leştirmeye çalışacak gibi bir his var içimde. Ne demek istediğimi anladınız mı? Menüde olmayan özel şarap şişeleri sipariş ettiğini ve garsona yanlış taraftan servis yaptığını söylediğini hayal edebiliyorum."

Haksız da sayılmazdı. James'in kendi etkinliği olmasa bile kontrolü ele geçirmeye çalıştığını görebiliyordum. Ama kız kardeşime James'in benim artı birim olmadığını söylemem gerekiyordu. Randevumla ilgili büyük haberi vermek için cesaretimi toplarken bir yönlendirmeye yetindim. "Doğru, ama bence beyninin o kısmını kapatması zor. İnsanlara nasıl iyi vakit geçirteceğini biliyor ve 'sadece' bir misafir olmak onun için kolay değil."

"Kesinlikle. Kontrol manyağı," diye onayladı Cassie parmaklarını yalayarak. "Jess'le barıştı mı?"

Başımı salladım. "Anlayabildiğim kadarıyla hayır. Onun bir işi yürütebilecek kapasitede olduğuna inanmayı reddediyor."

"Ah lütfen," diye alay etti Cassie. "Bana Henri'nin tasarımlarından birini 'düğünden çıkış' elbisem için ayarladı ve görene kadar bekle. Soluk pembe, biraz ışıltılı, askılı, dudak uçuklatan bir şey. İşleri çok iyi gidecek." Bir süre bana baktı. "Bir çörek ye artık! İki numara için hazırlanıyorum."

Güldüm ve bir jöleli çörek kaptım.

"Bugünlerde James'le aranız nasıl?" Cassie yaban mersinli çöreğinin neredeyse yarısını tek bir ısırıkta yerken sordu.

"İyi. Gerçekten iyi." Gülümsememi kontrol edemiyordum. "Key West tam da ihtiyacımız olan şeydi. Harper da öyle. Hepimiz için büyük bir atılım oldu."

Cassie, "Küçük, şirin bir aile şeyine benziyor," diye düşündü.

Ailemden bahsedince büyük itirafımı daha fazla erteleyemeyeceğimi anladım.

"Aileden bahsetmişken..."

Cassie çöreğini ısırdı ve yüzümü inceledi. "Ne oldu? Sorun ne?"

Boğazımı temizledim ve sandalyemde kıpırdandım. "Hiçbir sorun yok. Aslında her şey gerçekten harika. Ama sana neler olduğunu anlatmadan önce, sözümü kesmeden konuşmama izin vereceğine söz vermeni istiyorum, tamam mı?"

Gözlerini bana dikti. "Tamam." Cassie kelimeyi uzattı, sesinde yoğun bir şüphe vardı.

"Artı birim James değil, annem. Onu ben davet ettim."

Yüzü, hiçbir olumlu olmayan yarım düzine ifade arasında gidip gelirken dondu kaldı.

Konuşmaya devam etmek için acele ettim. "O artık farklı. Bunu sesinden ve söylediği şeylerden anlayabiliyorum. Kendisi üzerinde çalışıyor - gerçekten değişmiş! Ve onunla bağlantı kurmak harika bir duygu. Aslında onunla konuşmak için sabırsızlanıyorum, ne kadar tuhaf değil mi?" Ortamı yumuşatmak için zorla bir kahkaha attım ama ağzı bir karış açık bana bakan Cassie üzerinde hiçbir etkisi olmamış gibi görünüyordu. "İkimizle de ilişkilerini yeniden kurmak için gerçekten çok heyecanlı. Ve düğün kutlamasının bu süreci başlatmak için harika bir yer olduğunu düşünüyor. Senin özel gününü kaçırmak istemiyor, Cass."

Sonunda ağzını kapattı. "*Benim* özel günüm," diye tekrarladı.

"Evet ve bence onun da orada olacak olması harika!" Bir cümle kurmaya çalışan kız kardeşimi dikkatle izledim. "Bana seni göreceği ve sana sarılacağı için çok heyecanlı olduğunu söyledi."

"Annemi davet etmişsin... *benim* özel günüm."

Sözsüzce başımı salladım, artık konuşmanın nasıl gideceğinin tamamen farkındaydım. Saç çizgimde boncuk boncuk terler oluştuğunu hissedebiliyordum.

"Bu ne *cüret*?" Cassie fısıldadı. Ses tonundaki öfke açıkça belli oluyordu. "O kadını davet etmeye nasıl *cüret* edersin?"

"O kadın bizim annemiz," diye karşılık verdim.

Daha kelimeler ağzımdan çıkmadan Cassie üzerime atladı. "Sadece kan bağıyla. Çünkü bir çocuğu kendi başının çaresine bakması için kapı dışarı eden bir insanın anaç bir yanı yoktur! Beni kapı dışarı ettiğinde hâlâ lisedeydim Katie! Bunun ne kadar acı verdiğini biliyor musun?"

Cassie bildiğimi biliyordu, çünkü onunla birlikte parçaları toplamak için oradaydım. Öz annemiz bunu yapmayı reddettiğinde kız kardeşime bakmak için öne çıkan bendim.

Şimdi ayaktaydı ve volta atıyordu. "Neden önce bana sormadın?"

"Çünkü böyle tepki vereceğini biliyordum! Konu annem olduğunda tamamen içine kapanıyorsun. Onunla konuşmaya bile açık değilsin."

"Neden olayım ki?" diye bağırdı. "Sana ulaştı ama ondan tek bir ses bile duymadım. Beni umursadığı falan yok! Hiçbir zaman da olmadı."

"Ben en büyükleriyim ve benden seninle konuşmamı istedi," dedim nazikçe. "Ben arabulucuyum, bunu biliyor."

Cassie bir kahkaha attı. "Oh, sen barışçı mısın? Peki ben ne oluyorum?"

"Canım yanıyor," dedim ve Cassie'nin yüzü bir an için öfkeden üzüntüye dönüştü. "Olman gerektiği gibi. Ama şimdi her şey değişecek. Her şeyi tersine çevirebilir ve yeniden bir aile olabiliriz, Cassie."

Bir kaçış yolu arıyormuş gibi odanın içinde volta atıyordu. "Yani onu hayatımın en büyük, en önemli, en stresli gününe davet ettin. Ve yıllardır göz göze bile gelmediğim o kadına gülümseyip iyi davranmamı mı bekliyorsun? Sanki her şey affedilmiş gibi?"

"Hayır, hiç de değil. Önümüzdeki hafta içinde bir kahve içmek için buluşabileceğimizi düşünüyordum. Böylece onun ne kadar farklı olduğunu görürsün. Sonra da düğünde hiçbir gariplik olmadan hep birlikte olabiliriz. Size söz veriyorum, bu ailemiz için gerçekten olumlu bir adım."

Durdu ve gözlerini suya dikti. Parmaklarımı o kadar sıkıca çaprazladım ki kan dolaşımım durdu.

Cassie yavaşça bana döndü. "Hayır."

"Neye hayır? Kahve yok mu? Çünkü akşam yemeğinde buluşabilir ve aramızdaki sorunları konuşabilirdik."

"Hepsine hayır. Kahveye hayır, yemeğe hayır ve annemin düğününe gelmesine hayır."

"Ama Cassie," diye itiraz ettim. "Onu çoktan davet ettim."

Bir süre bakışlarımı üzerinde tuttu. "*Sana* da hayır," diye tısladı. Ben ne demek istediğini anlamaya çalışırken ikimiz de sustuk.

Cassie kollarını kavuşturdu ve konuşmaya başladı. "Böyle bir numara çekmen sana güvenemeyeceğim anlamına geliyor. Kahretsin, bu noktada seni *tanımıyormuşum* gibi hissediyorum. Ve artık düğünümde olman konusunda kendimi rahat hissetmiyorum."

İçimde panik yükseldi. "**D u r**, bekle. Sen diyorsun ki "*Beni davet etmiyor* musun?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum." Burnunu çekti ama herhangi bir gözyaşı belirtisi görmedim. Gözlerindeki tek şey öfkeydi.

"Ciddi olamazsın. Hepsi annem yüzünden mi?" Ciddi olduğunu anladığımda içime ağır bir korku yayıldı.

"Hayır, *senin* yüzünden. Çünkü arkamdan iş çevirip onu davet ettin. Sadece onun yüzünden değil, bu konudaki hislerimi dikkate almadığın için. Bunu bana nasıl yaparsın? Sanki şu anda hayatımda daha fazla strese ihtiyacım varmış gibi."

"Cassie, yemin ederim, en iyisi bu! Bir aile olabiliriz, gerçek bir aile-"

Başını geriye attı ve neşesiz bir kahkaha attı. "Hiç şansın yok. Seni kandırıyor ve bunu neden göremiyorsun anlamıyorum. Sana ne oldu böyle?"

Morris ailesinin yeniden denemeye istekli olmamın büyük bir nedeni olduğunu ona itiraf etmemin hiçbir yolu yoktu. Çaresizce omuz silkdim. "Ben geleceği düşünüyorum. Çocuklarının büyükannelerini tanımalarını istemiyor musun?"

"Bu benim kararım," vurgu yapmak için göğsüne vurdu. "Senin değil."

Tekrar sessizleştik ve ben gözyaşlarıma hâkim olamadım. "Yani baş nedimen olmamı istemiyor musun?"

Başını iki yana

salladı. "Ciddi misin?"

"Sana güvenmediğimi daha kaç kere söylemem gerekiyor, Kaitlyn?" Sözlere odanın içinde yankılandı. "Şimdiye kadar yaptığın masrafları sana geri ödeyeceğim. Elbiseyi bana gönderebilirsin."

Gözyaşlarımı daha fazla tutamadım. "Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum. Aramızdaki şeyleri düzeltmek için. Neden beni cezalandırıyorsun?"

"Çünkü onu bana tercih ettiğine inanamıyorum. Dünyaya karşı bizim olmamız gerekiyordu." Sonunda gözyaşları gelmişti. Gözyaşları yanaklarından süzölüyordu ve tek yapmak istediğim koşup ona sarılmaktı ama bunu denemeyeceğimi biliyordum.

"Cassie..."

"Bence artık gitmelisin." Pencereye doğru yürüdü ve bana bakmayı reddetti.

Hızla oradan ayrıldım ve arabama binene kadar içimin boşalmasını bekledim. Acımı anlayabilecek tek kişiye ulaşmaya hazır olana kadar hissettiğim tüm acıyı ve kafa karışıklığını dışarı attım. Telefonumu elime aldım ve aradım.

"Anne? Seninle konuşmam lazım."

JAMES

Kaitlyn ve ben Pazar gününü havuz kenarında dinlenerek geçirmeyi ve ardından ev sinemamda yeni bir James Bond filmi izlemeyi planlamıştık.

Harper Jess'le yatıya kalmıştı ve Vida ile Bernardo günün geri kalanında izinliydiler, bu yüzden tek düşünebildiğim Kaitlyn'le evimin her santimetrekaresinde soyunmaktı. Bu düşünceyle sertleştiğimi hissettim.

Ön kapının çarptığını duyduğumda birlikte geçireceğimiz zamana odaklanabilmek için mutfakta kalan birkaç hafta sonu e-postamı aceleyle gözden geçiriyordum.

"Hey sen, mimoza yapıyorum, mutfağa gel," diye seslendim gülümseyerek. "Ve şimdi kıyafetlerini çıkar lütfen."

Durakladım, kahkahasının koridorda yankılanmasını bekliyordum.

"Kaitlyn?"

Sessizlik.

Onu şortunu ve tişörtünü çıkarırken bulmayı umarak antreye yöneldim, ancak onu merdivenin alt basamağında oturmuş, başı kucağında buldum. Ağladığını fark ettiğimde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Hey, hey, sorun ne? Neler oluyor?"

Hemen yanına koştum, yanına çöktüm ve onu kendime çektim.

"Kaitlyn, konuş benimle. İyi misin? Ne oldu?"

Sonunda başını göğsümden çekti ve şişmiş gözlerle bana baktı. "Cassie..." diye hıçkırdı. "Cassie beni düğününden kovdu! Baş nedimesi olarak beni kovdu!"

"Ne?"

Hiç mantıklı gelmiyordu. Kaitlyn ve kız kardeşi birbirlerine ikiz kadar bağlıydılar. Bana cevap veremediğim kadar tekrar gözyaşlarına boğuldu. Ağlarken tek yapabildiğim ona sıkıca sarılmaktı.

"Hadi," dedim, ayağa kalkmasına yardım ederek. "Gidip rahat bir yere oturalım ve bunu çözelim."

Onu mutfağa, hem onun hem de Harper'ın en sevdiği yer olduğunu bildiğim pencere kenarındaki köşeye götürdüm. Bu rahat yeri ben de sevmeye başlamıştım. Kaitlyn hemen minderlerin üzerine kıvrıldı ve ürpertici bir iç geçirdi.

"Çay ister misin?" Ona sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, teşekkür ederim. Gelip benimle oturabilir misin?"

Kaitlyn'in sesi korkmuş küçük bir kız gibi geliyordu, bu benim çok aşına olduğum bir şeydi. Yanına kaydım ve kollarımı ona doladım. Bana sokuldu ve burnunu çekti.

"Tamam, şimdi lütfen ne olduğunu açıkla," dedim yavaşça, nefes alış verişini sakınlaştırmak için.

Kaitlyn bana annesiyle yeniden bir araya gelme ve onu Cassandra'nın düğününe davet etme hikâyesini yarım yamalak anlattı. Mutlu bir yeniden birleşme için beslediği büyük umutları, sarsıntılı geçmişlerinden sonra ileriye dönük bir yol. Konuşurken onu izledim ve bana her şeyi anlatırken yüzünde umut ve acının birbirine karıştığını görebiliyordum.

"Bunu yaptığım için kötü bir insan mıyım James? Önce Cassie'ye sormadan annemi davet ettiğim için?"

Cevap vermemi beklerken gözlerinde biriken yaşları ve alt dudağının titrediğini görebiliyordum, bu yüzden başını omzuma yasladım ve sırtını okşadım.

"Tabii ki hayır. Kalbin doğru yerdeydi, Cassie bunu yakında anlayacak. Sadece her şeyle ilgili duygularını gözden geçirmek için zamana ihtiyacı var."

"Ben... Ben sadece sende olanı istedim. Bu *mükemmel*."

Sesi bir fısıltı gibiydi ve ne demek istediğini anlamam bir anımı aldı.

"Ailemle olan ilişki mi kastediyorsun?"

Başını salladı.

"Ah, tatlım," diye başının üstünü öptüm. "Bu noktaya gelmemiz için neler gerektiğini bir bilsen. Jess'le işlerin hâlâ zor olduğunu ilk elden gördün. Dışarıdan ne kadar iyi görünürse görünsün hiçbir aile mükemmel değildir."

Yüzüme bakmak için geri çekildi. "Ama nasıl da iyi anlaşıyorsunuz! Birlikte olmaktan zevk alıyorsunuz. Bizde bu *hiç* olmadı. Ve ben bunu istiyorum. Hem de çok istiyorum."

Geçmişinin hayaletleri karşısında yenik düşmüş bir halde bana yaslandı.

"Hey, hey, aileler zor zamanlar geçirir. Bu hayatın bir parçasıdır. Siz bunu atlatacaksınız."

"Beni düşününe davet etmedi. Baş nedime elbisemi geri göndermemi istiyor. Bu bana oldukça nihai bir şeymiş gibi geliyor."

"Dur," diye nazikçe azarladım. "Final hakkında mı konuşmak istiyorsun? Annenizin babanızın ölümü için sizi suçlamasını deneyin. Ve biz *bunu* aşmaya çalıştık, yani..."

"Bekle." Kaitlyn doğrulup oturdu. "Ne?"

Başımı salladım. "Babam öldüğünde annemin zor zamanlar geçirdiğini ve kavga ettiğimizi söylediğini hatırlıyor musun? Aslında daha fazlası vardı. Bunu anlatmak benim için kolay değil ama bizim için ne kadar kötü olduğunu bilmen gerektiğini düşünüyorum."

"Ah, özür dilerim." Kolumu kavradı ve sıktı.

Derin bir nefes aldım. "Keder insana tuhaf şeyler yaptırıyor. Babam kalp krizi geçirdiğinde uzakta olduğumu ve telefonumun çekmediğini söylemişim. Aslında annem bana, olaydan sonra yatağının başında olabilseydim hayatta kalabileceğini söyledi. Ölmesinin *benim* hatam olduğunu söyledi."

Kaitlyn'in gözleri şoktan kocaman oldu. "Ne kadar korkunç."

Eski anılar ve duygular içimden akıp geçerken zoraki bir gülümsemeyi başardım. "Evet. Berbattı."

Kaitlyn kollarını bana doladı, beni rahatlatabilmek için kendi sorunlarını unutmuş gibiydi. "Ne zamandır sana kızgındı?"

"Oh, aylar. Ve sadece üzgün değildi. *Kızgındı*. Düpedüz acımasızdı. Ben de babamı kaybetmenin acısı, onun yanında olamamanın suçluluğu ve annemin tiratlarının acısıyla uğraşıyordum. Mantıklı bir düzeyde, orada olmamın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyordum. Doktorlar da bana kimsenin onu kurtarmak için yapabileceği bir şey olmadığını söylemişti. Ve eninde sonunda onun da gerçeği göreceğini biliyordum. Ama o anda annemin öfkesi ve kederi için bir çıkış noktasına ihtiyacı vardı ve o da bendim."

Acılarımızı sayarken ikimiz de sessizliğe gömüldük. Kaitlyn'in sırtını okşadım, hikâyemin onun kendi ailesiyle yaşadıklarına bir bakış açısı getirmesini umuyordum.

"Cassandra'ya anlattığından beri annenle konuştun mu?" Geçmişimi geride bırakıp tekrar ona odaklanmaya hevesliydim.

Kaitlyn başını salladı. "Eve dönerken onu aradım."

Evimi tanımlamak için "ev" kelimesini kullanınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Çok anlayışlıydı," diye devam etti Kaitlyn. "Sanki farklı bir insanmış gibi hissettim. Eskiden tanıdığım annem Cassie'yi otobüsün altına atardı. Ama bu sefer tüm doğru şeyleri söyledi. Sabır ve anlayıştan bahsetti. Affetmekten ve zamandan. Eminim bunların hepsi on iki adımlık şeylerdi ama doğru yönde ilerlediğimizi hissettirdi. Cassie'nin düğün gününde ikimizin bir anne-kız spa günü için buluşmamız gerektiğini söyledi, böylece neyi kaçırdığımız yerine neyi inşa ettiğimize odaklanabilirmişiz."

Sırtını okşadım. "Bu umut verici. Gördün mü? Annen Cassie'nin hazır olmasını beklemeye istekli. Bu harika bir başlangıç."

Başını salladı ve bana doğru itti, bacağını benimkinin üzerine attı ve tartıştığımız ağır konulara rağmen içimdeki korların kıpırdanmasına neden oldu. Derin bir nefes aldım ve uyarılmamı görmezden gelmeye çalıştım. Bunun için uygun bir zaman değildi. Hafifçe yana doğru eğildim.

"Çay?" Tekrar teklif ettim. Bu, annemin biz küçükken yaptığı ritüellerden biriydi ve ben de Harper'ın en karanlık günlerinde ona bunu yapardım. Gerçek çaydan çok süt ve şeker içeren sulandırılmış kahverengi sıvıyı içerken kendini büyümüş hissedirdi.

Kaitlyn bana küçük bir gülümseme verdi. "Evet, bu harika olur. Teşekkür ederim."

Mutfakta pek becerikli değildim ama oldukça iyi olduğum birkaç şey vardı ve çay hazırlamak da bunlardan biriydi. Onun sıcaklığından uzaklaştım, bana sokulmuş gibi hissetmesinden başka odaklanabileceğim bir şey olduğu için minnettardım. Bernardo'nun çaydanlığı ve ithal çay zulasını tam olarak nerede sakladığını bildiğim için gurur duyuyordum.

"Ne tür?" Renkli paketlerle dolu tepsiyi görebileceği şekilde tutarak sordum. "Bizde her şey var."

"Sen seç," diye esnedi ve daha sıkı bir topun içine kıvrıldı.

İngiliz kahvaltısında karar kıldım. Şampanya hala tezgahın üzerinde terliyordu, ben de portakal suyuyla birlikte onu da aldım ve şişeleri buzdolabına geri koydum. Mimosalar için başka günler de olacaktı.

Çay hazırды, fincanı Kaitlyn'in kıvrıldığı yerin yanındaki masaya koydum ve sonra pencere kenarındaki koltuğa onun yanına kaydım. Onu kendime yaklaştırdığımda iç çekerek bana sokuldu.

Konuşmaya devam etmek, işleri onun için nasıl daha iyi hale getirebileceğimi bulmaya çalışmak istedim ama birkaç dakika sessiz düşündükten sonra en sevimli sesi duydum.

Küçük bir horlama.

Kaitlyn duygusal olarak çok yorgundu ve tam da ihtiyacı olan şey biraz kestirmek gibi görünüyordu. Kollarımı ona doladım ve minderine üzerine yayılabilmesi için onu nazikçe hareket ettirdim. Horlamaları hiç kesilmedi.

Neden bu kadar iyi hissettirdi? Birlikte sarılmak, bacaklarımızın birbirine dolanması ve başının göğsümde olması? Elbette zor zamanlar geçiriyordu ama ona yardım etmek için yanında olmak harikaydı. Ve ailemin hikâyeleriyle onun yükünü hafifletmeyi başarmış gibi hissediyordum. Günün geri kalanını onunla birlikte bu sessiz cennette geçirmeye hazırdım. Rahat olduğu sürece tüm uzuvlarım uyuşana kadar bana yaslanıp uyuyabilirdi. O memnun ve mutlu hissederse ben de mutlu olurdum. Gözlerimi kapattım ve başının üstünü tekrar öptüm, nefis kokusunu içime çektim.

Cennet. *Bu* cennetti. Eyfel Kulesi'nden gün batımını ve Provence'ta gün doğumunu görmüştüm ama kollarımdaki kadından daha güzel bir şey görmemiştim. Onu güvende hissettirebilmeyi seviyordum. Yapboz parçaları gibi birbirimize uymamızı seviyordum. Onun gülünç küçük horlamalarını bile seviyordum.

Sonra aklıma geldi. *Onu* seviyordum.

Farkına vardığım şey kalbimin dörtnala atmasına neden oldu. Kaitlyn Thorn'a aşkıttım. Derinden, tepeden tırnağa, geri dönülmez bir şekilde, aptalca aşkıttım ona.

Paniğe kapılmayı bekledim, çünkü aşk anladığım bir şey değildi ve kesinlikle güvendiğim bir şey de değildi. Kızımı ve ailemi elbette seviyordum ama böyle bir aşk? Asla. Kalbim pazarlık konusu olamazdı, ama işte buradaydım, onu yanımdaki kadına teslim etmeye hazırdım.

Bunu yapabilir miydim?

Yüzüne baktım. Nasıl bakmayabilirdim ki? Kaitlyn hayatıma girmiş ve her şeyi iyiye doğru değiştirmişti. Kızım, sorunlarından önceki o harika, neşe dolu çocuğa dönüşüyordu. Ve ben hiç olmadığım kadar mutluydum. Kendi duygularımı değerlendirmek için durmamıştım, bu yaptığım bir şey değildi, ama şimdi üzerinde düşündüğümde hiç bu kadar hafif hissetmediğimi anladım.

Onu nasıl sevmem?

Böyle bir aşkın korkutucu olmasını, evcilleştirilmesi ve sonunda öldürülmesi gereken bir canavar olmasını bekledim. Ben aşkı "yapmadım". Ama bunalmış hissetmek yerine tek hissettiğim huzurdu. Çünkü Kaitlyn'i sevmek tam da yapmam gereken şeydi. Başparmağımı onun yumuşak yanağında gezdirdim.

Evet, bu kadını seviyordum.

Ve ona söylemek için sabırsızlanıyordum.

KAITLYN

(Bir Şey bacağıma çarptığında irkilerek uyandım.

Neredeydim ben? Panik içinde odanın etrafına bakındım. Yavaş yavaş James'le yatakta olduğumu ve uykulu dört yaşındaki bir çocuğun da bize katıldığını fark ettim. Harper sözsüz bir Şekilde aramıza yerleşti ve küçük bir hışımla çarşafı yukarı çekti.

Donup kaldım ve onun hemen tekrar uykuya dalmasını izledim. Ya Harper uyurgezerdi ve benim de babasının yatağında olduğumu fark etmemişti ya da umurunda değildi. Omzuma dokunmak için uzanan küçük eli bana bunun ikinci seçenek olduğunu gösterdi.

Bir gün önce ağladığım için gözlerim hâlâ şişti. Gğsmdeki taş hâlâ duruyordu ama James sayesinde biraz hafiflemişti. Harika bir dinleyiciydi ve kendi aile mücadeleleri hakkında konuşmasını dinlemek benimkini bir perspektife oturtmaya yardımcı oldu. Annemin, kız kardeşimin ve benim bu karmaşadan bir Şekilde ıkabileceğimize dair kendime daha çok güveniyordum.

Tam dalmaya başlamıştım ki küçük bir ayak sertçe bacağıma çarptı. Bu kadar küçük biri nasıl bu kadar güçlü bir tekme atabilirdi? Ona yer açmak için uzaklaştım ama Harper bir Şekilde bir tekme daha atarak bana ulaşmayı başardı. İçimi ektim.

Uzun bir gece olacaktı.

James'in büyük pencerelerde karartma perdeleri olmasına rağmen, sabah güneşi çatlaklardan içeri sızmayı başardı. Buna bir de küçük ziyaretçimiz sayesinde derin bir uykuya dalamamış olmam eklenince sabahın köründe tamamen uyanmıştım. Harper'a baktım ve sanki bakışlarımın ağırlığı onu uyandırmaya yetmişti. Göz kapakları çırpınarak açıldı.

Onu izlediğimi görünce biraz huysuz bir ses çıkardı. "Ne oldu?"

Fısıldadım.

"Acıktım," diye dudak büktü.

"Sana da günaydın," diye usulca güldüm. "Kalkmak istiyorum," dedi çok yüksek bir sesle.

"Şşş, tamam, tamam, hadi gidelim."

Harper ayağa kalktı ve yatağın ucuna doğru yürüdü, sonra bir gümbürtüyle yere düştü. James'e dönüp baktım ve kıpırdamadığını gördüm. Uyuduğu zaman *uyurdu*. Kiskanmamaya çalıştım.

Harper'ın elini tuttum ve onunla birlikte aşağıya indim.

"Bernardo'nun henüz gelmediğini biliyorsun, bu yüzden senin için bir şeyler hazırlamam gerekecek," diye uyardım.

Alt dudağı dışarı fırladı. "Hayır."

Birinin yatağın ters tarafından kalktığı belliydi. "Neden olmasın?"

Sana nefis çırpılmış yumurta yapabilirim!"

"Yumurtadan nefret ederim."

"Harper, bunu söylemek hiç hoş değil. Yumurtayı tercih etmediğini ya da başka bir şey istediğini söyleyebilirsin ama 'nefret ediyorum' deme, tamam mı? Yumurtayı sevdiğini biliyorum çünkü seni omlet yerken gördüm."

"Omlet yumurta değildir," dedi kibirli bir sesle ve ben gülmemeye çalıştım.

"Gerçekten mi? Peki nedir onlar?"

Sallanan servis kapısını iterek mutfağa girdim. "Omlet omlettir," dedi ayaklarını sürüyerek.

Huysuz dört yaşındaki çocukla tartışmayı kazanmaya çalışmamayı tercih ettim.

"Yumurtasız omlet nasıl yapılır bilmiyorum, o yüzden başka bir şey bulalım. Mısır gevreğine ne dersin?"

Harper omuz silkti ve mutfakta kendisine ayrılan yer olan mermer tezgahın yanındaki küçük tabureye tırmandı.

"Evet, bence mısır gevreği kulağa mükemmel geliyor," diye cevap verdim. "Ama şimdi onu bulmak zorundayım!"

Harper'ın sesini yükseltip nereye bakmam gerektiğini söyleyeceğini umarak dolapları açıp kapamaya başladım ama o dalmış, tezgahın üzerinde oturuyordu. Bu konuda endişelenmiyordum. Son zamanlarda çok iyi bir ruh hali yakalamıştık, bu yüzden bir noktada huysuz bir başlangıç yapmamız kaçınılmazdı. Bu tipik bir davranıştı, büyüme sürecinin bir parçasıydı.

"Mısır gevreği *burada* mı?" Dramatik bir şekilde dev buzdolabını açarak sordum.

"Hayır," dedi Harper küçümseyerek. "Orada değil."

İçeriye baktım ve Bernardo'nun bugünün kahvaltısı için bırakmış olması gereken bir tepsi pişmemiş yapışkan çörek gördüm.

"Sanırım mısır gevreğinden bile daha iyi bir şey buldum," dedim tepsiyi ona göstermek için çıkarırken.

"Nefis!" Parladı. "Bunları pişirebilir misin?" "Elbette yapabilirim."

Telefonumu çıkardım ve ortalama sıcaklık ve pişirme sürelerini bulmak için birkaç yapışkan çörek tarifi arasında gezindim ve fırını açtım.

"Şimdi sıra kahvede. Harp, bu sabah kaç fincan içeceksin? İki mi? Üç mü?"

Aptallığıma gülmesini bekliyordum ama kaşlarını çattı. "Hayır, ben kahve içmem! *Meyve suyu!*"

Olduğum yerde durdum. "Hey, hey, bu sabah kendini iyi hissetmemeni anlıyorum ama bu kabalığın mazereti olamaz. Lütfen tekrar dene."

Harper eğitimdeki bir ergen gibi iç geçirdi. "Meyve suyu alabilir miyim?
Lütfen?"

"Daha iyi, ve evet yapabilirsin. Ekmekler pişerken masada oturup boyama yapmak ister misiniz?"

Başıyla onayladı.

"Tamam, ben sen hariç herkese kahve yaparken sen de sınıfa koş ve istediklerini al."

Harper mutfaktan çıkıp koridorda ilerlerken telefonumdan saati kontrol ettim. Bernardo'nun gelmesine daha bir saat vardı ve Vida muhtemelen çoktan çamaşırhanede koşuşturmaya başlamıştı. James'in huzursuz geçen gece boyunca uyuyabilmesine sevinmiştim. Buna ihtiyacı vardı.

Karmaşık kahve makinesini çözmek birkaç dakikamı aldı çünkü eğitimli bir barista tarafından çalıştırılması gerekiyor gibi görünüyordu. Ya da muhtemelen bir beyin cerrahı. Harper boyama kitapları ve boya kalemleriyle masaya yerleşirken ben de demleme sesi başlayana kadar aletin çeşitli düğmelerine bastım.

Uzun bir gün olacaktı.

James pijamaları ve yarı açık bornozuyla mutfağın girerken, "Harika bir şey kokuyor," dedi.

gövdesi. Ona bakmamak için gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım.

"Tarçınlı çörekler fırında," dedim gözlerimi açarak ve Harper'ın boyama yaptığı yere doğru başımı salladım.

Kızına baktı ve onu selamlamak için başını bile kaldırmadığını fark etmiş gibiydi. "Um, merhaba orada mı? Günaydın mı?"

Durakladı. "Merhaba babacığım. Şu anda çalışıyorum."

"Ah, tamam," dedi bilgece. "Anlıyorum. Ufukta önemli bir boyama teslim tarihi mi var?"

"Evet, tarçınlı ekmekler bitmeden bu tek boynuzlu atı bitirmem gerekiyor."

James onun üzerinde çalıştığı sayfaya bakmak için yaklaştı. "Çok az kaldı evlat. Şu kuyruğa devam etsen iyi olur."

"*Baba*," diye sızlandı Harper. "Yapma. Bakmayı kes." Elleriyle sayfayı kapattı. "Git buradan."

James yüzünü buruşturdu ve ondan kaçıyormuş gibi yaptı. Kahveme şeker koyduğum yere doğru yürüdü ve yanağıma bir öpücük kondurdu. Harper'a baktım, ama o fark edemeyecek kadar boyamaya dalmıştı.

"Eyvah," diye fısıldadı.

"Evet. Bugün dikkatli ol."

Sıcak ekmekler masaya geldiğinde odadaki hava aydınlandı. Harper sonunda bizimle daha normal bir şekilde iletişim kurmayı başarmıştı ama yine de biraz sinirli görünüyordu. Yemek yerken onu dikkatle izledim ve onu neyin tetiklediğini anlamaya çalıştım. Genelde Harper'ı neyin tetiklediğini anlayabilirdim ama bu sabahki huysuzluğu benim açıklanamayan huysuzluk dediğim bir durumdu.

James bakmamak için telefonunu arkamızdaki tezgâhın üzerine bırakmıştı... ama sonra "kırmızı alarm" güvenlik zil sesi duyuldu. Birbirimize gergin bakışlar attık.

"Affedersiniz hanımlar," diyerek masadan uzaklaştı, belli ki ifadesini nötr tutmaya çalışıyordu. Cevap verdi. "Miguel, ne oldu? Hı hı. Hayır, öyle bir kaydım yok." Durakladı. "Kesinlikle onaylamadım. Şu anda kahvaltı ediyoruz." Bir duraklama daha. "Lütfen benim için halledin ve daha makul bir saatte bir şey planlamak için iletişime geçeceğimi bildirin."

Telefonu kapattıktan sonra bana baktı, yüzü fırtınalıydı. "Ne oldu?" diye sordum. Gevşek davranıyormuş gibi yaparak sordum.

"Miguel, D-R-E-S-H-E-R-S'in kapıda olduğunu ve bir izleyici bulamazlarsa gitmeyeceklerini bilmemi istedi." Başını Harper'a doğru eğdi.

"Ciddi misin? Bu kadar erken mi?" Büyükanne ve büyükbabaları olsun olmasın, bu küstahlıklarına inanamıyordum. "Ve planlanmış bir randevu olmadan mı? Hayır, bu mümkün değil."

"Miguel halleder. Gerginliği azaltma konusunda mükemmeldir." James tarçınlı çörek tepsisine uzandı. "Tamam, kim ikinciye ister?"

Harper başını salladı ve boyamaya devam etti.

"Benim için daha fazla sanırım," dedi James, bir tanesini ağzına tıktırarak.

Hiçbir şey hakkında sohbet etmedik ama Mitch ve Maureen'in habersiz gelmiş olmalarının onu hâlâ rahatsız ettiğini söyleyebilirdim. Birkaç dakika sonra ikinci kırmızı alarm zili çaldı ve ikimiz de sıçradık.

James kaşlarını çatarak, "Hey Miguel," diye bağırdı. "Dalga geçiyorsun benimle. Tamam, tamam, bana on beş dakika ver, sana geri döneceğim."

James telefonu kapattıktan sonra alnını ovuşturarak, "Sorun devam ediyor," dedi. "Ve onların olay çıkarmasını göze alamam. Sizce bu senaryoda en iyisi nedir? Bu işi çabucak halledip kurtulabilir miyiz? Profesyonel görüşünüz nedir?"

Harper'ı üzmemek için konunun etrafından dolanarak konuşuyordu. Ona baktım ve avucunda kırmızı bir boya kalemi tuttuğunu, tek boynuzlu atın etrafını tırtıklı bir şekilde karaladığını fark ettim.

"İdeal değil, özellikle de bu sabahki 'sıcaklık' göz önüne alındığında. Bunu tavsiye etmem."

"Başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyorum. Özellikle de duruşma yaklaşırken." Sesinde zorlukla gizlenmiş bir öfke duyabiliyordum. "Eğer bunu gerçekleştiresek gerilemeye neden olur mu? Çabucak, girip çıkarsak?"

İçimi çektim. "Eğer sen ve ben bu süre boyunca yakın kalabilirsek muhtemelen üstesinden gelebiliriz. Yardımcı olabilecek bazı davranışsal yönlendirmelerim de var."

Başını salladı, ağzı sıkı bir çizgi halindeydi. "Tamam o zaman. Söyleyebilir miyim..." Harper'ı işaret etti.

"Nazikçe, evet. Büyütülecek bir şey değil. Yine de kavramı tanıtmadan önce biraz W-A-I-T yap, tamam mı? Böylece tartışmalar arasında bir bağlantı olmaz."

James tekrar başını salladı ve Harper'ın boyadığı tek boynuzlu at hakkında konuşmaya başladı. Birkaç dakika sonra konuşmayı yeni bir yöne çevirdi.

"Bu resmi kimin görmek isteyebileceğini biliyor musun?" diye sordu nazikçe. "Büyükbaban ve büyükannen. Bahse girerim seninle boyama yapmak bile isterler!"

James bana baktı ve ben de onu teşvik ederek başımı salladım. Harper omuz silkti ve boyamaya devam etti.

"Biliyor musunuz? Bu sabah ziyaret için uğradılar. Seni görmek istiyorlar! Gidip üstümü değiştireceğim ve sonra onları biraz bizimle oturmaları için getireceğim. Kulağa nasıl geliyor?"

Harper durakladı ve daha sert bir şeyler karalamaya başladı. Ben de araya girmeye karar verdim.

"Harp, baban ve ben hemen yanında olacağız. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin, tamam mı? Söz veriyorum iyi olacaksın."

Başını salladı, hâlâ sayfaya bakıyordu.

"Neden sen ve ben pijamalarımızı değiştirmiyoruz, sonra verandaya çıkıp onları bekleyebiliriz," dedim.

Harper sandalyesinden kaydı ve tek kelime etmeden arka merdivenlere doğru yürüdü.

"Kahretsin," diye bağırdı James kapı arkasından kapandığı anda. "Bu konuda *çok öfkeliyim!* Buna nasıl cüret ederler?"

"Biliyorum, biliyorum," dedim onu sakinleştirmeye çalışarak. "Seni hazırlıksız yakalamaya çalışıyorlar. Bize bir şey olmaz. Onlara net bir zaman sınırı ver, planlarımız olduğunu ve bu yüzden ziyaretleri *planlamaları* gerektiğini söyle ve sonra işimiz bitsin. En fazla otuz dakika."

James öfkeyle başını salladı. "Onlara karşı nazik olmak çok zor olacak."

"Yapmalısın... onun iyiliği için." Uzandım ve elini rahatlatıcı bir şekilde sıktım. "Harp'ın giyinmesine yardım edeceğim ve seninle dışarıda buluşacağız. Her şey yoluna girecek, ben senin tamponun olacağım."

Sonunda başını kaldırıp bana baktı ve ifadesi yumuşadı. "Buna ihtiyacım olacak."

"Otuz dakika sonra işimiz bitecek." Eğildim ve onu öptüm. "Şimdi onları daha fazla bekletmeden gidip üzerinize bir şeyler giyin."

JAMES

(Sahte gülümsemelerinden nefret ediyordum.

Bu insanlar beni *dava ediyorlardı* ve burada, evimde, her şey yolundaymış gibi davranmaya çalışıyorlardı. Tanrıya şükür ki Kaitlyn, Harper'ı sağlam bir zeminde tutmaya çalışırken benim için araya girdi.

Pek yardımcı olduğu söylenemezdi.

Kızım Mitch ve Maureen'e sarılmak şöyle dursun, onlara zar zor bakabiliyordu bile. Hepimizin toplandığı yerden birkaç adım ötedeki bir avlu sandalyesine kıvrılmış, elbisesinin eteklerine bakıyordu. Onu böyle görmekten nefret ediyordum. Bu bana kaçırılmasından sonraki ilk günleri, içine kapandığı ve dünyadan elini eteğini çektiği zamanları hatırlattı. Bununla ilgili bir kâbus mu görmüştü? Bu sabahki ruh halinin ardında yatan şey bu muydu? Sormak istiyordum ama Dresher'ların önünde bu konuya hiç girmeyecektim.

"Harper tatlım, sana bir hediye almamı ister misin?" Maureen sakar bir sesle sordu. "Belki bir oyuncakçada durabiliriz? Bebekleri sever misin, tatlım?" Üç mimozalı bir brunch'a gidiyor gibi görünüyordu. Belli ki hazırlanmak için zaman harcamıştı, çita desenli dökümlü bir elbise giymiş, sarı-sarı saçlarını kabarık bir at kuyruğu yapmıştı.

"Harper, buraya gelip büyükbaban Mitch'e kocaman sarılmak istemez misin?" diye sordu kollarını iki yana açarak. Dev gibi bir adamdı, benim kadar uzun değildi ama kesinlikle daha genişti, hasır Panama şapkası ve turuncu golf gömleği giymişti. "Senden bir kucak almak beni gerçekten mutlu eder."

Kaitlyn alçak bir sesle, "Lütfen duygusal durumunu onu konfor alanından çıkmaya zorlayan dokunuşlara bağlama," diye azarladı, sadece onun duyabileceği şekilde o pisliğe yaklaşarak. "Bu suçluluk duygusuna yol açar. Fiziksel temas onun kararıdır."

Mitch'in şok olmuş yüz ifadesini gördüğümde gülmek istedim. Kaitlyn için bir puan.

Maureen burnunu çekti. "Biz küçükken büyüklerimize saygı göstermeyi bilirdik. Sanırım artık işler değişti."

Kaitlyn sessizce, "Ve siz küçükken, muhtemelen size sizi rahatsız eden şeylere 'hayır' deme hakkınız olduğu söylenmedi, örneğin hiç tanımadığınız yetişkinlerin size sarılması gibi, bu da sanırım bazı sınırların aşılmasına neden oldu," diye karşılık verdi.

Maureen rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve yüzünde bir hüznün ifadesi belirdi. Kaitlyn belli ki sinirlerine dokunmuştu.

"Hey Harper, biraz dondurmaya ne dersin?" Mitch aşırı dostane bir sesle gürledi. "Dondurma için asla erken değildir, değil mi?"

Hepimiz dönüp Harper'ın neredeyse belli belirsiz bir baş sallamasını izledik. Onu bir kitap gibi okuyabiliyordum ve ziyaretin daha iyiye gitmeyeceğini şimdiden söyleyebilirdim.

"Ne yapabileceğimizi biliyorum," dedi Maureen. "Hadi sahilde yürüyüşe çıkalım. Deniz kabuğu arayabiliriz!"

Bir baş sallama daha.

Kaitlyn'e baktım ve Maureen'in bu kadar ısrarcı olmasından onun da en az benim kadar rahatsız olduğunu anladım ama o da profesyonel moddaydı ve planlanmamış ziyaretin dalgalı sularında gezinmeye çalışıyordu.

"Harper," dedi Kaitlyn yatıştırıcı bir sesle. Dresher'lar geldiğinden beri kızım ilk kez kendisine hitap eden kişiye gerçekten baktı. "Bu sabah boyama yaparken çok güzel vakit geçiriyorduk. Şimdi de boyamak ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Küçük bir sest, eski Harper'ın korkmuş titreyişiydi. Stres seviyemin hızla yükselmesine neden olan bir gerileme. İşler hayal ettiğimden de kötü gidiyordu, özellikle de Harper'ın bu noktaya kadar kaydettiği tüm ilerleme düşünüldüğünde.

Bu kadarı yeterdi. "Sanırım bu kadar ziyaret yeter. Onu görmene izin verdik ve bunun ötesinde hiçbir şeyle ilgilenmediği açık, bu yüzden sanırım gitme vaktin geldi. Biraz zaman tanıyacağız ve belki ileride bir şeyler planlamaya çalışacağız ama bugünlük bu kadar."

Maureen ağzı bir karış açık bana döndü. "*Affedersiniz?* Bizi dışarı mı atıyorsun? Biz onun büyükanne ve büyükbabasıyız!"

Mitch de kızıma odaklanarak hücum katıldı. "Harper, bana bak! Surat asmayı bırak ve bize ne yapmak istediğini söyle. Sana bir sürü seçenek sunduk, şimdiden bir şey seç!"

Sandalyenin köşesine daha da çöktü, kucağına bir yastık aldı ve arkasına saklandı.

Kaitlyn, "Affedersiniz, bu kabul edilemez-" dedi.

"Kesinlikle olmaz!" Ayağa kalkarak ona doğru bağırdım. "Kızımla bu şekilde konuşamazsın!"

Mitch ayağa fırladı. "Ve sen de torunumuzu görmemize engel olamayacaksın!"

"Çocuklar, çocuklar, *yeter*," dedi Kaitlyn, aramıza mesafe koymak için ellerini uzatarak aramıza girdi. "Bu tamamen uygunsuz ve hiç de yardımcı olmuyor."

"Haklısın," diye öfkelen dim. "Mitch, Maureen, lütfen ofisime gelin."

"Hayır, efendim. Kesinlikle olmaz," diye karşılık verdi Maureen ve bana üstten bir bakış fırlattı. "Buraya Harper'ı görmeye geldik, onu bizden uzak tutan adamı değil!"

"Gözlerini açarsan, seninle olmak istemediğini görürsün," diye bağırdım, soğukkanlılığımı tamamen kaybederek. "Ona bir bakın, sizden ödü kopuyor!"

Hepimiz dönüp sandalyeye baktık ve kızımın ortadan kaybolduğunu gördük.

"Harper?" Kaitlyn seslendi. "Neredesin?"

Hepimiz daireler çizerek nereye kaçtığını görmeye çalışırken hava durgunlaştı.

"Harper, sorun yok tatlım," dedim sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Hiçbir yere gitmek zorunda değilsin. Bizimle kalabilirsin, şimdi gidiyorlar."

Mitch avluda dolaşp şezlongların arkasına bakarken öfkeli bir ses çıkardı.

"Harper! Böyle oyunlar oynama," diye azarladı Maureen, kızımın nerede olduğu konusunda endişelenmekten çok kızgın görünüyordu. "Bu hiç hoş değil. Böyle davranmandan hoşlanmıyoruz, genç bayan!"

"Kesin şunu," diye hırladım ona. "Onu daha da korkutacaksın."

Kaitlyn yatıştırıcı bir sesle, "Hey, Harper, hadi odana çıkıp biraz oynayalım," dedi. "Sadece sen ve ben. Başka kimse olmasın."

Sunulan seçenekler arasında kızımın gerçekten istediği seçeneğin büyük olasılıkla bu olduğunu biliyordum. Bu sabahki karmaşadan sonra rahatlamaya ihtiyacı vardı. Harper'ın kafasının yerinde olmadığını bilmeme rağmen onları içeri aldığım için kendime kızgındım ve onlara teslim olmamızı istedikleri için onlara daha da kızgındım.

"Ben rıhtıma bakacağım," dedi Kaitlyn, yüz ifadesi sıkışmıştı. Sakin tavrını korumakta zorlandığı belliydi, bu da beni daha da geriyordu. Kaitlyn her zaman sakin biriydi ve onun gergin olması Harper'ın davranışlarının endişelenmeye değer olduğu anlamına geliyordu.

"Harper!" Mitch kükredi, yüzü kıpkırmızıydı. "*Hemen* buraya gel! Bu hiç komik değil."

Sesinin tonu beni kırdı ve geri çekilip çenesine yumruk atmamak için tüm gücümü harcadım. Hışımla yanına gittim ve yüzüne birkaç santim mesafede durdum, gözlerindeki korkuyu görebilecek kadar yakındım.

"Dışarı," diye homurdandım, kapıyı işaret ederek. "Defol git evimden. *Şimdi*."

Mitch geriye doğru tökezledi. "BEN... BEN..."

Maureen'e, "Sen de," diye homurdandım. "Git buradan."

"Ama biz yardım ediyoruz," dedi sonunda, eliyle etrafını işaret ederek. "Torunumuzu bulmamız gerekiyor."

"Yapmanız gereken tek şey gitmek ve bunu bir daha istemeyeceğim." Cebimden telefonumu çıkardım ve Miguel'i aradım. Tek çalışta cevap verdi. "Dresher'ların binadan çıkarılması gerekiyor. Frank'i çağır ve bunu gerçekleştir."

Ben evin içine doğru yönelirken Mitch ve Maureen şok içinde avluda tökezliyorlardı. Ekibim sayesinde birkaç dakika içinde gitmiş olacaklarından emindim. Etrafta kalıp olanları izlemeye hiç niyetim yoktu. Tek odak noktam Harper'ı bulmaktı.

Stresli bir anında ortadan kaybolması ilk kez olmuyordu. Dönüşünden sonraki haftalarda korktuğunda ya da üzüldüğünde başvurduğu bir stratejiydi bu. Kaitlyn gelmeden önce, uzun zamandır bunu yapmamıştı. Harper'ın kaydettiği ilerlemeye rağmen hâlâ tehlikeli bir yerde olduğunu fark ettiğimde kalbim küt küt atmaya başladı. Nefret ediyordum.

Dresher'ların onun gerilemesine katkıda bulunduğunu düşündüm. Onları bir daha asla onun yanına yaklaştırmayacaktım.

"Harp, neredesin?" Sesim a n t r e n i n sessizliğinde yankılandı.

Vida kaşlarını çatmış bir halde mutfaktan koşarak geldi. "Her şey yolunda mı? Dışarıdan bağrışmalar duydum."

"Dresher'lar buradaydı ve Harper'ı üzdüler, o da şimdi saklanıyor," diye açıkladım. Vida ve ben kızımı bulmak için birçok kez güçlerimizi birleştirmiştik.

Bana başıyla onay verdi. "Tamam. Ben de bakacağım. Merak etme, onu bulacağız. Her zaman buluruz."

Harper'ın gidebileceği birkaç yer vardı, ben de onlarla başladım. İlk olarak, tiyatro odası. Becerikli küçük kız, benim zar zor çözebildiğim projektörü nasıl açacağını bulmuştu ve birkaç kez onu karanlıkta çizgi film izlerken bulmuştum. Kafamı içeri uzattım, ama mağara gibi oda sessizdi.

"Harp, burada mısın?" Hiçbir şey yoktu.

Ayrıca yılbaşı süslerini sakladığımız depoda saklanmayı da severdi. Etrafının gülümseyen balkabaklarıyla ve Noel elfleriyle çevrili olması onu rahatlatıyor gibiydi. Nadiren ziyaret ettiğimiz uzak bir kanattaydı ama emin olmak için kontrol etmem gerekiyordu. Kapıyı kırıp içeri baktım ama içerideki hareketsizlikten onun da orada olmadığını anladım.

Zaman ilerledikçe daha da gergin hissederek avıma devam ettim. Nerede saklanıyordu? Ve güvende miydi? Kaitlyn'in önce su kenarına bakmayı tercih etmesi içimi ürpertti. Harper içeri sızmış olabilir miydi? Adımlarımı hızlandırdım.

Sonra aklıma geldi. *Kaitlyn*. Harper'ın son bölümünden beri tek yeni değişkendi. Ve kızım için bir teselli kaynağıydı. Ve

Tabii ki! Merdivenlerden yukarı, onun odasına koştum.

Kaitlyn'in özel alanına izinsiz girdiğim gerçeğini görmezden geldim ve içeri daldım.

"Harper? Tatlım burada mısın?"

Dolabın kapısının açık olduğunu ve içeride bir şeylerin hışırdadığını fark ettim. "Baba?"

Dolaba doğru koştum ve vücuduma yayılan rahatlamayla birlikte kapıyı açtım. Harper, Kaitlyn'in tişörtlerinden birini omuzlarına sarmış, yerde kıvrılmış yatıyordu. Başını kaldırıp bana baktı, gözleri perişandı.

"Artık onları görmek istemiyorum," diye fısıldadı. "Lütfen beni zorlama."

Dizlerimin üzerine çöktüm ve onu kendime çektim. "Tatlım, hayır, yapmak zorunda değilsin. Korktuğun için çok üzgünüm."

Bana sarılmış, nefes alıp verirken onu ileri geri salladım.

"Bir daha olmayacak, güvendesin," diye mırıldandım, yumuşak saçlarını öperek.

İşte o anda bunun doğru olduğundan emin olmak için ne kadar ileri gitmem gerektiğini anladım.

KAITLYN

Benhiç uyumamış gibi hissederek uyandım.

Saat dokuzu geçiyordu. Erkenden yatmıştım -hepimiz yatmıştık, Harper'ın kötü sabahından sonra gün boyunca uğraşmaktan bitkin düşmüştük- ve ne kadar uzun süre uyuduğuma bakılırsa günü fethetmeye hazır olmalıydım, ama tek yapmak istediğim yuvarlanıp tekrar gözlerimi kapatmaktı. Bugün izin günümdü, bu yüzden yatakta kalmak bir olasılıktı.

Karşılaştığım her şey bana zarar veriyordu. Cassie ile olan kavga. Mitch ve Maureen'le yaşanan dram. Son zamanlardaki gerilemesine rağmen Harper'ı olumlu bir kafa yapısında tutmaya çalışmak. Ufuktaki duruşma.

Bir de James meselesi vardı. İyi bir yerdeydik ama yine de... sonbahar bize doğru hızla yaklaşıyordu, bu da benim görev sürem sonu anlamına geliyordu. O zaman ne olacaktı?

Kapımın yumuşak bir şekilde çalınması beni düşüncelerimden uyandırdı. "İçeri gelsene?"

"İyi misin? Umarım değilimdir."

James elinde kapalı tabaklarla dolu bir tepsiyle içeri girdi.

"Bu da ne böyle?" O şeyi düz tutmaya çalışırken gülerek sordum.

"Yatakta kahvaltı."

"Şaka mı yapıyorsun? Ciddi misin?" Yana kaydım ve yanımdaki boş alanı okşadım. "Buraya gel!"

James tepsiyi önüme bıraktı ve kahve ile mimozayı dökmeden getirmeyi başarması beni daha da etkiledi. Dünyanın en kalifiye garsonu gibi görünüyordu, ince pembe düğmeli bir bluz ve siyah pantolon içinde çoktan giyinmiş ve muhteşemdi. Gözlerimi vücudunda gezdirdim, aniden kahvaltıdan başka bir şey için acıkmıştım.

Yatağın kenarına oturmuş, bana ne yaptığının farkında değilmiş gibi görünüyordu.

"Neden ama? Olay nedir?" Tepsiyi incelerken sordum.

Eğildi ve alnımdan öptü. "Çünkü biraz şımartılmayı hak ediyorsun. Son zamanlarda zor günler geçirdin ve ben de rahatlamana yardımcı olmak istedim."

"Harp nerede?" İzin günüm olmasına rağmen, o benim için her zaman en önemli şeydi.

"Grandy günü," diye açıkladı. "Gün batımına kadar havuzun başında olacaklar."

"Peki burada ne var?" Tepsiyi göstererek sordum.

"Crème brulée Fransız tostı," dedi James, bir süslemeyle bir kapak çıkardı. "Taze meyve, meyve suyu, kahve ve mimoza. Hepsini kendim yaptım."

"Yapmadın," diye güldüm.

"Yakaladın beni," dedi göz kırparak. "Ama Bernardo'dan bu özel menüyü istedim, yani bu sayılır, değil mi?"

"Kesinlikle. Mükemmel planlama."

James ayağa kalktı. "Bugün senin izin günün, bu yüzden seni yalnız bırakacağım..."

Kaşlarımı çattım. "Burada beş kişiye yetecek kadar yemek var, gitmene imkan yok. Gir şu yatağa!"

"Peki efendim!" Güldü ve selam verdikten sonra yanıma çöktü.

Bacağının benimkine değdiğini hissetmek içimde bir zonklama yarattı. Birdenbire son birkaç günün tüm stresi buharlaştı ve odaklanabildiğim tek şey onu ne kadar çok istediğim oldu. James'le sevişmek diğer her şeyi unutmamı sağlayacaktı, en azından bir süreliğine. Kirpiklerimin arasından ona baktım, yüzümdeki geliyorum ifadesinin belli olmasını umuyordum.

"Bu bakışı biliyorum ve buna kanmayacağım," diye kıkırdadı. "Ye. Belki daha sonra bunun acısını çıkarabiliriz." James bir çatal aldı ve yumurtalı ekmeği kesti, sonra da önüme koydu. "Aç bakalım."

"Beni de mi *besleyeceksin*?"

"Evet. Şimdi iyi bir kız ol ve o güzel ağzını benim için aç."

Çifte anlamlılık benim için kaybolmamıştı. Bana kahvaltı veren milyarderin çöküşüne teslim oldum, dudaklarımı çatalın etrafına sararak ve sonra şurubu yalayarak onu baştan çıkarmaya çalıştım, göz temasını hiç kesmedim.

"Mmm," diye şehvetle inledim. "Tadı *çok* güzel."

"Öyle mi?" James biraz kıpırdandı. "Ne kadar güzel?"

"Son damlasına kadar yalamak istiyorum." Elini tuttum ve çatalı ağzıma götürdüm, sonra da dilimi çatalın dişleri üzerinde gezdirdim. Bu kadar pervasızca davrandığım için neredeyse utanıyordum. Ama duracak kadar değil.

"Belki... belki biraz denemeliyim?" diye sordu gergin bir sesle.

Kucağına baktım ve belirgin şişkinliği gördüm.

"Oh, kesinlikle. Sana bir tadımlık vereyim."

Uzandım ve parmağımın ucunu tabakta biriken şurup ve kremaya batırıp dudaklarına götürdüm. Onunla dalga geçmek niyetindeydim ama James elimi tuttu ve parmağımı ağzına götürdü, dilini kıvırdı ve yavaşça dışarı çıkardı.

"Haklısın," dedi kısık bir sesle. "Sanırım bundan daha fazlasına ihtiyacım var." Tepsiyi yakındaki bir şifonyere taşıdı, sonra yatağa geri tırmandı ve kendini üstüme bıraktı.

Bacaklarının arasına uzandım ama bileğimi yakaladı. "Daha fazlasına ihtiyacım olduğunu *söyledim*."

Ağzını benimkine yaklaştırdı ve beni nefessiz bırakan bir öpücük verdi, sonra geri çekildi.

"Sadece biraz tatlılık" dedi, boynuma, sonra köprücük kemiğime, göğüslerimin arasına ve atletimi yukarı ittikten sonra karnıma bir öpücük kondurdu. Külotumu çekiştirdi ve diliyle bana yaptıklarından başka hiçbir şeyin önemi kalmayana kadar daha aşağıları öpmeye devam etti.

James işe gittikten sonra sevişmemizin etkisi bir süre daha devam etti... ama sonunda etkisi azaldı ve kendimi uyandığımda içinde bulunduğum hüzünlü ruh haline geri dönmüş buldum. Tek seçeneğin kelimenin tam anlamıyla koşmak olduğuna karar verdim. Bir tişört ve şort giydim, saçlarımı gelişigüzel bir at kuyruğu yaptım, spor ayakkabılarımı bağladım ve epik bir ter seansına hazırlandım.

Instagram'ı kontrol etmeyi planlamıyordum çünkü genellikle çok uzun süre kaydırmaya takılıp kalıyordum, ancak müziğim düzgün yüklenmiyordu, bu yüzden uygulamaya hızlı bir sapma yaptım ve sonra hemen pişman oldum. Akışımdaki ilk fotoğraf, kollarını Cassie'ye dolamış bir grup gülümseyen kadının "doğaçlama gelin partisi brunch'ı" başlıklı fotoğrafıydı. Orada, onun yanında olmam gerekiyordu. Kız kardeşimin fotoğrafını inceledim.

yüzünde herhangi bir üzüntü izi, beni özlediğine dair herhangi bir ipucu arıyordu ama sanki yanında olmamam umurunda değilmiş gibi parlıyordu.

Tanrım, nasıl da acıtıyordu.

James ve Harper dışında beni kurtaran tek şey annemle daha fazla konuşuyor olmamızdı. Ne kadar iyi bir dinleyici olduğunu ve Cassie'nin yanı sıra James'le olan ilişkim hakkında bana nasıl tavsiyelerde bulunmaya çalıştığını görünce hâlâ şoktaydım. Bu konuda iyi bir rol model olduğundan değil ama yine de. Key West'te geçirdiğimiz zamanı ve Chicago'daki büyüğü geceyi dinlemeyi seviyor gibiydi. Ayakkabı numaralarımızın aynı olduğunu hatırlatacak kadar ileri gitti ve James'in bana aldığı Armani ayakkabıları ödünç almak istememe güldü. Armani'ye yakışır bir durum olursa kullanması için ona söz vermiştim.

Müzik uygulamam arızalanmaya devam edince ruh halim melankoliden öfkeye dönüştü. Onsuz koşamazdım, bu yüzden bunu çözmeye çalışırken patikada hızlı yürümeyi tercih ettim. Sonunda bir ağacın gölgesinde durdum ve telefonumu yere atmaya hazır bir şekilde sinirli bir şekilde bağırdım.

"Birinin kötü ruh halinden kurtulmaya ihtiyacı var gibi görünüyor."

Lou. Görmek isteyeceğim son kişiydi. Antrenmanıma ne zaman başlarsam başlayayım her zaman karşılaşmayı başarmamız delilikti. Geldiğimde bana eşlik etmesinden hoşlanmıştım ama şimdi onu görmeye devam etmek rahatsız edici geliyordu. Sohbet edecek havada değildim ve ilk defa iyi davranmak istemiyordum.

"Hey Lou, sadece kısa bir koşu için zamanım var ve gerçekten odaklanmam gerekiyor," diye yalan söyledim, ona özür dileyen bir gülümseme verme zahmetine bile girmedim. "Sadece müziğimi çalıştırmaya çalışıyorum, sonra da yola koyulmalıyım."

Konuşacak zamanım olmadığını vurgulamak için ondan birkaç adım uzaklaştım.

"Hey, sorun değil. Anlaşıldı. Ama bilmelisin ki ben bir tür teknoloji dehasıyım. Eminim tamir edebilirim." Elini uzattı.

Tereddüt ettim. İçinde ne kadar çok gizli bilgi olduğu düşünöldüğünde telefonumu kimseye teslim etme konusunda kendimi hiç rahat hissetmemiştim ama kaçmam gerekiyordu ve bunun gerçekleşmesinin tek yolu dans müziğiyle kendimden geçebilmemdi.

"Tamam, teşekkürler," dedim telefonu avucunun içine yerleştirirken. "Ama tamir etmek uzun süreceyse zahmet etme. Dediğim gibi, gitmem gerek."

"Merak etme. İki dakika ya da daha az."

Üzerinde çalışmaya başladığında kendimi biraz kötü hissettim. Lou gerçekten iyi bir adamdı ve bana karşı kibar olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Berbat bir ruh halinde olmam onun suçu değildi.

"Hoppala, neredeyse üç dakikaya geldim; sanırım dokunuşumu kaybediyorum," diye güldü James telefonuma dokunurken. "Ama oraya geliyorum."

"Hey, eğer başaramazsan, sorun değil-"

"Aaaand, bitti! Beyoncé'niz, hanımefendi," dedi Lou, telefonumu geri verirken eğilerek.

"Oynat" tuşuna bastım ve "Single Ladies "in tatlı sesi havayı doldurdu.

"Yok artık! Lou, çok teşekkür ederim. Günü kurtardın."

"Benim işim de bu sayılır," dedi bana göz kırparak. "Artık ödeşme şartlarını konuşabilir miyiz?"

Midem bulandı. Muhtemelen telefonumu tamir ettikten sonra ona borçlu olduğumu düşünüyordu. Belki de şüphelenmem adil değildi ama gözlerindeki bakıştan hoşlanmamıştım.

"Bir dahaki sefere," dedim, ona kocaman, sahte bir gülümseme verdim ve birkaç adım geriye doğru koştum. "Koşmam lazım!"

"Merak etme, uzun sürmez," dedi, tavrı gülümseyen adamdan lazer gibi bana odaklanan adama dönüştü. "Seni yemeğe götürüyüm. İlk tanıştığımızdan beri sana sormak için can atıyordum."

Kahretsin, bunu daha önce hallettiğimizi sanıyordum - arkadaş olmaktan başka bir şeyle ilgilenmediğimi anladığını sanıyordum. Görünüşe göre daha açık olmam gerekecekti. Ona doğru geri yürüdüm.

"Lou, seni tanımak harikaydı. İyi bir arkadaş oldun. Ama dürüst olmalıyım, sana karşı hissettiğim tek şey bu. Özür dilerim, umarım beni anlarsın."

Yüzü düştü ve sonra öfke gibi görünen bir şeye dönüştü. "Arkadaştan daha fazlası olabileceğimizi kanıtlamama izin ver. Bir randevu ve göreceksin."

Hayır cevabını kabul etmediği için sinirlendiğimi hissettim. "Lou, ben... ben biriyle görüşüyorum. Ve mutluyum."

"Gerçekten mi?" İğrenmiş bir ses çıkardı. "Keşke bunu bana söyleseydin. Aksi takdirde seninle bu kadar zaman kaybetmezdim."

Tepkisi bir tokat gibiydi. Cevap verecek kadar kendimi toparlamam birkaç saniye sürdü.

"Böyle mi düşünüyorsun? Boşa harcanan zaman mı? Vay be, ben de senin iyi biri olduğunu sanıyordum."

"Ben iyi bir adamım," diye alay etti Lou. "Ama sanırım bunu asla bilemeyeceksin. Görüşürüz, evlat."

Aniden döndü ve beni günümün daha ne kadar kötüye gideceğini sorgulamaya bırakarak koşarak uzaklaştı.

JAMES

(Tipik Pazartesi saçmalıkları.

Kulüplerimdeki hafta sonları her zaman ele almam gereken yeni sorunlarla doluydu ve bu da Pazartesi günlerimi angarya haline getiriyordu. Elbette, benim için çalışan ve zorluklarla başa çıkmaya hazır tonlarca insan vardı, ancak kulüplerimin başarılı olmasının bir nedeni vardı ve bu neden bendim. Mikromanager? Patron delisi mi? Bana ne dedikleri önemli değildi, işleri yapma şeklimi değiştirecek değildim.

Muhasebecimin bana gönderdiği faturaları gözden geçiriyordum ki telefonum ismim için kurduğum Google haber uyarısıyla çaldı. Dünyanın hakkımda ne söylediğini takip etmekten ne kadar nefret etsem de başka seçeneğim yoktu. Hasar kontrolü hayatımda gerekli bir kötülüktü.

Kulüplerimden birinde çıkan bir kavgayla ilgili bir şeyler görmeyi umarak telefonumu elime aldım. Başlığı gördüğümde neredeyse düşürüyordum.

Milyarderin Kızına Akıl Sağlığı Teşhisi: İçeride Kalmasının Sebebinin Görün!

Yumruğumu masama vurdum ve kontrolsüz bir şekilde kükredim. Mide bulantısı içime doldu ve yavaş, derin nefesler alarak karnımı sıktım. Böyle bir şey olmayacaktı. Şimdi olmazdı.

Harper çocuk kaçırma olayından sonra bir sürü makaleye konu olmuştu, ki bu beklenen bir şeydi, ama neyse ki haber döngüsü değişmişti

birkaç hafta sonra bana geri döndü. Kızımın mahremiyetini korumak için kurbanlık koyun olmam gerekiyorsa, öyle olsun. İstedikleri kadar hakkımda saçma sapan hikayeler yazsınlar, yeter ki çocuğu bu işe karıştırmassınlar.

Harper'dan bahseden haberlerin listesine tıkladım. Haberi yapan yayın organı sansasyonel bir başlık kullanmıştı, ancak haber her yerde, hatta çocukluk agorafobisi hakkında "düşünceli" yazılar yazan saygın kaynaklar tarafından bile ele alınıyordu. O kadar öfkeliydim ki orijinal yazıyı zar zor okuyabildim.

Ama sonra öfkemi başka bir seviyeye taşıyan satırı gördüm.

Makalede alıntı "Morris ailesine yakın bir kaynaktan" yapılmıştı ama ben bunun Kaitlyn'in Harper'la çalışmaya başladığı ilk haftalarda bana gönderdiği bir mesajın parçası olduğunu hemen anladım. Mesajda şöyle yazıyordu: "Harper araziden ayrılmaya neredeyse hiç ilgi göstermiyor. Her zaman korkmuş görünüyor."

Kelimesi kelimesine hatırlıyordum çünkü o mesajı aldıktan sonra hissettiğim keder kalbime bir bıçak gibi saplanmıştı. Kızımın acı çektiğini ve ona yardım edemediğimi kabul ediyordum.

Her şeyin izinin Kaitlyn'e kadar sürülebileceğini fark ettiğimde parçalar bir araya geldi. Harper'ın hikâyesini -ve diğer her şeyi- basına sızdıran isimsiz kaynak oydu!

Yine masamı yumrukladım. Nasıl? Güvendiğim, hatta *sevdiğim* biri, üstelik gizlilik yasalarına bağlı biri nasıl olur da bana bu şekilde sırt çevirebilirdi? Özel hayatımın ayrıntılarını anlatması için ne kadar para gerekiyordu? Kızımı satması için, Tanrı aşkına?

Kalbimin kırık olduğunu kabul etmeyi reddettim. Hayır, ihanete *uğramıştım* ama ve bunu hemen düzeltmeyi planlıyordum.

Kaitlyn Thorn'un aileme yaptıklarının bedelini ödemesi gerekiyordu.

Harper'ın **a n l a m a m a s ı** için oraya varmadan önce öfkemi her zamanki buz gibi soğuk maskemin arkasına saklamaya çalışarak kütüphaneye doğru hışımla yürüdüm. Kızımın heyecanlı sesi koridorda yankılanırken içeri girmeden önce duraklamak zorunda kaldım. Gözlerimi sıkıca kapattım. Ne haltlar dönüyordu? Bütün bunlar nasıl mantıklı olabilirdi? Harper sonunda yeniden çiçek açıyordu ve onun büyümesine yardım eden kişi ona ihanet edenle aynı kişi miydi? Kaitlyn'in bana yaptıkları yüzünden öfkeliydim ama Harper'a yapmak üzere olduğu şey yüzünden yıkılmıştım.

Kahkahalar. İkisi o kadar çok kıkırdıyordu ki bir yanım bu şakaya benim de katılmamı diliyordu. Kızımdan bu sınırsız neşeyi tekrar duymam ne kadar sürerdi? Kaitlyn'in pozisyonu için başvuran diğer adayları görmüştüm ve hiç kimse onun niteliklerine yaklaşılamamıştı. *Bu* olaya kadar, bu pozisyon için daha iyi birinin olmadığına ikna olmuştum. Neredeyse kadere inanacaktım, çünkü Kaitlyn sanki bizim için yaratılmış gibiydi.

Para. *Para* yüzünden her şeyi mahvetmişti. Bunu anlayamıyordum. Ona inanılmaz bir ücret ödüyordum ve Emily'nin aksine kumar bağımlısı olmadığını biliyordum - bu sefer *çok* daha kapsamlı bir geçmiş araştırması yapılmıştı. O halde paraya ne için ihtiyacı olabilirdi? Güvenimize ihanet etmeye degecek kadar önemli olan şey neydi? Buna bir anlam vermek benim için imkânsızdı.

"Hey!" Odaya girdiğimde Kaitlyn parlak bir sesle "Merhaba!" dedi. Güneş ikisinin üzerinde parlıyordu ve gülümsemeleri daha da büyük görünüyordu. "Bilin bakalım kim 'gitmek istedikleri' listesine üç yeni yer ekledi?"

Harper sandalyesinde kıpırdandı ve elinin arkasından kıkırdadı.

"Bu bir gerçek mi?" Düzgün bir sesle sordum ve kızıma gülümsemeyi başardım. "Bu harika Harp!" Yeniden Kaitlyn'e odaklandım ve gülümsememin kaybolduğunu hissettim. "Seninle ofisimde konuşmam gerekiyor. Hemen."

Bu emri ilk kez vermiyordum, bu yüzden Kaitlyn'in küçük baş sallaması herhangi bir endişe belirtisi değildi.

"Tamam, Harper'a bir sonraki çalışma kitabı alıştırmasını ayarlayayım, seninle orada buluşuruz."

Onu beklemek için hışımla geri dönerken ellerimin yumruk olmasını engelleyemedim. Beş dakika sonra kapıyı çaldı ve aynı anda iterek açtı.

"Hey, her şey yolunda mı? Üzgün görünüyorsun. Mitch ve Maureen yine birlikte mi?"

Ona telefonumu uzattım. "Oku şunu."

Kaitlyn telefonu benden alırken bana sorgulayan bir bakış attı ve ardından makaleyi taramaya başladı.

"Bekle... nasıl..." dedi mektubu okurken. "Kim..." "Bana aptalı oynama," diye hırladım ona. "Sen olduğunu biliyorum."

Gözleri şokla irileşti ve keskin bir nefes aldı. "Ne demek istiyorsun? Gerçekten bu sızıntıdan benim sorumlu olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Mesajlarınızı kelimesi kelimesine alıntılamışlar. Başka nasıl erişim sağlayabilirler ki?" Yüz ifadesini izledim ve harika bir oyuncu olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. İnandırıcı bir şekilde şok olmuş ve yıkılmış görünmeyi başarmıştı. "Buna değer miydi? Ha? Beni sattığına? *Bizi* satmak mı? Sana ne kadar ödediler?"

Kaitlyn'in gözleri yaşlarla doldu. "Sen ciddisin," diye fısıldadı. "Bunu gerçekten benim yaptığımı düşünüyorsun."

"Ya basınla doğrudan temasa geçtiniz ya da başka birine bilgi sağladınız. Bu yüzden güvenlik evi taradığında hiçbir şey bulamadık. Çünkü *senden* geliyordu."

Yanaklarından süzülen timsah gözyaşları beni etkilememişti. Bana yaklaşmasına izin verdiğim için, onu sevdiğime inandığım için kendimi tekmelemek istedim. Kurallarımı çiğnemiştım ve bakın karşılığında ne almıştım.

Skandal. İhanet. Ve en kötüsü, benim için hayattaki her şeyden daha önemli olan tek kişiye ihanet.

Kızıma.

Harper'a Kaitlyn'in öldüğünü söylemek zorunda kalacağımı düşününce içimi bir acı kapladı. Ne söylersem söyleyeyim anlamayacaktı. Takvimi göstererek ve günleri işaretleyerek onu Kaitlyn'in bizimle kalışının sonuna hazırlıyorduk, ancak tüm bu hazırlık çalışmalarına rağmen Harper inkar ediyor gibiydi, sürekli olarak Cadılar Bayramı, Şükran Günü ve Noel'de hep birlikte yapacağımız şeylerden bahsediyordu, sanki Kaitlyn'in tüm bunlar için etrafta olmasını bekliyormuş gibi. Kaitlyn'in *erken* ayrılabilceği fikri onun hiç hazırlıklı olmadığı bir şeydi. Kaitlyn'e tapıyordu ve sadece birkaç dakika önce Kaitlyn'in de onu sevdiğine gerçekten inanmıştım.

Belki onun da bana aşık olduğunu düşünecek kadar aptaldım.

"Çık dışarı."

Sesim düzdü. Bu benim yeteneklerimden biriydi, gerektiğinde duygularımı gizleyebilme yeteneğim.

Kaitlyn acı dolu bir çığlık attı, telefonumu onu haşlıyormuş gibi masama fırlattı ve bana doğru yürüdü. "James... *hayır!* Seni ya da Harper'ı incitecek bir şey yapmayacağıma inanmalısın!"

Daha fazla yaklaşmasını engellemek için elimi kaldırdım. "Başka bir açıklaması yok. Makaledeki bilgiler bir iç sızıntı olduğunu açıkça ortaya koyuyor ve bunun olabileceği tek kişi de sizsiniz."

"Ama tek personeliniz ben değilim ki!" diye gözyaşlarını tutamadı.

"Vida olabileceğini mi söylüyorsun? Ya da Bernardo? Miguel?" Bir kahkaha attım. "Onlar Harper doğmadan önce de ailemizle birlikteydi. Tekrar dene."

Kaitlyn masamın yanındaki sandalyeye yığıldı ve başını ellerinin arasına gömdü. Çıkardığı acı dolu sesler beni etkilememişti.

Düz bir sesle, "Bugün saat dörde kadar binadan ayrılmanız gerekiyor, bu da size tam beş saat veriyor," dedim. Sözleşmenin içini dışını biliyordum. "Eğer o zamana kadar tüm eşyalarını toplayamazsan, onları bırakabilirsin ve biz de sana göndeririz. Binadan çıkmadan önce Harper'la bir daha temas kurmayacaksın. Gitmeye hazırlanırken Miguel seni gölgeleyecek. Bugüne kadarki çalışmalarınız için ücretleriniz imzaladığınız sözleşmeye uygun olarak ödenecek, ancak feshinizin niteliği nedeniyle kıdem tazminatı verilmeyecektir. Sizin açınızdan herhangi bir yasal işlem iki nokta yedi maddesini devreye sokacaktır, bu da şu anlama gelir-"

"James!" diye hıçkırdı. "Onunla konuşmak zorundayım, ona gideceğimi söylemek zorundayım. Veda etmeden ortadan kaybolmamın bana ne kadar zarar vereceğini tahmin bile edemezsin!"

"Zarar vermek mi? Zarar vermekten mi bahsetmek istiyorsun?" Tısladım ve telefonumu işaret ettim. "*Bu* zarar verici. Ve daha da kötüsü, bu bir ihanet. Bize yaptığın şeyin yasal sonuçlarını düşünmeye başlamadım bile, Kaitlyn. Sanırım buradaki ilk gününde imzaladığın gizlilik anlaşmasını unuttun."

Elini gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne sürdü. "Okumaya bile zahmet etmedim çünkü benim için geçerli olmayacağını biliyordum."

"Peki o zaman, hafızanızı tazeleyeyim. Dördüncü madde, gizliliğin ilk ihlalinin 500.000 dolar para cezasıyla sonuçlanacağını ve sonraki her ihlalin 250.000 dolar olarak tahakkuk edeceğini belirtiyor. O haberde gördüklerime dayanarak, Morris ailesine bir milyon dolardan fazla borçlu olacaksınız."

"Para umurumda değil," diyerek sandalyeden fırladı ve bana bağırdı. "Ben Harper'ı önemsiyorum. Ve *seni*!"

Yüzündeki ıstırap o kadar gerçek görünüyordu ki bir an için yanılıyor olabileceğimi düşündüm. Ama onu bu hale getiren başka kimse yoktu.

mantıklı. Kaitlyn ve benim dışında kimsenin o mesaj dizisine erişimi olamazdı ve kesinlikle sızdıran ben *değildim*. Kaitlyn'di, bunu inkâr etmesine imkân yoktu.

Cevap vermedim ve sözsüz bir şekilde telefonuma doğru yürüyüp çok iyi bildiğim numarayı tuşladım. "Miguel, Bayan Thorn'un binadan çıkarılması gerekiyor. Eşyalarını toplarken yanında kalman gerekecek."

Miguel cevap vermeden önceki duraksama çok şey anlatıyordu. "*Jefe*... ciddi misin?"

Açık cam kapının yanında daireler çizerek yürüyen Kaitlyn'e baktım.

Geldiği ilk gün, onun gerçekte kim olduğuna dair parçaları bir araya getirdiğimde durduğu yerde. Ve şimdi bu ikinci kez oluyordu.

"İnanılmaz. Harper'la temas kurmadığından emin olun." Bu, Kaitlyn'den başka bir acı dolu çığlık daha aldı.

"Emredersiniz efendim." Sesi sessizdi. Bana soru sormaması gerektiğini çok iyi biliyordu. "Hepsi bu kadar," dedim Kaitlyn'e.

"Toplanmaya başlamalısın."

Ses tonum ne hissettiğime dair en ufak bir ipucu bile vermiyordu. Aramızdaki bağı sonsuza dek kopardığımda Kaitlyn'in içimde kopan fırtınadan muhtemelen haberi yoktu.

"James, lütfen... ona son bir kez sarılamayacağıma *emin* misin?" Kaitlyn gözyaşları içinde yalvarıyordu. "Ayrılmakla ilgili hiçbir şey söylemeyeceğim. Sadece ona ne kadar özel olduğunu ve ona inandığımı söylememe izin verir misin?"

"Kesinlikle olmaz. Kızımın yanına bile yaklaşamayacaksın."

Bir hıçkırık dalgası daha, ama sesi ne kadar ikna edici olursa olsun, fikrimi değiştirmeme imkân yoktu.

Her şey bitmişti.

KAITLYN

Ben gözyaşlarımın bittiğini sanıyordum ama güneş batıyordu ve ben ağlamak için yeni nedenler bulmaya devam ediyordum.

Olanlar yüzünden hâlâ şoktaydım. Olayların bitiş şekli. Eşyalarımı hızla toplayıp Morris'in evinden ayrılırken Miguel bir melek gibi davranmıştı. Elbette sadakati James'leydi ama arabama binmeden önce bana sarılması her şeyi anlatıyordu.

Oradan ayrıldıktan sonra adadan ayrıldım ve bulduğum ilk otoparka girdim, böylece olanları *sindirmek* için bir dakika ayırabildim. Ve biraz daha ağladım. Çünkü James'in ona ihanet ettiğime neden inandığını anlayamıyordum. Kanıtlar beni kesinlikle kötü gösteriyordu çünkü evet, makaledeki alıntı doğrudan benim mesajımdan alınmıştı ama ben asla kimsenin kişisel yazışmalarımızı görmesine izin vermezdim. Bu etiğin, güvenin ve savunduğum her şeyin ihlaliydi.

Ama belli ki bana inanmamıştı.

Eve, daireme gidemezdim. Açıklarsam Adam muhtemelen alt kira anlaşmamızı bozmayı kabul ederdi, ama bunun için enerjim yoktu, bu yüzden onun yerine sonunda otoparkın yanında küçük bir havuzu olan berbat bir motel buldum. Az önce ayrıldığım yere göre iç karartıcı bir değişiklikti ama sorun değildi. "İç karartıcı" ruh halime tam olarak uyuyordu. Bundan sonra ne yapacağımı düşünmek için biraz zaman ayırmalıydim.

Taşınmak ve bir motelin cehennem çukurunda sıkışıp kalmak uygun görünüyordu.

Biriyle konuşmam gerekiyordu. Her zaman Cassie'yle konuşurdum ama o seçenek de yoktu. Sonra aklıma geldi: Tavsiye ve teselliye ihtiyacı olan diğer normal insanlar gibi annemi arayabilirdim. Onun rehabilitasyon sonrası versiyonu nihayet tüm doğru şeyleri söyleyebilecek, hayatım boyunca annemden beklediğim teselli verebilecek donanıma sahipti. Zaten birkaç kez Facetime'da görüşmüştük, bu yüzden iki kez düşünmeme gerek kalmadan onu aradım.

Kameram açıldığında ne kadar berbat görüldüğümü gördüm. Şiş gözler, lekeli yanaklar. Berbat bir haldeydim.

Telefon bağlandığında annem "Selam tatlım," diye şarkı söyledi. Kamerası açıldı ve genişçe gülümsemekten endişeyle kaşlarını çatmaya başladı. "Olamaz, sorun ne? Ağlıyor gibi görünüyorsun!"

Kendimi tutmaya çalışarak burnumu çektim. "James... James beni kovdu. Beni dışarı attı."

Bu kelimeleri söylemek bile beni tekrar gözyaşlarına boğdu.

"Oh, oh, tatlım," diye mırıldandı annem. "Ağlama! Keşke orada olup sana sarılabilseydim."

Kendimi toparlamayı başardım. "Teşekkürler."

"Şimdi bana tam olarak ne olduğunu anlat ve bunu nasıl düzelteceğimizi bulalım, tamam mı?"

"Keşke bu kadar kolay olsaydı." Ellerimi yüzüme sürdüm ve gözyaşlarımı sildim. "Düzeltenin mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Ne yaptığını açıkla," dedi annem yumuşak bir sesle ve bu da sözlerinin acısını biraz olsun hafifletti. "Bana her şeyi anlat."

"Hepsi bu kadar. Ben hiçbir şey yapmadım."

James'in ne kadar kızgın görüldüğünü ve benim ne kadar aciz olduğumu her düşündüğümde yıkılmamaya çalışarak acı dolu hikâyeye başladım.

Harper'a veda etmek için.

"Peki bu bilgileri satmadın mı?" diye sordu annem, şok edici bir şüpheyile bakarak.

"Hayır! Asla satmam!"

"Tamam, güzel, güzel. Peki ya makaleyi yazan kişinin izini sürüp kaynağın gerçekte kim olduğunu öğrenirsen? Sonra James'e söylersin ve her şey eskisi gibi olur."

"O kadar kolay değil anne. Ve eminim ki yazar kaynağını açıklamayacaktır."

"*Bir şeyler* yapmalısın Kaitlyn," dedi suçlayıcı bir sesle. "James'e ulaşmanın bir yolunu bulmalısın."

"Dinlemiyor. Ve biliyor musunuz? Bu bile aramızdaki ilişkinin düşündüğüm kadar iyi olmadığını gösteriyor. Demek istediğim, bir ilişki içindeyken birbirinizi dinlemeniz ve zor dönemleri aşmanız gerekir. Beni suçladıktan sonra konuşmama bile izin vermedi. Ve bana inanmaması canımı acıtıyor, anlıyor musun? Sanki beni hiç tanıımıyormuş gibi."

"Peki, bu kimin suçu?"

"Bekle... dur... *James'in* tarafını mı tutuyorsun?" Şaşkınlıkla sordum, yanlış anladığımdan emindim.

"Tek söylediğim onun bakış açısını görebildiğim. Yaşam tarzını koruyor. Yatırımlarını. Eğer sana güvenemeyeceğini düşünüyorsa, bunun suçlusunun sen olabileceğini düşünmek zorundayım. Bu yüzden sen olmadığını ona kanıtlamak için çok çalışmalısın. Onu geri kazanmalısın, Kaitlyn."

Söylediklerini evirip çevirmeye çalıştım ama hiçbir şekilde mantıklı bir hale getiremedim. "Anne, her şeyden önce o *kızını* koruyordu, yatırımlarını değil ve ikincisi... onu geri kazanmak diye bir şey yok. İşimiz bitti."

Annem sustu ve yüzündeki nazik ifade kayboldu, yerini rahatsız edici derecede tanıdık gelen sert, kısık gözler ve çökmüş bir ağız aldı. *Bu* benim hatırladığım annemdi. Yeni, geliştirilmiş versiyonu değil, orijinal versiyonu. "Her şeyi berbat ettin kızım. Hem de çok fena."

"Neyi?"

"Bir ömür boyu süren güvenliğimizi çöpe attın," diyerek ekrandan bana baktı. "Şimdi bizi kim koruyacak?"

"Az önce 'biz' mi dedin?" diye sordum. Hâlâ neler olduğu konusunda kafam karışıktı... ama parçalar bir araya gelmeye başladığında midemin bulandığını hissedebiliyordum.

"Tabii ki istedim. Benim gibi yıkanmış bir bar serserisini kim ister ki? *Sen* bizim birinci sınıf biletimizdin. Ve çok yaklaştıydın! Neredeyse şampanyanın tadını alabilecektim. Ama sen gittin ve her şeyi mahvettin."

O konuştuğça kusacakmışım gibi hissediyordum.

"Faturalarım var, Kaitlyn!" diye devam etti. "Ve yapmak istediğim şeyler var, Vegas'a gitmek gibi. Bunu nasıl yapacağım? _"

Uyuşmuş hissederek "aramayı sonlandır" düğmesine bastım.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Bu kadar kör? Annemin değişebileceğine ve gerçek bir ilişkinin yolunu bulabileceğimize inanmayı çok istemiştim ama uyarı işaretlerini görmezden gelmiştim. Neden Cassie'ye değil de sadece bana ulaşmıştı? Neden hep James ve benim için harcadığı para hakkında konuşmak istiyordu? Düşündükçe, en başından beri fark etmem gereken düzinelerce kırmızı bayrağı daha fazla fark ettim. Acı dalgasının beni dibe çekmesini bekledim ama bunun yerine sadece... kızgın hissettim. Ve kararlı.

Ne olursa olsun arkamı kollayacağına gerçekten güvenebileceğim tek kişiyle bağlantı kurmaya kararlıyım.

Riskli bir hamleydi ama hayatım şu anda bir çöplük yangınıydı, daha ne kadar kötüleşebilirdi ki?

Cassie'nin kapısını çalmadan önce ayçiçeği buketini ve pembe kek kutusunu kollarıma yerleştirdim. Bunun korkunç bir şekilde yanlış gitme potansiyeli vardı ama kız kardeşimden af dilemeden gitmeyecektim.

Kapıya doğru yürüdüğünü ve gözetleme deliğinden dışarı bakmak için durakladığını duydum. Sonunda kapıyı açana kadar sanki bir sonsuzluk geçti.

"Bu bir sürpriz," dedi düz bir sesle, beni bir aşağı bir yukarı süzerek. Saçlarını at kuyruğu yapmıştı ve mavi çizgili bir önlük giymişti. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Kız kardeşim stresli bir şekilde yemek pişiriyordu.

"Selam, Cassie. Bunlar senin için." Çiçekleri ve kutuyu peş peşe uzattım, hepsini tutmaya çalışırken kekeledi. "Bir saniye içeri gelebilir miyim? Sana söylemem gereken birkaç şey var."

İç çekti. "Peki. İçeri gel."

Son gelişimden bu yana çoğalan paketlenmiş hediyelerin yanından geçerek arkasından gittim. Düğün gününe ne kadar yakın olduğumuzu hatırlatan bir başka şeydi bu.

"Ben de stres keki yapıyordum. şu anda onlara ihtiyacım yok." Elindeki kek kutusunu kaldırdı.

"Yapmana yardım edebilir miyim?" Parmaklarımı çapraz yaptım.

"Hayır." Bir süre bekledi. "Ama tezgâhta oturup beni izleyebilirsin."

İlerleme!

Cassie küçük mutfağına geri döndü ve tezgâhın üzerinde, kırılmış yumurta kabuklarının yanında duran kâseye gitti. "Biraz salmonella ister misin?" Çekmecedan bir kaşık aldı ve brownie karışımına daldırdı,

Ben tabureye yerleşirken tezgahın üzerinden bana uzattı. "Düşündüm de, bunu hak ediyorsun sayılır."

Küçümseyici yorumlarına rağmen bana karşı yumuşadığını söyleyebilirdim. Cassie hâlâ eskisi kadar kızgın olsaydı beni kapıdan içeri almazdı.

"Teşekkürler." Kaşığı yalayarak temizledim. "Başka bir şey söylemeden önce, annemi düğüne davet ettiğim için ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Bu yanıştı. Önce seninle konuşmalıyım."

Kaseyi karıştırırken başıyla kısa bir **s e l a m** verdi ama bana bakmadı.

"Ve sen her konuda haklıydın."

Cassie sonunda gözlerimle buluştu. "Sana ne yaptı?" Sesi tıslayarak çıktı.

"Onun bana ulaşmasının tek sebebinin..." Bunu yüksek sesle itiraf etmekten rahatsızlık duydum. Boğazımı temizledim. "James'in parasının peşindeydi."

Cassie'nin gözleri kısıldı ve bir an için annemize çok benzedi. "Hayır."

Başımı salladım. "Açıkça söyledi ve itiraf etti. İğrençti." "Sana söylemişim demekten nefret ediyorum..." Cassie başını salladı.

"Biliyorum, biliyorum. Ama onun gerçekten farklı olduğunu umuyordum. Gerçek bir aile olduğumuzu hayal ediyordum. Normal bir aile, anlıyor musun? Büyük gününü birlikte kutlayabileceğimizi umuyordum. Beni değiştigiğine inandırdığına inanamıyorum."

Cassie kaşlarını çatarak, "Kadın nasıl dolandırıcılık yapılacağını biliyor," dedi. "Kendi kızları üzerinde bile. En azından birini." Bana bir bakış fırlattı. "Umarım James'e ona dikkat etmesi gerektiğini söylersin. Çünkü umutsuzluğa kapıldığını ve onu senin davet ettiğini iddia ederek kapısına dayandığını görebilirim."

Ve Şimdi ziyaretimin diğer zor kısmına sıra gelmişti. Cassie'ye odaklanmak için James'le ilgili üzüntümü bastırmayı başarmıştım ama Şimdi ona söylemem gerekiyordu.

"Biz ayrıldık. Ya da o benden ayrıldı. Aslında beni kovdu." Ağzı açık kaldı.

"Birisi Harper hakkında içeriden bilgi sızdırmış ve bunun bir kısmı mesajlaŐmamızdan geldiği için bunu yapanın ben olduğumu düŐünmüŐ." Alt dudağım titredi.

"Ah, Katie!" Yüzü düştü. "ok özür dilerim. Bana neler olduğunu anlat."

Konuşmak için kendimi toparlamam birkaç dakika aldı ve sonunda ona her Şeyi anlatmayı baŐardığımda Şaşkın görünüyordu.

"Sanırım onu sandığım kadar iyi tanıımıyormuŐum," diye bitirdim omuz silkerek ve ağlamaklı bir gülümsemeyle.

"Yani... senin bunu yapacağına gerçekten inanıyor mu? Seni hiç mi tanı mıyor?"

"Sanırım yle değil. Hiçbir zaman ciddi bir Şey için anlaŐmadık, bu yüzden belki de onun zihninde fuck-buddy statüsünden hiç çıkmadım."

Cassie gözlerini kısarak bana baktı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Başımı salladım. "Hayır."

Ve bu doğruydı. Her Şey nasıl bitmiŐ olursa olsun, birlikteyken çok gerçek hissetmiŐtım. Çok anlamlıydı. Ve onun da bunu hissettiğini biliyorum. Peki neden her Şeyi bir kenara bıraktı?

Kız kardeşim beni inceliyor, ağzımı amama bile gerek kalmadan sonuçlara varıyordu. "Onu seviyordun, değil mi?"

Bunu bu kadar açık bir Şekilde duymak sarsıcıydı. Bunu kendime hiç itiraf etmemiŐtım ama hissetmiŐtım. Kalbimde, kemiklerimde. Evet, James'i seviyordum.

Morris. Ama iş yüksek sesle söylemeye gelince, tek yapabildiğim başımı sallamak oldu.

"Bunu hissetmemesi için aptal olması gerekir."

"Cassie," diye iç geçirdim. "Bitti artık. Sürünerek geri dönecek türden bir adam değil, güven bana." Kutuyu işaret ettim. "Kekler pişerken bir kek istiyorum, lütfen."

"Tamamdır." Bana doğru kaydıldı ve sonra dolabına gitti. "Kırmızı şarap keklerle iyi gider, değil mi?"

"Kulağa harika geliyor," diye mırıldandım ağzım kırmızı kadife ile doluyken.

Şişeyi göğsüne bastırarak arkasını döndü. "Seni çok özledim. Bunu biliyor muydun? Bu düğün saçmalığının hiçbirisi sensiz eğlenceli olmadı. Kızlar harika ama *sen* değiller."

"Cassie, beni yine ağlatma," dedim sesim çatlayarak. "Gözlerim şimdiden çok şişti."

Şişeyi yere bıraktı ve kollarını açarak odanın diğer ucundan bana doğru yürüdü. Ona doğru yürüdüm ve iki mıknatısın bir araya gelmesi gibi birbirimize bağlandık. James beni kovduğundan beri kendimi o kadar yalnız hissetmişim ki, yeniden gerçek, tüm vücudumla sarılmak inanılmazdı.

Cassie omzuma doğru burnunu çekti. "Özür dilerim, sanırım sümüğüm üzerine bulaştı."

"Sorun değil," diye gözyaşlarımın arasından güldüm. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum, sümüğünü bile."

Nihayet birbirimizden ayrıldığımızda Cassie yüzümü avuçlarının arasına aldı ve gözlerini gözlerime dikti. "Benim MOH'um olur musun, lütfen? Sana yalvarıyorum."

"Elbette," diye güldüm, içime bir rahatlama yayıldı. "Ben de bunu sormanı bekliyordum!"

Tekrar sarıldık. "Kimse beni senin gibi anlayamaz."

"Ben senin ablanım, bu benim işim sayılır."

Cassie sonunda benden uzaklaştı. "Hayır, senin işin düşün planlamacımızı vanilyanın yeni baş aşağı ananaslı pasta olduğuna ikna etmek."

Güldük ve kısa bir süre için hayatımın geri kalanının hâlâ darmadağın olduğu gerçeğini unuttum.

JAMES

("Kaitlyn gibi yapmıyorsun," dedi Harper asık bir sesle. Kollarını masanın üzerinde kavuşturdu ve başını masanın üzerine koydu. üstlerinde.

Kızımın haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordum. Kaitlyn'in becerisi ve yetkinliğiyle boy ölçüşemezdim ama bu denemediğim için değildi. Kaitlyn ayrıldıktan sonra hayatımı düzene sokmak ve Harper'la çalışmak için bir süre izin almıştım, bu arada ekibim onun yerine geçecek birini bulmak için çizim tahtasına geri dönmüştü. Annem ve ben birlikte çalışıyorduk ve kız kardeşimi hiç görmemiş olsam da annemin Jess'e de yardım ettiğini biliyordum.

Kaitlyn, günlük planlar ve ulaşılması gereken kilometre taşlarıyla birlikte kapsamlı bir geçiş belgesi hazırlamıştı, ancak kızımın paylaştığı öğrenme sevincini yakalayamadım. Harper ve benim Kaitlyn'in kaybının yasını kendi yöntemlerimizle tutuyor olmamız da işe yaramadı.

Evde bir boşluk vardı. Hepimizin hakkında konuşmayı reddettiği bir kasvet. Ve ben Kaitlyn'in ihanetine ne kadar üzülsem de, zavallı Harper'ın onun ani gidişle ilgili üzüntü ve kafa karışıklığıyla uğraşıyor olması beni kahrediyordu.

"Geri gelemeyeceğinden emin misin baba?" Harper sordu.

İçimi çektim. "Eminim. Yapması gereken başka işleri vardı." Kaitlyn'in yokluğunu "iş "e belirsiz göndermeler yaparak açıklamıştım.

Harper'ın ilk elden bildiği bir şey planları kolayca mahvedebilirdi.

"Veda etmek için onu görebilir miyim? Ona son bir kez sarılmak istiyorum." Kahretsin, kızımı acı içinde görmek canımı yakıyordu.

"Hiç sanmıyorum, tatlım. Şimdi çalışma kitabına geri dönelim, tamam mı?"

Bana suratını astı. "Lütfen bitirebilir miyiz baba? Yoruldum."

Bu sadece ona bakarak bile anlaşılabilirdi. Harper iyi uyuyamıyordu ve haftada birkaç gece benim yatağıma geri dönüyordu.

"Tabii. Hadi temizlenelim."

"Öküz *Büyücüsü'nü* izleyebilir

miyiz?" Kıkırdadım. "Oz. Tabii ki

izleyebiliriz."

Kaitlyn gittiğinden beri bu filmi tekrar tekrar izliyorduk. Harper'ın kendini ona yakın hissetmesinin bir yolu olduğunu düşündüm. Bugün için eşyalarımızı topladıktan sonra Harper ve ben sinema salonuna yöneldik. Telefonuma Miguel'den gelen bir uyarı beni durdurdu.

"Hey, Harp," dedim, hızlıca tarayarak, "Büyükannem burada. Belki filmi izlemek için onu da beklemeliyiz?"

"Büyükanne!" Ön kapıya doğru koştu.

Dikkatimizi dağıtacak ne kadar çok şey olursa, ikimiz de o kadar iyi hissediyorduk. Kaitlyn'in bize yaptıklarıyla ilgili hissettiklerimi hâlâ atlatamamıştım. Kalbimdeki acı, hissettiğim öfkeyle çelişiyordu. Onun bu ihaneti yapabileceğinden şüphe ettiğim anlar oluyordu ama buna başka bir açıklama bulmakta zorlanıyordum.

Öfkem yerini üzüntüye bırakıyordu ve bu hoşuma gitmeyen bir kafa yapısıydı. Bu yüzden meşgul olmaya devam ettim.

"James!" Annemin sesi evin içinde yankılandı.

Fuayeye doğru yürüdüm ve Jess'in geldiğini görünce durdum.

"Evet, konuyu zorluyorum," dedi ve açıklarken kız kardeşimi işaret etti. "Onu gelmeye ben zorladım, tıpkı ikinizi oturup bu saçmalığı konuşmaya zorlayacağım gibi."

Jessica kapıya doğru koşacakmış gibi duruyordu ama lacivert takım elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla bu onun için hiç de kolay olmayacaktı.

Harper annemin elini tuttu ve onu çekmeye başladı. "*Oz Büyücüsü!* Hadi, gidelim büyük anne!"

"Bunu baban onayladı mı, yoksa önce bitirmen gereken bir ders mi var?" Annem bana baktı.

"Sorun değil. Son zamanlarda biraz ağırdan alıyoruz."

"Peki o zaman, gidiyoruz," dedi ve Jess ile bana bir bakış attı. "Şimdi, siz ikiniz bunu çözün ve sonra bize katılın, ama bir dakika önce değil!"

Onların konuşmaları koridorda kaybolduğunda, sadece ikimiz sessizlik içinde karşı karşıya kaldık.

Jess kollarını kavuşturdu ve meydan okurcasına çenesini kaldırarak, "Gelmek istemedim," dedi.

Uzun bir iç geçirdim. Kahretsin, hayatımdaki çekişmelerden çok sıkılmıştım. "Geldiğine sevindim. Muhtemelen konuşmamızın zamanı geldi. Harper neden ziyarete gelmediğinle ilgili sorular sormaya başlamıştı ve diğer sorunlarla uğraşmak yeterince zor."

"Evet, muhtemelen bunu da konuşmalıyız," dedi daha yumuşak bir sesle. "Her neyse, eğer ilgilenirsen son projeksiyonlarımı getirdim. Artık fikrimin sağlam olduğuna dair kanıtım var."

Tanrım, yine mi bu? Ama en azından onu dinlemem gerektiğini biliyordum. Aksi takdirde bunu asla atlatamayacaktık. "Pekâlâ, hadi ofisime gidelim."

Kız kardeşime onu dinlemeye çalışacağımı göstermek için bunu resmiyete dökmek istedim. Belki o zaman bu fikri sonsuza dek rafa kaldırabilirdik.

Masamın önündeki iki sandalyeye yerleştik, böylece Jess için o kadar da korkutucu olmayacaktı, gerçi benimle son görüşmesinde yaşadığı gerginlikten eser kalmamıştı. Ama yine de, bu noktada bana gerçekten ihtiyacı yoktu. Dışarı çıkmış ve bunu kendi başına yapmıştı, ki bu çok cesurcaydı.

Ona ne kadar kızgın olsam da cesaretinden biraz etkilenmiştim.

"1. çeyrek tahminlerimle başlamak istiyorum," dedi ve tabletini açıp bir hesap tablosuna ilerledi. "Bunun herhangi bir ticari işlemin en sevdiğiniz kısmı olduğunu biliyorum ve gördüklerinizden hoşlanacağınıza eminim."

Arkama yaslandım ve yüzümü ifadesiz tutmaya çalışırken Jess'in sunumunda bana yol göstermesine izin verdim. Şaşırtıcı bir şekilde, pazar analizinden yönetici ekibine ve planladıkları resort giyim lansmanına kadar her şey birinci sınıftı. Eğer bana sunum yapan yabancı biri olsaydı, haute couture'e yatırım yapmaktan hoşlanmasam da anlaşılmayı imzalamak hiç de zor olmazdı.

Arkasında durabileceğim şey buydu. Sert sayılar. Gerçekler. Bir araya getirdiği şeyin bir hayalden daha fazlası olduğunu kanıtı. Sadece uygulanabilir değildi, yükselecekti de. Kardeşim işini iyi yapmıştı ve ben de onunla gurur duyuyordum.

Onun zahmetsizce işinden bahsetmesini dinlerken, kız kardeşime karşı tam bir pislik olduğumu fark ettim. Geçmişinin geleceğini belirlemesine izin veriyordum. Ve bu hiç adil değildi.

"Bana sormak istediğin bir şey var mı?" Jess sordu.

Başımı salladım ve yüzünün düştüğünü gördüm. "Ama birkaç yorumum var. Senden şüphe ettiğim için özür dilemek istiyorum. Geçmiş bir kenara bırakmalı ve dönüştüğün kişiyi takdir etmeye başlamalıyım. Çünkü bu çok etkileyici. Etkileyicisin."

Kaşları geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle evet. Bir milyon yıl önce terk ettiğim aynı parti kızı değilsin."

Hatırlatma karşısında kaşlarını çattı. "James... Sanırım bunun sadece bir an olduğunu unutuyorsun. Bir insan olarak benim toplamım bu değil. Ve artık kim olduğumu anladığım için *asla* Lucas gibi bir adama aşık olmam."

Onun adını duyunca çıkardığım hırıltılı sese engel olamadım. "Sızıntının arkasında onun olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Doğrudan Lucas'a giden izi bulmak için koca bir siber güvenlik ekibi gerekmişti. Suçlamadan kurtulmasının hiçbir yolu olmadığından emin olmak istemişler, bu yüzden ona karşı reddedilemez kanıtlar elde edene kadar her dosyayı taramışlardı.

Başını salladı. "Annem söyledi."

"Ekibim Kaitlyn'le nasıl temasa geçtiğini çözemiyor ama birlikte çalıştıklarını biliyoruz."

"Bunu *biliyor* musunuz, yoksa varsayıyor musunuz?" Jess şimdi bana kilitlenmiş, o sinir bozucu tarzıyla beni inceliyordu.

"Dinle, bunu seninle tartışmak istemiyorum, tamam mı?" Tableti elime aldım ve konuşmayı başa çıkabileceğim bir konuya yönlendirmek için kaydırmaya başladım.

"Hayır, üzgünüm, seninle konuşmak istediğim diğer şey de buydu ve sen bundan kurtulamayacaksın."

"Söyleyecek ne kaldı ki? Kaitlyn bana ihanet etti, açık ve net. O düşündüğüm kişi değil."

Yüzü sertleşti. "James, *hadi* ama. Onu CIA'e başvurur gibi incelettin, *bu kadar* bariz bir karakter kusurunu gözden kaçırmış olabileceğini gerçekten düşünüyor musun? Ona psikolojik testler falan yaptırmadın mı?"

"O bir kişilik profiliydi," diye alay ettim. "Ve hiçbir inceleme süreci mükemmel değildir."

"Tamam, o zaman içgüdülerin hakkında konuşalım. Onda bir terslik olduğunu hissetseydin sana bu kadar yaklaşmasına asla izin vermezdin."

Omuz silktim, haklı olduğunu kabul etmek istemiyordum.

"Birinin onun bir giriş yolu olabileceğini fark edip onu hacklediğini hiç düşündün mü? Güvenlik taraması yaptınız, ama kimse telefonunu ele geçirilip geçirilmediğini kontrol etti mi?"

Bu soru beni derinden sarstı. "Şey, hayır."

"Kesinlikle," diye cevap verdi, konuya ısınarak. "Ve eğer makaledeki alıntı birbirinize yazdığınız mesajlardan alındıysa, bir hack kurbanı olması tamamen mümkün. Bu insanların başına her zaman gelir."

Bunu düşündüm ve midemin bulandığını hissettim. Kaitlyn'e o kadar kızmıştım ki, mantıklı düşünemiyordum. Birinin onun telefonunu ele geçirmiş olabileceğini nasıl düşünemedim? Club Obsidian'da olduğumuz o gece birkaç kez masanın üzerinde gözetimsiz bıraktığını görmüştüm. Belki de orada olmuştur?

İçimde kabaran incinmiş, sorgulayıcı duygularla savaşıyor, "Bu açının akla yatkınlığını tartışmak için adamlarımla bağlantı kurmam gerekiyor," dedim hoyratça. "Her neyse, buraya senin hakkında konuşmaya geldik. Mükemmel teklifin için tebrikler. Harika bir iş çıkaracaksın. Eğer kârlılığa ulaşman beklediğinden daha uzun sürerse bana haber ver, kredini ödeyebilmek için güven fonundan biraz para aktarabiliriz."

Tekrar gülümsemesini bekliyordum ama hâlâ sıkıntılı görünüyordu. "James, bu işi çözen gerekiyor, tamam mı? Seni ve Harper'ı Kaitlyn'in burada olduğu zamandan daha mutlu görmemiştim. Tanıdığım kadın onu suçladığın şeyi yapabilecek biri değildi. Ve senin de bunu bildiğini biliyorum, derinlerde bir yerde."

Bu yorumu duymazdan geldim ve ayağa kalktım. "Gidip annemi ve Harper'ı bulalım ve ona normale döndüğümüzü söyleyelim. Annem zorlamasının işe yaradığına sevinecektir."

Jess ofladı ama başka bir şey söylemedi. Onu ofisimden çıkarken takip ettim, ancak acil bir güvenlik mesajıyla yolumda durduruldu.

Jess'e "Tiyatro odasındalar, sen git," dedim. "Bu her neyse onunla ilgilenmem gerekiyor."

Miguel'den gelen mesaj belirsizdi, sadece en kısa zamanda güvenlik karakoluna gelmemi istiyordu. Binaya doğru yürürken neyle ya da kiminle karşılaşacağımı hayal ettim. Yine Dresher'lar mı? Körfezden yakalanan haydut bir timsah mı?

"*Jefe*," Miguel beni kulübenin dışında karşıladı, yüzündeki stres her halinden belliydi. "Bir sorunumuz var. Frank."

Güvenlik ekibinin işe aldığı yeni elemanı çok az tanıyordum. Birkaç aydır Miguel'in gölgesi gibi çalışıyor, yer devriyesine ek olarak güvenlik kulübesi rotasyonunun bir parçası olabilmek için ipleri öğreniyordu. Kişisel savunma konusunda sertifikalı olması gereken biri için şaşırtıcı derecede zayıftı ama yine de minderde karşılaşana kadar çelimsiz görünen judo ustaları tanıyordum.

"Ne oldu?"

"Sızıntının arkasında o var, bundan eminim," dedi Miguel sessiz bir sesle, etrafına bakınarak. "Telefonunu açık bırakmıştı ve Lucas adında birinden bir mesaj geldiğini gördüm, tabii ki alarm zilleri çaldı. Okudum ve bir ödemeden bahsediyordu, ben de geriye doğru kaydardım ve evdeki herkesin nerede olduğundan bahseden düzinelerce mesaj gördüm. Sen ve diğerleri Scott'ın doğum günü partisi için şehirden ayrıldığınızda ve sıra dışı bir yere gittiğinizde Lucas'a söylemişti. Lucas'a kesinlikle CPS ziyaretlerinden ve Dresher's'in

geldi. Gerçi mesajların çoğu 'K'nin araziden ayrılmasıyla ilgiliydi, 'K kuzeye doğru yola çıktı' ve 'K sabah koşusuna çıkmıyor' gibi."

"Dur, dur... Frank, Lucas'a Kaitlyn'in ne zaman koştuğunu mu söylüyordu? Şaka yapıyor olmalısın. Yani Kaitlyn Lucas'ı tanıyordu ve bana onunla buluşmam konusunda hiçbir şey söylemedi mi? Yani, onunla büyük bir sorunum olduğunu biliyordu..."

Yumruklarımı sıktım, Kaitlyn'in onunla vakit geçirdiği düşüncesine yeniden sinirlendim.

"*Jefe*, bir düşün... Gerçek adını kullanacağını sanmıyorum, bunun için fazla zeki. Magazin gazetelerini okuyacak bir tipe benzemiyor, bu yüzden onun neye benzediğini bilmek için bir nedeni olamazdı."

Miguel'in bana söylediklerini anlamaya çalıştım, her şey netleştikçe her saniye daha da sinirleniyordum. "Frank şimdi nerede?"

"Seninle konuşabilmek için onu saçma sapan bir iş için dışarı gönderdim. Muhtemelen on beş dakika içinde döner. Bunu nasıl halletmek istiyorsun?"

"Polis tabii ki," diye cevap verdim, volta atarak. "Ama önce onunla konuşmak istiyorum. Sence onunla yüzleşirsem kaçma riski var mı?"

Miguel başını salladı ve bir anahtarlığı şingırdattı. "Bunlar olmadan olmaz. Onu golf arabasıyla gönderdim, sen ve ben gerekirse o şeyden daha hızlı koşabiliriz."

Başımı salladım. İçimde dolaşan öfkeye rağmen, ilk kez başka bir şey de hissettim. Kaitlyn'in kapıdan çıkıp gittiği günden beri hissetme şansına sahip olmadığım bir şey.

Umut.

KAITLYN

("Çok fazla olmadığına yemin eder misin?" Cassie gelinliğiyle aynaya bakarken saçlarının arkasını düzelterek bana sordu süit.

"*Mükemmel* görünüyorsun," dedim ona, ısıltılı taraklardan birini topuzunun derinliklerine sokarken. "Şimdiye kadar gördüğüm en güzel gelin."

Nefes verdi ve bir an için gözlerini kapattı. "Neden bu kadar gerginim? Scott'la tanıştığım günden beri onunla evlenmek istiyorum. Bu aptal kelebekler de neyin nesi?" Ellerini karnına vurdu.

"Önümüzdeki üç saat boyunca sana bakmaya ve fotoğraflarını çekmeye hazırlanan bir oda dolusu insan var, hava trafik kontrolörü gibi davranan bir düğün planlayıcısı var ve bugün tosttan başka bir şey yemedin. Kelebekler mantıklı."

Cassie aynadan uzaklaştı ve bana döndü. "Son kez soruyorum. Güzel, değil mi?" Vücudunun ön kısmını işaret etti.

Bir rüya gibi görünmesine rağmen, ona hak verdim ve soruyu düşünüyormuş gibi yaparak gözlerimi yavaşça elbisenin üzerinde gezdirdim. Hareket ettiğinde parıldayan narin inciler ve kristallerle kaplı illüzyon ağından yapılmış geniş askılar dışında herhangi bir süslemesi olmayan basit, ince fildişi bir elbiseydi. Onun

Saçları bir chignon şeklinde bükülmüştü ve her iki yanında sade duvağını sabitleyecek küçük, ışıltılı bir tarak vardı.

"Kesinlikle harika."

Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak onu kucakladım. Neredeyse bunu kaçıırıyordum!

Cassie beni iterken burnunu çekerek, "Dur, dur, beni ağlatacaksın," diye mırıldandı. "Ayrıca, muhteşem elbisenin kırıışmasını istemezsin."

Uzun zamandır ilk kez kendimi güzel hissettim. Baş nedime elbisem en soluk pembeydi, Cassie'nin elbisesinden sadece birkaç ton daha koyuydu ve sadece gelinin açık renk giyebileceğini dikte eden gelenekten bir kopuştu. Zarif ve rahat hissettiren, uçuşan, çapraz gövdeli bir şekerlemeydi. Bu harikaydı çünkü bütün gece bir köşede oturup içkilerimi yudumlamayı ve bol vanilyalı düğün pastası yemeyi planlıyordum.

"Cassandra?" Fotoğrafçı kafasını odamıza soktu. "İlk bakış fotoğrafları için hazır mısınız?"

Cassie ve Scott yeni bir gelenek olan koridorda yürümeden önce birbirlerini görme konusunda anlaşmışlardı, böylece Cassie'nin gözyaşları garantili olduğu için makyajını tazeleyecek zamanı olacaktı.

"Öyleyim." Bana geri döndü. "Şampanya içmek için onlara katılmak istersen kızlar koridorun sonundaki bekleme odasındalar. Yirmi dakikaya kadar dönerim."

"Tamam, evet, birkaç dakika içinde geleceğim." Ellerini kavradım. "Muhteşem görünüyorsun. Şimdi git ve erkeğine ne kadar şanslı olduğunu göster!"

Sırıttı, gözleri parlıyordu.

Yalnız kaldığımda, telefonumda gezinmek için kanepeye yerleştim. Üç çakırkeyif nedimenin gürültüsüne ve enerjisine teslim olmaya hazır değildim. James'in Twitter'da trend olduğunu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ama kendimi durduramadan tıkladım. O

fotoğrafını görmek işkenceydi ama Harper'a bir şey olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

Başlıkta "*Milyarder Patron Savaşı*" yazıyordu: *Lucas Rushing şirket casusluğu ve uzun süredir rakibi olan James Morris'i hacklemekten tutuklandı.* İşle ilgili olduğu için rahat bir nefes aldım ve bir sonraki Tweet'e geçmek üzereydim ki ekteki fotoğraflardaki bir şey beni durdurdu. Tutuklanan adam fotoğrafta başını eğmişti ama bulanık profilinin bana tanıdık geldiğini fark edince şok oldum. Daha iyi bir fotoğrafını bulana kadar kaydırmaya devam ettim ve ne olduğunu anladığımda midem bulandı.

Lucas Rushing *Lou'ydu!*

Yapbozun parçalarını bir araya getirdiğimde her konuşma gözümün önüne geldi. İşimle ilgili her türlü dedikoduya neden bu kadar hevesli olduğu anlaşılıyordu! Makaleyi okurken güvenlik görevlilerinden birinin Lucas'a eve giriş çıkışlar hakkında bilgi vermesi için rüşvet verdiğini öğrenmiştim ve bu bana onun rastgele zamanlarda bile olsa koşturaya gittiğim her seferde etrafta olmayı nasıl başardığını açıklıyordu. Artık kim olduğunu bildiğim için onunla yaptığım her konuşmayı yeniden gözden geçirdim. James ya da Harper hakkında suçlayıcı bir şey söylemiş miydim? Başlangıçta muhtemelen bir ya da iki kez sinirli patronumdan şikâyet etmiştim ama müşteri ve hasta gizliliğine her zaman sadık kalmıştım. Manipüle edildiğim ve bir zamanlar onu arkadaşım olarak gördüğüm için kendimi biraz hasta hissediyordum. İçgüdülerim nasıl bu kadar yanılmıştı?

Mide bulantısı dalgasını tetikleyen bir şey fark ettim. Telefonum! Onu son gördüğümde, müzik uygulamam çalışmadığında, telefonumu ona teslim etmiştim. Telefonuma *tam* erişimi vardı, yani telefonuma bir gözetleme uygulaması yerleştirmiş olabilirdi, hatta telefonuma girip mesajlarımın ekran görüntülerini alıp kendisine gönderebilirdi. James'le birbirimize gönderdiğimiz romantik mesajlardan bazılarını da görmüş olabileceğini düşünerek içim burkuldu.

James. Şimdi ona ihanet etmediğimi anlıyor muydu? Bir zamanlar paylaştığımız şeylerin telafi edilemeyecek kadar geride kaldığını biliyordum ama

En azından güvenine ihanet etmediğimi anlayacağı düşüncesiyle derin bir rahatlama hissettim. Düşünde olması gerekiyordu, bu da akşamın bir noktasında yollarımızın kesişme ihtimali olduğu anlamına geliyordu. Bu konuda nasıl hissedeceğimden emin değildim.

Ne kadar süre pencereden dışarı bakıp düşüncelere daldım bilmiyorum ama bir de baktım ki mükemmel bir şekilde bir araya getirilmiş sarışın düğün planlayıcısı kafasını odaya sokmuş ve bana sıraya girme zamanının geldiğini tıslıyordu. Onun peşinden gittim ve tören öncesi partileri sayesinde zaten gülen ve neşeli olan Maddy, Nia ve Hope'a katıldım.

Mekan muhteşemdi, tropik bir botanik bahçesi yemyeşil çiçekler ve pastel perdelerle bir peri masalına dönüştürülmüştü. Dördümüz uzun çim koridorun sonunda, güllerden oluşan bir duvarın ardına gizlenmiş bir şekilde müzik başlarken bekledik.

"Gelin nerede?" Maddy etrafına bakınarak sordu. "Bu gösteriye onsuz başlayamayız."

Cassie sonunda toplandığımız yere doğru yürüdü, yüzünde meraklı bir ifade vardı.

"İyi misin?" Nia kaşlarını çatarak sordu. "Tuhaf görünüyorsun."

Cassie başını salladı. "Evet ama bir saniye kız kardeşimle konuşmam gerek." Elimi tuttu ve beni gruptan birkaç adım uzağa çekti.

"Sorun nedir?" Fısıldadım, yüzünde neler olup bittiğine dair ipuçları arıyordum.

"Kesinlikle hiçbir şey," diye iç geçirdi, gözleri parlıyordu. "Bu zaten hayatımın en güzel günü. Ama nasıl daha da iyi olabileceğini biliyorum. Katie, benimle koridorda yürür müsün?"

Yeni birlikteliklerini kutsamak için kimseye ihtiyacı olmadığını göstermek için müstakbel kocasına tek başına bir yolculuk yapmayı planlamıştı. Cassie "verilme" fikrinden nefret ediyordu, özellikle de

Ailemizde bu onuru yerine getirebilecek nitelikte kimse yoktu. Nasıl cevap vereceğimi tam olarak bilemedim.

"Her zaman sadece biz vardık," diye devam etti, iki elimi de ellerinin arasında tutarak. "Sen ve ben. Ve hayatımın bu yeni bölümü başlıyor olsa da, kimse senin yerini alamaz. Dünyanın aşkımızın her şeyden önce geldiğini bilmesini istiyorum."

"Cassie..." ellerimi sıkarken gözlerimden yaşlar boşandı. "Evet, tabii ki yapacağım!"

Birbirimizin kollarına kapandık ve hıçkırıklara boğulmamak için kendimizi zor tuttuk.

"Hanımlar," dedi planlamacı sabırsız bir sesle. "Hazırız. Bunu zamanında yapmalıyız, tamam mı?"

Diğer kızların arkasında sıraya girerken ikimiz de ona hançer fırlattık. Sonunda kendimi odaklanabilecek kadar toparlayabildiğimde koridordan aşağıya, Scott ve sağdıçlarının toplandığı yere baktım. Ne kadar şok olmuş görüldüğüne kıkırdadım.

"Hazır mısın?" Cassie bana sordu.

"Biliyorsun," diyerek ona gülümsedim.

Koridordan aşağı inmeye başladık. Kalabalığı taramamaya çalıştım ama sanki gözlerim ona kilitlenmek için mıknatıslanmış gibiydi. James gördüğüm ilk kişiydi ama bakışlarımın onun üzerinde durmasına izin vermedim.

Bugün aramızda olanlarla ilgili değildi. Şu anda tek odak noktam kız kardeşimin mutluluğuydu.

Bardaklarını tokuşturan insanların sesi çadırı doldurdu ve Scott dans pistinde duraklayarak Cassie'yi milyonuncu kez öpmek için eğildi. Sonrasında yumruklarını sıktı ve herkes güldü.

Nia nefes nefese ve biraz da terli bir halde oturduğum yere doğru koştu. "Sen neden dışarıda değilsin?" diye sordu, eski Jackson Five şarkılarına eşlik eden kalabalığı işaret ederek. Bir bardak su aldı ve kana kana içti.

"Herkesi izleyerek eğleniyorum," diye cevap verdim ve telefonumu havaya kaldırdım. "Gecenin gayri resmi fotoğrafçısıyım, tüm suçlayıcı fotoğrafları çekiyorum. Twerk yaparken çekilmiş harika fotoğrafların var."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hayır!"

Güldüm ve omuz silktim. "Bekleyip görmen gerekecek. Ama seni Elektrikli Kaydırak'tan alıkoymama izin verme. Oraya geri dön, herkes seni bekliyor."

Bir flüt kaptı ve şampanyadan bir yudum aldı, bana göz kırptı, sonra grubun geri kalanına koştu.

Gerçek şu ki, dans edecek havada değildim.

Törenden sonra James'in her şeyi konuşmak için beni arayacağı umuduna sarılmıştım. Çadırın karanlık bir köşesinde aramızda neler olduğunu ve Lucas'ın aldatmacasını öğrendikten sonra her şeyin nasıl değiştiğini konuşabileceğimizi hayal etmiştim. Benden şüphe ettiği için özür dileyeceğine dair bir hayal bile kurmuştum ama James'in özür dilemeyi sevmediğini biliyordum.

Törenin ardından konuklar yerlerinden kalkıp yakındaki resepsiyon çadırına doğru ilerlerken onun nerede olduğunu takip ettiğimi belli etmemeye çalıştım. Gelin partisiyle çekilecek binlerce farklı kombinasyonda ve pozda fotoğraf vardı. Sanki saatlerce dağılmamışız gibi geliyordu, bu yüzden James'i tesadüfen ama hiç de tesadüfi olmayan bir şekilde aramak için çadıra doğru ilerlediğimde, ondan hiçbir iz yoktu. Belki bir telefon görüşmesi için uzaklaşmıştır ya da uzun bir içki kuyruğuna girmiştir diye düşünerek etrafı taramaya devam ettim ama ilk yemek servis edilirken bile görünmedi.

Bana tek kelime etmeden gitmişti.

Üzüntümün içinde debelenmek, kaybettiğim her şey için gözyaşlarımın akmasına izin vermek istedim. Ama sonra ışıltılı parlayan kız kardeşime ve yeni kocasına baktım ve günün benimle ilgili olmadığını hatırladım. James'in benimle bağlantı kurma fırsatını kaçırmış olduğu gerçeğini tekrar düşünmek için bolca zamanım olacaktı. Aramızı düzeltmeye çalışmak gibi bir arzusu yoktu.

Mutlu konuklarla dolu odaya bakarken, muhtemelen kaybettiklerimi düşünerek tükenip gideceğim daha da belirginleşti. Neredeyse hiç kimseyi tanıımıyordum; davetlilerin çoğu Scott'ın yakınlarıydı. Ve şimdi onlar Cassie'nin de yakınlarıydı. Mutlu, sağlıklı, sağlam bir aileye gelin gitmişti ve o da zaten onlardan biriymiş gibi davranıyordu. Şefkatli teyzeler bütün gece etrafında dolanıp durmuş, onu yemek yemeye zorlamışlardı. Büyükanne ve büyükbaba, Scott ve Cassie'nin ilk vals sırasında ona sıcak gülümsemelerle bakmaya devam etti. Bir de Scott, erkek kardeşleri ve erkek kuzenlerinin Cassie için yaptıkları ve sonunda kraliçeleriymiş gibi önünde eğildikleri o çılgın koreografili dans vardı. O da onlardan biriydi.

Ve ben yalnızdım.

Bu acı gerçek neredeyse nefesimi kesiyordu. Elbette Cassie'ye *her zaman* sahip olacaktım ama artık onun da kendisine destek olabilecek bir aile ağı vardı. Belki de benim yerime yeni baldızına ulaşması daha uygun olurdu, çünkü ikisi de ailenin iç yüzünü biliyordu. Kariyerimi geliştirmeye ve elimden gelenin en iyisini yapmaya kendimi o kadar kaptırmıştım ki kendi destek ağımı geliştirmeyi ihmal etmiştim. Elbette, Nia, Hope ve Maddy ihtiyacım olduğunda yanımda olacaktı ama onlar önce Cassie'nin arkadaşlarıydı.

Ağlamamaya çalışarak elbisemin eteğiyle oynadım. Çok şey kaybetmiştim.

"Hey, koltuk ısıtıcı," diye bağırdı Cassie bana, terli Scott'ı dans pistinin kenarına sürükleyerek. "Birazdan 'I Gotta Feeling'i çalacaklar. Buraya gel!"

"Ugh," diye gözlerimi devirdim. "Sıradaki şarkı, söz."

Diğer elini bana doğru uzattı. "Hayır, üzgünüm. Gelinin emirleri, hadi gidelim!"

Scott beni bir oltayla yakalamış gibi yaptı. "Dans, dans, dans!" diye bağırdı.

Nedimelerin geri kalanı da bu tezahürata katıldı ve ben ayağa kalkana kadar alkış tutarak grubun tezahüratlara boğulmasına neden oldular.

Nia koşarak yanıma geldi ve omzunu omzuma çarptı. "Şu mavi kravatlı seksi adamı görüyor musun?" Gösterdiği yere baktım ve diğer sağdıçlarla birlikte zıplayıp duran, inkar edilemeyecek kadar çekici, siyah saçlı bir adam gördüm. "Senin inanılmaz olduğunu düşünüyor. Seninle tanışmak istiyor."

Güldüm ve ona cevap vermedim.

Çünkü her ne kadar kendimi aksi yönde ikna etmeye çalışsam da, istediğim tek erkek James'ti.

JAMES

(Ben) Kaitlyn ile bu kadar uzun süre yakın olmadıktan sonra onunla aynı odada olmaya çabucak alışabileceğimi düşündüm, ancak bir saat sonra

bunun imkansız olduğunu fark ettim. Evet, Harper'ın velayetini belirleyecek olan davaya odaklanmıştım ama ifade vermek için sırasını bekleyen Kaitlyn'in oturduğu yere doğru bakmaktan kendimi alamadım. Pek çok şey onun profesyonel görüşüne bağlıydı.

Ama ona bakmaktan kendimi alamamamın tek nedeni bu değildi.

Malcolm, Dreshers'in hukuk ekibinin öne sürmeye çalıştığı her noktaya karşı başarıyla savunma yapmıştı. Servetimin ve şöhretimin Harper'ı riske attığını, güvenlik protokollerimin bilgisayar korsanlığı olayıyla etkisiz hale geldiğini, Harper'ın büyükannesi ve büyükbabasıyla hiçbir şey yapmak istemediği için normal bir gelişim göstermediğini. Şimdi Kaitlyn'in kürsüye çıkıp kızıma bakabilecek tek kişinin ben olduğumu ve Harper'ın son zamanlarda geliştiğini kanıtlamama yardım etmesinin zamanı gelmişti.

Kaitlyn bana bakmadan kürsüye çıktı, bu da bana onu inceleme fırsatı verdi. Soluk sarı bir bluz ve siyah etekle muhafazakâr bir şekilde giyinmişti. Her zamanki gibi nefes kesici görünüyordu. Ama yüz ifadesi... her zaman yüzünü aydınlatan o ışıltı, o *neşe* yoktu.

"Hazır mısınız, Bayan Thorn?" diye sordu karşı tarafın avukatı.

Kadın başını salladı.

"Morris'lerin evinde çalıştınız ve doğrudan Harper Morris ile çalıştınız. Birlikte yaptığınız işlerden bazılarını anlatabilir misiniz?"

Kaitlyn boğazını temizledi. "Evet. Harper'la çalışmam, evinin içinde ve çevresinde çeşitli ortamlarda kendine daha fazla güvenmesine yardımcı olmanın yanı sıra, özellikle evden çıkma söz konusu olduğunda, potansiyel olarak stresli zamanlar için başa çıkma becerilerini öğretmeye odaklandı. Her gün yaptığımız davranış değiştirme egzersizlerine ek olarak, sonbaharda anaokuluna başlaması için akademik olarak hazırlanmasına da yardımcı oldum. Kaçırılma olayı nedeniyle bazı gelişimsel dönüm noktalarını kaçırmıştı, bu nedenle amacım bu eksik parçaları tamamlamaktı."

"Başarılı oldunuz mu?"

"Evet. İlerlemesinden çok etkilendim." "Peki söz

konusu ilerlemeyi nasıl ölçtünüz?"

"Dil ve iletişim yetenekleri, fiziksel yetenekler kontrol listesi, bilişsel kilometre taşları ve Harper'ın senaryosunda en önemlisi sosyal ve duygusal kilometre taşlarını içeren gelişimsel tarama araçlarını kullanıyorum."

Avukat önündeki kağıda bir şeyler karaladı ve Maureen'in Mitch'e fısıldadığını gördüm.

"Bize bir fiziksel yetenek testi örneği verebilir misiniz?" diye sordu avukat.

Kaitlyn bir an için gülümsedi ve sonra tekrar soğukkanlı yüzüne döndü. "Harper'ın durumunda, bu resmi bir testten çok yeni bir şey deneme isteği idi. Bunun en etkileyici örneği, birlikte çalışmamızdan önce yapamadığı evden çıkıp kendisinden daha büyük çocuklar için tasarlanmış bir tırmanma duvarına tırmanmasıydı. Üstesinden geldiği kararlılık

meydan okuma ve başarısından duyduğu somut gurur duygusu, ilk günümde tanıştığım çekingen kızıdan muazzam adımları temsil ediyordu."

Odada etrafıma bakındım. Başka kimse o kadar etkilenmiş görünmüyordu ama bu Kaitlyn'le paylaştığımız özel ve önemli bir anıydı.

Avukat düz bir tonda, "Bu iyi," dedi. "Şimdi işvereniniz Bay James Morris'e geçmek istiyorum."

Kaitlyn daha dik oturdu ve bana doğru bir bakış atmasını umdum ama gözlerini avukattan ayırmadı.

"Bay Morris ve kızı arasındaki etkileşimi nasıl tanımlarsınız?"

"Sevecen. Dikkatli. Sezgisel. Görev sürem boyunca Bay Morris ilgili ve şefkatli bir ebeveyndi. Uygun sınırlar koydu, Harper'ı çevresindekilere karşı saygılı olmaya teşvik etti ve onun için rahat bir şekilde büyümesini destekledi."

"Eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Evet." Kaitlyn derin bir nefes aldı. "Birçok aileyle çalıştım ve ebeveyn ile çocuk arasında daha sıkı bir bağ görmedim. Bu... ikisini birlikte izlemek çok güzeldi. Harper ve Bay Morris'in birbirlerini çok sevdikleri açık ve benim profesyonel görüşüme göre Harper'ı başka bir eve taşıma girişimleri onun gelişimi üzerinde son derece olumsuz bir etki yaratacaktır."

Kaitlyn konuşurken içimde kabaran duyguları bastırdım.

"Yani Harper'ın büyükanne ve büyükbabası Mitch ve Maureen Drescher'in yanına taşınmasının zararlı olacağını mı söylüyorsunuz?"

Başını salladı. "Haber vermeden uğradıkları sabah gördüklerime dayanarak Harper'ı onlarla yeniden evlendirmenin güvenli bir seçenek olduğunu düşünmüyorum. Harper'ın sınırlarına saygısızlık ettiler ve ondan fiziksel şefkat almak için suçluluk duygusu ve zorlama kullanmaya çalıştılar.

onu. Harper olumsuz tepki verdi ve onunla birlikte çalışmak yerine, onlardan saklanana kadar baskıyı iki katına çıkardılar. Dresher'ların Harper'ın gelişimsel dönüm noktalarına ulaşmaya devam etmesi için ihtiyaç duyduğu şeyleri verebilecek donanıma sahip olduklarını gösteren hiçbir şey görmedim. Ve sadece bu da değil, babasından ayrı kalmanın etkisi büyük davranışsal gerilemelere neden olabilir."

Yargıç Malcolm'a baktı. "Bayan Thorn'a sormak istediğiniz bir şey var mı, Bay Washington?"

"Hayır, Sayın Yargıç."

Malcolm ve ben Kaitlyn'den başka bir şey istemeye gerek olmadığı konusunda anlaşmıştık. İlk ifadesi mükemmeldi.

Yargıç Kaitlyn'e döndü. "Teşekkür ederim Bayan Thorn, gitmekte özgürsünüz."

Kaitlyn başını salladıktan sonra çantasını aldı ve bana dönüp bakmadan mahkeme salonunu terk etti.

Peşinden odadan çıkmak, bana bakmasını sağlamak istedim, böylece söylediği her şey için ona teşekkür edebilecektim, Harper için yaptıklarından bahsetmeye bile gerek yoktu. Ve benim için. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, ama düşündükçe hepsini bir adliye koridorunda dile getirmeye çalışmak daha uygunsuz geliyordu.

Yargıç odaya göz gezdirdi. "Aileler birbirleriyle savaştığında gerçek kazananlar olmasa da, kanıtlar kararımı netleştirdi. Bay Morris, kızınız Harper Morris'in tüm velayet ve ebeveynlik hakları sizde kalacaktır.

Bay ve Bayan Dresher, tarafınızdan açılacak herhangi bir CPS soruşturması dolandırıcılıktan soruşturulacak ve inanın bana, bu içinde olmak isteyeceğiniz bir pozisyon değil. Gelecekteki tüm ziyaretler Bay Morris'in takdirine bağlıdır."

Mitch başını eğerken ona baktım. Maureen gözyaşlarını tutuyormuş gibi görünüyordu.

"Teşekkür ederim, mahkeme ertelenmiştir."

Malcolm bana döndü ve beşlik çakmak için elini kaldırdı ama ona başımı salladım. "Şimdi olmaz," dedim kısık bir sesle.

Kutlama hissi duymalıydım ama bu içi boş bir zaferdi. Kaitlyn hâlâ yoktu ve Dresher'lar kendilerini torunlarının hayatından fiilen çıkarmışlardı. Evet, sorunlu insanlardı ama çaresizliğin insanları çılgınca şeyler yapmaya ittiğini ilk elden biliyordum. Bunu inkar etmek mümkün değildi, yaptıkları her aptalca şey torunlarına duydukları sevgiden kaynaklanıyordu. Kızlarının ebeveynlik haklarından hiç düşünmeden vazgeçtiği düşünülduğünde, Dresher'ların Harper'la bir ilişki kurmaya bu kadar kararlı olmaları aslında oldukça etkileyiciydi. Onu gerçekten sevdiklerini biliyordum, bunu göstermek için en iyi yolları seçmemiş olsalar bile.

"Ee, kutlama yemeği mi?" Malcom bana sordu.

"Keşke yapabilseydim," diye cevap verdim. "Halletmem gereken birkaç iş var, sonra ofise döneceğim. Bugün yaptığın her şey için teşekkürler."

"Hey, bana teşekkür etme. Anlaşmayı yapan Kaitlyn'di."

Gittiğini bildiğim halde adı geçince aptalca dönüp odayı tekrar taradım.

Malcom ve ben öğle sıcağına doğru yürüdükten sonra vedalaştık. Birkaç sıra ötede Mitch ve Maureen'in siyah Cadillac'larına bindiklerini gördüm ve kalkmalarına fırsat vermeden onlara doğru yöneldim.

"Kına yakmaya geliyorsun, öyle mi?" Mitch beni fark ettiğinde sert bir sesle sordu.

Maureen gözyaşları içinde kapının koluyla oynarken, "Seninle konuşmak istemiyorum," dedi.

"Dinle, konuşmamız gereken birkaç şey var," dedim aralarında bakışarak.

"Söyleyecek ne kaldı ki?" Mitch tükürdü. "Sayende tek torunumuzdan da mahrum kaldık."

"Konuşmamız gereken şey de tam olarak bu," dedim hak ettiğinden çok daha sabırlı bir şekilde.

İkisi de cevap vermedi, ben de devam ettim.

"Yargıç ziyaret hakkının bana bağlı olduğunu söyledi ve Harper'ı son gördüğünden beri bu konu üzerinde çok düşündüm."

Mitch'in çenesi gerildi, muhtemelen güvenlik tarafından mülkümden atılmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyordu. "Ve?" diye sordu öfkeyle. "Buraya onu on sekiz yaşına gelene kadar bir daha görmeyeceğimizden emin olmak için mi geldin?"

"Hiç de değil," dedim sakın bir sesle. "Aslında ondan kopmanızı istemiyorum. Tüm büyükanne ve büyükbabalarıyla iyi ilişkiler içinde olmasını istiyorum. Harper'ın hayatında ne kadar çok destekleyici insan olursa o kadar iyi olacaktır."

"James..." Maureen bana bakarken gözlerini mendille sildi. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Bu pürüzsüz bir süreç olmayacak ve seninle tekrar rahat edene kadar protokolleri takip etmen gerekecek, ama onunla bir köprü kurabileceğine inanıyorum ve bunun gerçekleşmesine yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım."

Mitch kollarını göğsünde kavuşturmuş, yere bakıyordu. "Neden?"

"Sana söyledim. Çünkü bunun Harper'ın yararına olduğunu düşünüyorum."

Adamı inceledim ve onun da gözyaşlarına karşı koymaya çalıştığı anlaşıldı.

"Bak, iyi bir ilişkimiz olmadığını biliyorum," dedim garip sessizliği doldurarak. "Dürüst olmak gerekirse çok çalkantılı geçti. Ama sanırım

Hepimiz Harper için en iyisini istediğimiz konusunda hemfikiriz ve buna aramızdaki sorunu çözmek de dahil. Denemeye hazırım."

Mitch sonunda gözlerime baktı. "Senden hoşlanmıyordum, biliyor musun? Uzun süre kızımı kullanan, kendini beğenmiş, zengin bir pislik olduğunu düşündüm. Ama itiraf etmek bana ne kadar acı verse de, iyi bir baba olduğunu söyleyebilirim. Ve aramızdaki geçmiş unutmaya istekli olman da çok şey ifade ediyor. Teklifiniz için minnettarım."

Elini uzattı, ben de kavradım ve sıkıca sıktım. Maureen küçük bir hıçkırık çıkardı. "Teşekkür ederim."

Hiçbirimiz kucaklaşmaya istekli değildik. Duygular hâlâ çok hamdı ve halledilmesi gereken çok şey vardı. Ama bu bir başlangıçtı.

Uzaklaşırken kendimi daha hafif hissettiğimi fark ettim. Ve Kaitlyn'in benimle gurur duyup duymayacağını merak etmekten kendimi alamadım.

KAITLYN

"Clütfen televizyonu kapatır mısın?" Cassie'ye oturduğumuz yerin karşısındaki duvarda asılı duran dev seti göstererek sordum. "Bu dikkat dağıtıcı."

Cassie ve Scott'ın yeni evlerindeki dev haki koltuğa kıvrılmış, Cassie'nin Fiji'ye yaptığı balayını ve aklımıza gelen diğer tüm hayat detaylarını konuşuyorduk. Birlikte takılmayalı çok uzun zaman olmuştu ve kalbim hâlâ ağır olsa da bu durum hoşuma gidiyordu. Kız kardeşimin hayatının şu anda mükemmel olduğu gerçeğine odaklanmaya çalıştım. O benim ilham kaynağımdı, belki bir gün benim için de her şeyin yoluna girebileceğine dair umudumdu.

Cassie başını salladı. "Olmaz. Bir sonraki programı izlememiz gerekiyor."

"Cassie, ev kadınları, şefler ya da bir adadaki azgın bekârlar için havamda değilim."

"Sana söz veriyorum, bunların hiçbirisi değil. Güven bana."

Birbirimizle konuşmak yerine televizyona öncelik vermesine neyin neden olabileceğini hayal etmeye çalıştım. İfadesine bakılırsa, kayda değer bir şey olmalıydı.

"Fotoğrafçımız fotoğrafların önümüzdeki hafta hazır olacağını söyledi. Çok heyecanlıyım!" Cassie ellerini çırpı.

"Benimkilerin daha iyi olacağını garanti ederim," dedim ona yan gözle bakarak. "Yani, Nia'nın dans pistinin ortasında şişeden şampanya içerken çekilmiş bir fotoğrafının üstüne nasıl çıkabilirsin ki?"

Cassie güldü. "Çıldırdık, değil mi?" "Ya da Scott'ın sana kucak dansı yaptığı fotoğrafı?"

Yüzünü ellerinin arkasına sakladı. "Lütfen bana hatırlatma." Onunla birlikte kıkırdadım, sonra bana "Ben yokken James'le konuştun mu?" diye sorduğunda kaşlarımı çattım.

"Uh. Hayır." Bu konuşmada hızlı bir değişim oldu. Dudağını çiğneyen kız kardeşime baktım. "Neden?"

"Seninle iletişime geçmeye çalışmadı mı? Özür dilemek için? Hiçbir şey yapmadı mı?"

Yüzümü buruşturarak gömleğimin kumaşını düzelttim. Sanırım bunun hakkında konuşuyoruz. "Aradı ama numarasını rahatsız etmemeye ayarladım."

"Aman Tanrım, Katie! Neden aradı? Belki de özür dilemek için arıyordur?"

Başımı sallayarak güldüm, kulağa daha çok hıçkırık gibi geldiğini biliyordum. "Bana bu şekilde davrandıktan sonra, ilgilenmiyorum. Bu çok az, çok geç."

Kız kardeşim tüm dikkatini bana vermek için döndü. "Tamam, neden üzgün olduğunu anlıyorum, gerçekten. Ama her şey açığa çıktıktan sonra onu dinlemen gerekmez miydi sence?"

Kollarımı gövdemden etrafına dolayarak vücuduma sarıldım. "Bunu düşündüm ama yapamadım. Beni gerçekten incitti ve zamana ihtiyacım var."

"Ama onunla konuşmayı planlıyorsun?" İç çekerek onunla konuşmam gerektiğini biliyordum. Başka hiçbir şey için değil, o zaman biraz kapanış yapmak için.

Popüler bir röportaj programının tema şarkısı çalmaya başladı ve Cassie kumandaya atladı. "Başladı, işte burada!" Sesi yükseltti

ses odayı doldurana kadar. "İzle!" Koluma karate yaptı.

"Ah!" Sesini duyduğumda ona yumruk atmak üzereydim.

Onun sesini. James aslında bir röportaj için oturuyordu. Hiç yapmadığı bir şey.

İlk başta kelimeleri çıkaramadım ama derin tınısı açıktı. *Onun* muhteşem yüzünü ekranda görmek beni derinden sarstı. Her santimetresini hatırlıyordum, tam da bu yüzden ondan kaçıyordum. Programın tanıtımı sona erdi ve reklama girdi.

"Bunu biliyor muydun?" Cassie'ye soluk soluğa söyledim.

O da başını salladı. "Evet. Ve önceden söylersem boykot edeceğini hissediyordum."

"Cassie, hayır!" İnledim. "Neden bana bunu izlettiriyorsun? Bana işkence etmek için mi?"

"Ondan kaçan sensin. İkinizin arasında bitmemiş bir iş var ve belki bu görüşme bunu çözmeye yardımcı olur. En azından belki onunla konuşmaya daha açık olursun. Zararı olmaz."

Kız kardeşimin onu gördüğümde ikiye bölünmüş gibi hissettiğimi bilmediği açıktı. Paylaştığımız şeylerin tatlılığını ve her şeyin bitiş şeklinin çirkinliğini hatırladım. Velayet duruşması sırasında James'e bakmaya dayanamamamın nedeni buydu. Bu beni fiziksel olarak incitti. Göğsümü tuttum.

"İzleyebilir miyim bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Sadece birkaç dakika," dedi Cassie program tekrar başladığında. Elime uzandı.

Bir dış ses ve James ile röportajcının James'in evinin arazisindeki patikalardan birinde yürürken çekilmiş bir görüntüsüyle açıldı. Kesildi

James'in dışarıda havuzun yanında otururkenki yakın plan çekimine geçtim ve yüz ifadesiyle nefesimi tuttum. Yorgun görünüyordu. Ciddi.

Üzgün.

"Sen çok özel bir adamsın James. Benimle sohbet etmeyi kabul ettiğın için teşekkür ederim," dedi röportajı yapan Mariana adında kusursuz bir kadın. "Sanırım konuşacak çok şeyimiz var."

"Evet, hareketli bir yıl geçirdim." James yorgun bir gülümsemeye yere baktı.

Kamera Mariana'ya geri döndü. "Eminim pek çok zorlukla karşılaşmışsındır." Mariana da aynı fikirdeydi. "En sonuncusu kızınızın anne tarafından büyükannesi ve büyükbabasıyla olan velayet savaşıydı, değil mi?"

James başını salladı ama bir şey söylemedi. Kolay bir röportaj konusu olmayacaktı.

"Bize biraz bundan bahsedebilir misiniz?" diye nazik bir sesle sordu.

"Bakın, ailevi meselelerimin son zamanlarda kamuoyunun oldukça ilgisini çektiğinin farkındayım. Aslında uzun zamandır. Ancak kızımın hayatını basından uzak tutmak benim için önemli. O daha bir çocuk. Hayatının nasıl yansıtılacağı konusunda hiçbir söz hakkı yok, bu yüzden onun mahremiyetini korumak bana düşüyor. Duruşmanın ya da geçmişindeki diğer *olayların* ayrıntılarını tartışmak konusunda kendimi rahat hissetmiyorum. Ancak onunla ilgili uzun uzadıya konuşmak istediğim bir konu var, o da çocukluk ruh sağlığı."

Mariana'nın kaşları havaya kalktı. "Tamam, bunu beklemiyordum. Lütfen devam edin."

James'in söylemek üzere olduğı şeyi daha iyi anlamak için öne doğru eğildim.

"Her şeyi atlattıktan sonra... kızımın yardıma ihtiyacı vardı. Ailemde ve güvendiğim personelimde harika bir destek ağı vardı, ancak kızımın şeytanlarını kendi başımıza atlatmasını sağlayamazdık. Bu nedenle, yaşadığı zorlukların üstesinden gelmesine yardımcı olacak donanımlı birini buldum. Burada değinmek istediğim nokta da bu.

mümkün olan her şekilde çocuklarımızın savunucuları olmalıyız. Onlar konuşamadığında onlar adına biz konuşmalıyız. Ve dışarıdan yardım alma zamanının geldiğini anlamalıyız."

Cassie bana baktı ve elimi sıktı. "Bunu söylemesi çok hoş."

Başımı salladım. "Evet, çocuklar için ruh sağlığı hizmetlerinin damgalanmaması önemli. Bu konuda bu kadar açık olmasına sevindim."

Mariana devam etti. "Olumlu bir deneyim yaşamışsın gibi görünüyor."

"*En iyisi*," dedi James, sesi aniden coşkulu çıkmıştı. "Kızımın tüm gelişimi tek bir kadın sayesinde. O bir mucize işçi."

"Aferin! Söyle onlara James!" Cassie koltuğunda bir aşağı bir yukarı zıpladı ve alkışladı. "İşte şimdi konuşmaya başladık."

Şaşkına dönmüştüm. James övgü için beni seçmişti. Çalışmalarımı takdir ettiğini biliyordum ama bunu tüm dünyaya söyleyeceğini hiç düşünmemiştim.

"Harper'la ne tür şeyler yaptı?"

James sonunda gülümsedi. "Harper'ın tedavisi söz konusu olduğunda kitaba bağlıydı, ama aynı zamanda yaratıcı bir şekilde bir şeyler yapmaya da açıktı. Kadın *çok* yaratıcı! Ve eğlenceli de. En sıradan günlük egzersizleri bile Harper için bir zevk haline getirdi. Ne zaman zorlayacağını ve ne zaman frene basacağını biliyordu. İnanılmaz, muhteşem bir kadın."

Çenemin düştüğünü hissedebiliyordum. Neler oluyordu? "Vay canına, bu büyük bir övgü," diye güldü Mariana.

"Bunu hak ediyor," diye karşılık verdi James. "Kaitlyn Thorn tanıdığım hiç kimseye benzemiyor. Kızımın hayatında harika bir kaynak olarak başladı ama çok daha fazlası oldu. İkimiz için de."

Mariana, "Ooh, burada bir ayrıcalığımız var gibi görünüyor, lütfen devam edin," dedi.

James hafifçe yüzünü buruşturdu ve bu kadar çok şeyi, dünyanın görebileceği kadar açık bir şekilde paylaşmaktan rahatsız olması gerektiğini biliyordum. Ama sonra çenesi geri geldi, sanki zorlamaya kararlıydı. "Haklısın, daha önce yüksek sesle söylemediğim bir şeyi itiraf etmek üzereyim. Bunu söylemek zorundaymışım gibi hissediyorum ama çok geç olabileceğinden endişeleniyorum." Durakladı ve ben de ekranda olup bitenler karşısında hâlâ şaşkınlık içinde televizyona doğru eğildim. "Birlikte geçirdiğimiz süre içinde Kaitlyn'e aşık oldum. Bu duygularla çok uzun süre savaştım ama artık kendime yalan söylemeyi bıraktım."

Onun acemice itirafı karşısında yaralı bir ses çıkardım ve Cassie çığlık attı.

Kamera içeri çekildiği için James doğrudan kameraya konuşuyordu ama sanki *benimle* konuşuyormuş gibi hissediyordum. Sanki sadece ikimizdik ve beni evden attığı o korkunç günden önce yapmamız gereken konuşmayı yapıyorduk.

"Sorun şu ki," diye devam etti James, "aşkıma karşı dikkatsiz davrandım. Ona nasıl hissettiğimi söylemedim. Ve ben... ben bazı hatalar yaptım. Büyük hatalar. İşte bu yüzden şimdi ve burada, tüm dünya izlerken, kayıtlara geçecek şekilde özür diliyorum." Durakladı. "Kaitlyn, seni incitmek için yaptığım her şey için özür dilerim."

Oda dönmeye başladı.

"Bunu ilk kez burada duydunuz," diyordu Mariana, büyüyü bozarak. "Hanımlar, hayat boyu bekâr James Morris resmen piyasadan çekilmiş olabilir. Bizimle birlikte olduğun için teşekkürler James. Sırada, ev temizliği uzmanı Candace Connors ile okula dönüş için en sevdiği organizasyonel ipuçları hakkında sohbet edeceğiz. Bizimle kalın."

Cassie televizyonu kapatıp bana baktı ve az önce olanları düşünmem için bana zaman tanıdı.

"İyi misin?" diye sordu kararsızca.

"Ben... Bilmiyorum."

"Katie, tüm doğru şeyleri söyledi. Özür diledi. *Sevdiğini* söyledi. Sen!"

Burnumdaki gıdıklanmayı burnumu çekerek uzaklaştırdım ve başımı salladım.

Hiç mantıklı değildi. James beni ikinci kez dışarı attığında benden nefret ediyormuş gibi görünüyordu. Birlikte geçirdiğimiz süre boyunca bazı anlarda beni sevdiğini hissetmiş olsam da, kendimi açıklama fırsatı vermeden beni bir kenara atabilen biriyle ilişki yaşayabilir miydim? Güvenmediği birini asla sevemeyeceğini söylemişti ama bana güvenilir olduğumu kanıtlama fırsatını hiç vermemişti.

"Sana neler olduğunu anlamıyorum," dedi Cassie. "Neden üzgün görünüyorsun?"

"Cass, söyledikleri yüzünden her şey düzelmiş ve geçmişe sünger çekilmiş gibi göründüğünü biliyorum ama James beni incitti. Beni *gerçekten* incitti, bu yüzden ondan kaçıyordum. Ve evet, özür dilemesi harika ama... Bilemiyorum. Şu anda kafam çok karışık." Bacaklarımı kanepenin üzerine çektim ve göğsüme doğru sardım.

Sessizliğe gömüldük.

"Onu hâlâ seviyorsun."

Cassie'nin bunu söyleme şekliyle tüm vücudumun vızıldadığını hissettim. Bu bir soru değildi. Sadece bir kız kardeşin yapabileceği şekilde, duygularımı benden daha iyi bildiğini iddia ediyordu.

"Hâlâ üzgün ve kafanın karışık olduğunu biliyorum," diye devam etti Cassie. "Anlıyorum. Ama James'in o röportajda yaptığı şey... çok önemliydi. Onun ne kadar özel biri olduğunu biliyorsun. Her şeyi bu kadar aleni bir şekilde ortaya dökmesi... Senin dikkatini çekmek ve onun için ne anlama geldiğini kanıtlamak için yapabileceği en büyük sıçramayı yaptı. Artık tüm dünya senin adını ve büyük James Morris'in sana aşık olduğunu biliyor." Telefonunu havaya kaldırdı. "Şu anda Twitter'da trend olduğunuzu garanti ederim."

"Ama buna ihtiyacım yok," diye itiraz ettim. "Ünlü olmak, 'büyük' James Morris'i önemsediğim kadar umurumda değil. Bir fotoğraf gördüm.

tamamen farklı bir yönünü gördüm. Nezaketi, espri anlayışı, Harper'a olan hayranlığı. Benim hissettiğim de bu-" Aniden durdum.

"Sen *ne*?" Cassie sordu. "Devam et."

Gözlerimin dolduğunu hissettim. "İşte ben buna aşık oldum," diye fısıldadım.

Cassie bana doğru atıldı ve beni kucakladı. "Evet, aynen öyle! Onu seviyorsun Katie. Az önce bunu itiraf ettin. Şimdi git ve bu konuda bir şeyler yap."

Sessiz gözyaşları yanaklarıma düşerken başımı onun omzuna yasladım. Hissettiklerime bir anlam veremiyordum. Evet, bana davranış biçimi yüzünden hâlâ kırgın ve öfkeliydim ama bunun ona olan sevgimi değiştirmedığının farkına varmıştım. İnsanlar hata yapar. Bazen aşk acıtır.

Ve sonunda, önemli olan tek şey her iki kalbin de tekrar denemeye istekli olup olmadığıdır.

KAITLYN

(Bloom'a çıkan asansör bu kez farklı hissettirdi.

Cassie'nin biraz daha dürtmesinden sonra James'le bağlantı kurmak için bundan daha iyi bir zaman olmadığını fark ettim - bu da onu iş yerinde bulmam gerektiği anlamına geliyordu. Şehirde birkaç ofisi olmasına rağmen, Bloom'un onun en sevdiği yer olduğunu biliyordum. Tanıştığımız gece paylaştığımız manzarayı çok seviyordu. Hatırladıkça gülümsedim.

Yine de işlerin nasıl gideceğinden emin değildim. Hâlâ üzerinde çalışmamız gereken pek çok şey, ele almamız gereken acılar vardı. Buradan sevdiğim adamın elini tutarak da çıkabilirdim, tek başıma ve o ilk gecenin sonunda hissettiğim kadar kederli hissederek de çıkabilirdim.

Ama denemek zorundaydım.

Asansörün kapıları açılır açılmaz ilk hatamı fark ettim: Kıyafetim. Üzerimi değiştirme zahmetine bile girmemiştim, bu yüzden üzerimde uçuşan bir etek ve atlet vardı, saçlarımı da at kuyruğu yapmıştım. Buraya ilk geldiğimde de burada olan aynı güzel sarışın, metalik siyah elbisesiyle yıkıcı görünerek host standında nöbet tutuyordu. Bana soğuk, küçümseyen bir bakış attı.

"Biri için Uber mi arıyorsun?" diye sordu bana müzik eşliğinde.

Başımı salladım ve ona doğru eğildim. "Hayır, aslında James'i görmeye geldim."

Bana boş bir bakış attı ve patronunu kastettiğimi anlayamadığını fark ettim. Onu tamamen atlayıp sadece mesaj atabileceğimi biliyordum ama sürpriz yapmak istedim.

"James Morris," dedim.

Ağzının kenarları gerildi. "Özür dilerim, Bay Morris bu gece burada değil."

Ciddi miydi, yoksa istenmeyen hayranları uzak tutmak için araya mı giriyordu? Her iki durumda da onu geçemeyeceğimi hissediyordum, bu yüzden stratejilerimi değiştirdim.

"Bak ne diyeceğim? Eğer sorun olmazsa bir süre yan barda oturacağım." Kaşlarını çattı ama başını salladı.

Küçük bar, kulübün ana bölümünün kadife ipinden önce bir taşma alanıydı, kıyafet kurallarına uymasam da takılabileceğimi bildiğim bir yerdi. James'e ulaşmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Gümbürdeyen temel hat konsantrasyonu neredeyse imkânsız hale getiriyordu ama bir görevim vardı.

Kalabalığın arasından geçerken duvara sarıldım ve tam barın sonunda servis istasyonunun yanındaki açık koltuğu kapmak üzereydim ki kolumda bir el hissettim.

"Kaitlyn!" Döndüğümde James'in asistanı Ella'nın bana sırtıttığını gördüm. Eve geldiğinde birkaç kez karşılaşmıştık. Ondan hoşlanmıştım - çalışkan ve becerikliydi ama aynı zamanda gerçekten sıcaktı ve onu idol olarak gören Harper'a karşı çok tatlıydı. "Geldin demek!"

"Merhaba Ella, evet! James'le bağlantı kurmayı umuyordum, buralarda mı?" "Buralarda ve burada olduğun için çok mutlu olduğumuzu söylememe izin ver."

Kaşlarımı çattım. "Biz kim?"

Ella odanın etrafını işaret etti. "Personel. Hepimizi. Perişan haldeydi ve bu hiç eğlenceli değil." Daha yakına eğildi. "Bir şey söylemek bana düşmez biliyorum ama seni deli gibi özlediğini söyleyebilirim. Hadi gel."

Ella'yı kalabalığın içinden geçip bitkilerle kamufle edilmiş bir kapıya kadar takip ettim, rozetini bir pede yerleştirdi ve kapı açıldı. Koridorun sonundaki bir kapıda durduk. Kulübün gürültüsü sadece uzaktan gelen belli belirsiz bir zonklamaydı.

"İyi şanslar," diye fısıldadı Ella, sonra bana göz kırptı ve uzaklaştı.

Yumruğumu kaldırıp kapıya vurmadan önce derin bir nefes

aldım. "Bölmek *yok* demiştim!" James'in seslendiğini duydum.

Kaşlarımı çatarak tekrar vurmadan önce elimi birkaç saniye kapının önünde gezdirdim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye haykırdı, ağır adımları onu takip ediyordu.

Kapı bir *vınlamayla* açıldı ve James karşımdaydı, kaşları çatıktı, ağzı çatıktı, ta ki beni görünce şokla açılana kadar. Neler olup bittiğini anlaması bir saniyesini almış gibiydi.

"Sensin," dedi yumuşak, inanmayan bir sesle.

"Merhaba." Ona küçük bir el salladım. "Benim."

Hatırladığım James'ti ama yüzü uykusuz gecelerin izlerini taşıyordu, gözlerinin altında koyu renkli çukurlar vardı.

"Kaitlyn," geri adım attı. "Lütfen, içeri gel."

Sesi resmiydi, sanki benimle nasıl başa çıkacağından emin değilmiş gibiydi. Yanından geçtim ve kollarına atlamamak için kendimi zor tuttum. Ona mıknaş gibi çekildiğimi inkâr edemezdim ama ona dokunmama izin vermeden önce halletmemiz gereken çok şey vardı.

Çünkü fiziksel olarak bağlanırsak ne olacağını çok iyi biliyordum.

Manzara, çalışma alanında da çatı katında olduğu kadar muhteşemdi ve neden zamanının çoğunu burada geçirmeyi tercih ettiğini anlayabiliyordum. Ufukta parıldayan ışıkları taradım ve birlikte geçirdiğimiz ilk geceye geri döndüm. Beni bir değil *iki* kez kapı dışarı edişini hatırlayınca içimde bir şaşkınlık ve acı hissettim.

James bana bakıyor, bir şey söylememi bekliyordu. "Beni arayıp duruyorsun."

"Aradım."

"Seni görmezden geliyordum." "Biliyorum."

"Röportajı gördüm. Çok büyük bir şeydi."

Ağır bir iç çekişle nefesini verdi ama yanıt vermedi.

"Özel hayatın hakkında bu kadar açık olmanın senin için kolay olmadığını biliyorum ve bu benim için çok şey ifade ediyordu."

Kaşları tekrar çatıldı. "Tamam. Ama sen-?"

"Sana söylemek istediğim, söylemem gereken bazı şeyler var, ama onlara geçmeden önce beni gerçekten incittiğini bilmeni istiyorum James, sandığından çok daha fazla. Birkaç kez."

"Kaitlyn, ben-"

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Lütfen, sadece beni dinleyin." Derin bir nefes aldım. "Ailemden kalan bazı yüklerim olduğunu zaten biliyorsun ama anlamadığın şey, beni kapı dışarı ettiğinde bu eski yaralara tuz bastığın. Bunu *iki* kez yaptın."

Kaşlarını çatı.

"Birlikte geçirdiğimiz ilk gece. Hatırladın mı? Harper kriz geçirdiğinde. Yani, şimdi anlıyorum ama bir anda bu kadar soğuk davranman çok ediciydi. Ve sonra sana ihanet ettiğimi düşündüğünde bunu tekrar yaptın."

"Kaitlyn, çok üzgünüm," dedi acı dolu bir sesle.

"Sana inanıyorum ve özrünü takdir ediyorum," dedim devam etmek için kendimi zorlayarak. "Ama düşünmeden edemediğim şey şu: beni dinlemedin. Ne olduğunu anlamaya çalışmam için bana bir şans vermedin. Bir karar verdin ve hepsi bu kadar. Kızımın üstünde dışarıdaydım."

Bu anıyı hatırlayınca yüzünde bir acı belirdi ve küçük bir parçam bundan mutluluk duydu.

"Annem beni evden attı. Bana da aynı şekilde davrandı ve ben bu yaraları hep taşıyacağım. Bana bunu tekrar yapabilecek birine kalbimi vermem mümkün değil." Sesim biraz titredi.

"Kaitlyn," James bana doğru geldi ama bana dokunmadan durdu.

"Sorun şu ki," diye başladım, hıçkırıklarına engel olmaya çalışarak. "Sorun şu ki sana aşık oldum. Ve şimdi berbat bir haldeyim çünkü seninle birlikte olmayı dünyadaki her şeyden çok istiyorum ama bir yanımda beni tekrar o şekilde inciteceğinden ve bunun beni mahvedeceğinden endişeleniyor."

Kendimi daha fazla tutamadım, bu yüzden başımı eğdim ve gözyaşlarıma teslim oldum.

Bir de baktım ki güçlü kolları etrafımda dönüyor, beni göğsüne doğru çekiyor.

"Çok üzgünüm," diye mırıldandı, başımın tepesini öperek. "Seni incittiğim için çok üzgünüm. Seni incittiğim için *nefret ediyorum*."

Gözyaşlarım dinene kadar ağlamama izin verdi ve sonra beni pencerelerin önündeki kanepeye götürdü. Oturduğumuzda iki elimi de ellerinin arasına aldı.

"Bu konuda iyi değilim," diye duraksayarak başladı James. "İlişkiler. Davranışlarım için mazeret üretmeye çalışmıyorum, sadece neden böyle olduğumu bilmeni istiyorum. İnsanların bana yaklaşmasına izin vermekte zorlanıyorum ve birinin ördüğüm duvarı aştığını hissettiğimde savunmaya geçiyorum. Sana davranış şeklim affedilemezdi ve seni incittiğim için kalbim kırıldı."

Burnumu çektim ve o da başparmağıyla gözümde akan bir damla yaşı nazikçe sildi.

"Ama bilmeni isterim ki hayatımın geri kalanını bunu telafi etmek için harcayacağım. Kendini güvende hissetmeni istiyorum. Bana güvenmeni istiyorum. Seni duyduğumu anlamanı istiyorum." Derin bir nefes aldı. "Ve en önemlisi, seni *her zaman* seveceğimi bilmeni istiyorum."

Sesinde umut vardı. Yüzümü incelemek için geri çekildi. Derin bir nefes aldım. "James... Ben de seni seviyorum."

Gözyaşları tekrar geldi ve bu kez onun gözlerinde de parıldadıklarını görebiliyordum. Uzun zamandır bu an için çalışıyorduk, ama şimdi buradaydık, korkmuş, neşeli ve birbirimiz için ne kadar önemli olduğumuzu itiraf etmeye hazırдық.

Dudaklarımız hayatımın en dağınık, en güzel öpücüğünde aceleyle bir araya geldi. Duygularıma o kadar kapılmıştım ki onun dokunuşunu ne kadar özlediğimi unutmuşum. Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, ikimiz de duygu karmaşamıza güldük.

"Bunun için ölüyordum," diye fısıldadı James, avucunu yanağımda gezdirerek.

"Düğünden sonra kaçmasaydın daha erken olurdu," diye azarladım.

"Scott ve Cassandra'nın büyük gününü mahvetmek istemedim. Bana nasıl tepki vereceğinden emin değildim ve uçan cam eşyalarla ilgili hayallerim vardı."

"Lütfen," diye hafifçe ittim onu. "Beni bundan daha iyi tanıyorsun."

Tekrar öpüştük, bu sefer daha niyetliydik. James beni biraz daha yaklaştırdı. Vücudum zaten onun için çığlık atıyordu, ama kendime işte olduğunu hatırlattım.

Telefonu çaldı ve birbirimizden ayrıldık.

"Görev çağrısı mı?" diye sordum.

James başını salladı. "Hiçbir şey bundan daha önemli değil." Gözlerini bana dikti. "Hâlâ şoktayım. Gerçekten buradasın. Bu gerçek oluyor."

"Bu *kesinlikle* oluyor," diye gülümsedim ona.

Başını tekrar kanepeye bıraktı. "Harper *çıldıraca k*! Geri döndüğünü öğrenene kadar bekle." Başını hızla kaldırdı ve bana baktı. "Bekle... geri *dönüyorsun*, değil mi?"

Gülmek zorunda kaldım. "Evet! Tabii ki dönüyorum!"

Uzun bir nefes verdi. "Hâlâ şoktayım."

"Buna inanın Bay Morris. Bana takılıp kaldınız." Bacaklarımı onunkilerin üzerine attım ve o da onları tutmak için uzandı.

"Bunları özledim," dedi baldırımı hafifçe okşayarak.

"Bu bir gerçek mi?" Ona bir kaşımı kaldırdım. "Başka neyi özledin?"

"Bu mükemmel dizi." Onu öpmek için eğildi ve bu iffetli hareketin içimde yaramaz bir karıncalanmaya yol açması beni şok etti.

"Gerçekten mi? Başka bir şey kaçırdın mı?" Yalvarır gibi bir fısıltıyla sordum.

Başını salladı. "Kesinlikle. Çok fazla şey." Eteğimin kenarının hemen altından kalçamın iç kısmını okşadı. Elinin daha yukarı çıkmasını umarak ona doğru yaklaştım.

Uyluklarımın iç kısmındaki yumuşak deriye nazikçe masaj yaparken kanepeye yaslanıp gevşemeye başladım. "Artık dursan iyi olur," diye nefes aldım.

"Bunu neden yapayım ki?" James sonunda parmak ucunun bacağımdan yukarı tırmanıp külotumun kenarını sıyrmasına izin verirken sordu.

"İştesin," dedim boğuk bir sesle, beni nazikçe avuçlarken. "Patron benim," diye mırıldandı. "Ne istersem onu yaparım."

"Peki sen ne istiyorsun?" Nefesim kesildi.

"Bunu."

James eteğimi yukarı kaldırdı ve bacaklarımın arasına daldı.

JAMES

(Kaitlyn'in kalçalarının arasında yaşamak istiyordum. Onu nasıl da özlemiştim... tatlı, güzel vücudunu. Yumuşak kıvrımlarını yaladım ve yumuşaklığını emdim.

Ta ki kanepede kıvranıp durmamam için yalvarana kadar. Sonunda boşaldığında, ofisimdeki ses yalıtımı için mutluydum çünkü bir banshee gibi çığlık attı.

Nefesini tuttuğunda bileklerini topladım ve bir elimle başının üstünde tutarken diğer elimle de pantolonumun üst düğmesini çekiştirdim. "Benim için hazır mısınız?"

Başını salladı ve kaşlarını çattı.

"Sorun nedir?" Onu bıraktım ve ayağa kalktı. "İyi misin?"

Kaşlarının yerini hınzır bir gülümseme aldı ve hızla kucağıma atlayıp bana sarıldı. "Yakaladım seni. Artık benimsin." Fermuarımı çekmek için aşağı uzandı. "Çıkar şunları. Acele et."

Ona bir kaşımı kaldırdım. "Birileri kendini otoriter hissediyor,

ha?" "Çıkar," dedi sertçe.

"Evet hanımefendi," diyerek onu üzerimden indirdim ve ayağa kalktım. Ayakkabılarımı çıkarıp pantolonumu yere indirir indirmez önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Kaitlyn, hayır... Zaten patlamak üzereyim."

Beni görmezden geldi, gözleri sikimdeydi. "İstemediğine *emin* misin?" Kaitlyn eğildi ve dilini aletimin üzerinde gezdirdi. "Çünkü her an durabilirim." Büyük, masum gözlerle bana baktı, sonra ağzını başımın üzerinde dolaştırdı ve dünyanın en acı verici öpücüğüyle dudaklarını yavaşça üzerimden çekti.

İçimden bir inilti kaçtı. "Kaitlyn..."

"Ne zaman istersen dururum." Şaftımın tabanını kavradı, sonra beni biraz daha ağzına aldı, beni yavaşça dışarı çekerken dilini çıkıntılar boyunca sürükledi. "Sadece söyle."

Yanıt vermediğimde, tüm uzunluğumu ağzına aldı ve dizlerim neredeyse büküldü. Beni bu sefer biraz daha hızlı içeri ve dışarı çekerken dilinin şaftım boyunca inanılmaz, büyülü şeyler yapmasına izin verdi.

"Devam edeyim mi?" Şeytani bir sırıtişla bana baktı.

"Lütfen..." Başardım ve Kaitlyn ben daha kelimeyi söylemeyi bitirmeden beni tekrar ağzına aldı, lezzetli bir ritimle ağzına girip çıkmamı kolaylaştırdı. İçimde dalgaların yükseldiğini hissediyordum ama onu durdurmam gerekiyordu. At kuyruğunu nazikçe çektim ve bana şok olmuş bir ifadeyle baktı.

"Seni tekrar boşaltmak istiyorum," dedim ayağa kalkmasına yardım etmek için uzanırken.

"Bu kulağa hoş geliyor," diye mırıldandı, başparmağını parlayan dudaklarında gezdirirken.

Hâlâ giyinikti, bu yüzden atletini ve eteğini kısa sürede çıkardım, o kadar hızlı çıkardım ki bir şeylerin yırtıldığını duyduğuma yemin edebilirim. Sadece onun vücuduna, o çok özlediğim vücuduna ulaşmam gerekiyordu. Mükemmel göğüslerine, kalçalarının yumuşak kabarıklığına ve güçlü bacaklarına hayran olmak için bir adım geri attım.

Meme ucunu ağzıma almak için eğildim ve tırnaklarını sırtımda gezdirerek bana doğru eğildi. Elimi onun üzerinde gezdirdim.

Düz karnından bacaklarının arasındaki ıslaklığa kadar parmağımın içinde kaymasına izin verdim.

"Benimle alay etmeyi bırak," diye fısıldadı kulağıma. "Seni istiyorum. Hepinizi."

Duymam gereken tek şey buydu. Onu kucağıma aldım ve kanepeye yatırdım, sonra da cüzdanımdaki prezervatifi bulmak için atılmış pantolonuma doğru yürüdüm. Hazır olduğumda, kendimi bacaklarının arasına yerleştirdim, sikim hazır ve nazırdı.

"Bunu ne kadar özlediğimi biliyor musun?" diye sordum, kalçalarımı eğerek aletimin ucunun onunla alay etmesini sağladım.

Kaitlyn güldü. "Evet, sanırım bir fikrim var. Şimdi beni bekletmeyi bırak ve benimle seviş."

"Dileğin benim için emirdir." Bununla birlikte, onun içine daldım ve beni neredeyse içine alan bir çığlık çıkardım. Sabit bir ritimle içine girip çıktım, sonra şişmiş tomurcuğunu okşamak için aşağı uzandım.

"Durma," diye iç geçirdi ve kalçalarını bana doğru itti.

Ellerimle ve sikimle onunla alay ettim, her vuruşta onu daha da yaklaştırdım. İçindeki gerginliğin arttığını hissedebiliyordum. Gözlerini kapatıp dudağını ısırduğunda, bilerek kendini tuttuğuna yemin edebilirdim.

"Benim için gel," diye eğildim ve dudaklarımı kulağına bastırarak mırıldandım.

Sanki ona kendini bırakması için izin vermiştim. Kaitlyn ürperdi ve o muhteşem, tatmin olmuş ses odayı doldururken titremelerin başladığını hissettim.

Ritmimi yavaşlattım ve onun dünyaya geri dönüşünü

izledim. "Daha fazla," diye mırıldandı. "Seninle işim asla

bitmeyecek."

Onu kanepeden kaldırırken öpmek için eğildim. Öpmeye devam ederek onu kanepenin ucuna kadar götürdüm, sonra yavaşça ona yaslanmak için ayrıldım.

kanepenin kolunun üzerinden. Ben arkasına yerleşirken omzunun üzerinden bana baktı.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye güldü. "Ben mükemmelim."

Tam önümde dumasından yararlanarak kışına bir tokat attım ve şok olmuş bir çığlık attı.

"Yine mi bu?" diye

kıkırdadı. "Hayır," diye

homurdandım. "*Bu*."

Kendimi tekrar onun içine soktum ve inlemesine ve bana karşı eğilmesine neden oldum. Kalçalarını kavrayarak ona karşı pompaladım, sonra at kuyruğunu tutmak için öne doğru eğildim.

"İyi hissediyor musun?" Saçlarını elimin etrafına sararak sordum. "Bu hoşuna gidiyor mu?"

"Evet," diye iç geçirdi ve sesinin tınısı beni ona karşı biraz daha sert itti. Tekrar ateşini bulmak için uzandım, onu son bir kez daha boşaltabileceğimden emindim, ama sonra her şey bir anda yüzüme çarptı. Hissettirdikleri, birbirimize ne kadar mükemmel uyduğumuz, neredeyse her şeyimi kaybetmiş olduğum gerçeği... Bıraktım ve içimde oluşan dalgalara teslim oldum.

Bitirdiğimde, nefes nefese Kaitlyn'in sırtına yığıldım. İkimiz de biraz terlemiştik ve çok tatmin olmuştuk. Ondan ayrıldım ve o da hemen dönüp kollarını bana doladı.

"Seni seviyorum James Morris," diye fısıldadı yanağını göğsüme bastırarak.

"Ben seni daha çok seviyorum," dedim ve başının üstüne bir öpücük kondurdum.

JAMES

Bir Yıl Sonra

(Şampanya kadehimi havaya kaldırıp Jess ve Henri'ye başımı sallayarak "Ekibe" dedim.

"Ekibe," diye yankılandı grubumuzun geri kalanı, sonra kadehleri tokuşturdular.

O akşam, Henri Fournier Designs'ın resmi lansmanını kutlamak üzere düzenlenen görkemli bir yemeğin sonunda kadeh kaldırılan son kadeh oldu. Başlangıçta, Jess'in arkadaşıyla birlikte bir moda serisi başlatma yönündeki çılgın fikrinin, tüm ailemizin ve birçok arkadaşının Paris'te bir çatı katındaki salonda toplanıp başarılarına kadeh kaldırmasıyla sonuçlanacağını asla hayal edemezdim. Kaitlyn flütünü benimkine vurduktan sonra bana doğru sokuldu. Harper masanın diğer ucunda, annemin yanındaydı ve sağlam Shirley Temple bardağını herkesin narin şampanya kadehlerine çarpıyordu.

Henri'nin defilesi Paris moda haftasının gözdesi olmuş, haute couture dünyasını hazırlıksız yakalayan karanlık bir çıkış yapmıştı. Henri ve Jess onun için yürüyecek en gözde modelleri kapmayı başarmışlardı ve modellerin şöhreti ve tasarımlarının yaratıcılığı herkesin bu yeni yetme rock yıldızı hakkında konuşmasına neden olmuştu. Serinin erken başarısı Jess'in yatırımını şimdiden üçe katladığı anlamına geliyordu. Şaşırmıştım ama aynı zamanda şaşırmamıştım da. Kız kardeşim öne çıktı ve kendini kanıtladı. I

Şimdi olduğu kadınla daha fazla gurur duyamazdım.
İkisi de geğmişı geçmişte bırakmaya karar verdi.

"Baba, kadeh kaldıralım," dedi Harper dirseğimin dibinde belirdi ve çoğunlukla buz olan bardağını kaldırdı.

"Elbette," diye karşılık verdim, eğilip flütümü onunkine vurdum.
"Şerefe canım."

"Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu Kaitlyn'e bakarak. "Işıklara bakmaya gideceğimizi söylemiştin."

Harper'ın her yere gitme ve her şeyi görme arzusu, kollarımın arasındaki kadına borçlu olduğum bir başka güzel sürprizdi. Geçtiğimiz yıl Kaitlyn kızımın ufkunu Florida'nın küçük bir köşesinden tüm dünyaya genişletmeyi başarmıştı. İsviçre'de kayak yapmak ve Kenya'da zürafaları ve filleri doğal ortamlarında görebileceğı gerçek bir safari de dahil olmak üzere listesindeki her yeri ve daha fazlasını kontrol ettik. Harper şu ana kadar Fransa'da yorulmak bilmeyen bir turistti; Provence'ta bisiklete binmekten Paris'in güzelliğini keşfetmeye kadar. Eve dönmeden önce görmemiz gereken tek yer Eyfel Kulesi'ydi.

"Çok yorgun değıl misin?" Cevabı zaten bildiğim halde ona sordum.

"Hayır!" diye bağırdı. "Kaitlyn, artık gidebilir miyiz lütfen?"

Geri çekildi ve uykulu gözlerle bana baktı. "Onu göreceğim için çok heyecanlıyım ama bunu yarın yapabilir miyiz? Tüm o yemek ve içki yüzünden biraz yorgunum."

"Onu duydun," dedim Harper'a göz kırparak. "Yarın o zaman."

"Hayır," diye uludu Harper. "Lütfen, lütfen, lütfen *bu gece!*" Ellerini dua eder gibi kavuşturdu ve bir aşağı bir yukarı zıpladı.

"Harper," diye güldü Kaitlyn. "Bu kadar enerjiyi nereden buluyorsun? Sen de yorulmadın mı?"

"Asla yorulmam," diye bağırdı ve bir kolunu süper kahraman pozunda havaya kaldırdı.

İkisine de kıkırdadım. "Sana kalmış," dedim Kaitlyn'i sıkarak. Harper'ın coşkusuna karşı koyamayacağını biliyordum ve bunun planı kabul etmesi için yeterli olacağını umuyordum.

"Sanırım başka seçeneğim yok," dedi Kaitlyn doğrulup. "Ama bekle... şu anda kapalı değil mi? Geç oldu." Telefonunu kontrol etti.

"Merak etme, tanıdıklarım var," diye yumuşak bir sesle onu rahatlattım.

Birlikte geçirdiğimiz bir yıldan sonra bile yaşam tarzım Kaitlyn'i hâlâ hazırlıksız yakalıyordu. İsteddiği neredeyse her şeyi gerçeğe dönüştürebileceğimi sürekli unutuyordu, buna turistik bir mekâna mesai saatleri dışında girip hayatta bir kez görebileceğimiz bir manzarayı seyretmemizi sağlamak da dâhildi.

"Gidelim o zaman," dedi Kaitlyn, ayağa kalkıp Harper'ın elini tutarak.

Ben de odadakilere hitap etmek için ayağa kalktım. "Millet, biz çıkıyoruz ama lütfen kalıp bu inanılmaz kutlamanın tadını çıkarmaya devam edin. Henri, Jessica, ikinizle de çok gurur duyuyorum."

Kız kardeşim iki elini dudaklarına götürdü ve gözlerinde parlayan yaşlarla masanın üzerinden bana bir öpücük kondurdu.

Birkaç dakika sonra Maybach'ımın içinde Paris'in arka sokaklarında geziniyorduk. Harper'ın coşkusu Kaitlyn'e de geçmişti ve varış noktamıza yaklaştıkça ikisi de sohbet etmeye başladı.

Anıtın dibindeki park alanına girdiğimizde Harper "Vay canına," dedi. "Işıklar!"

"B i r sürü var," diye güldü Kaitlyn. Elime uzandı. "Çok güzel. Bu gece gelmeye karar verdiğimiz için çok mutluyum."

"Bu bir şey değil, tepeye çıkana kadar bekle."

"Oraya mı gidiyoruz?" Harper haykırdı.

"Evet. Bu kadar yüksekte olmaktan korkmayacaksın, değil mi?"

"Hiçbir şeyden korkmuyorum," dedi çenesi meydan okurcasına yukarıda.

Oyun parkındaki tırmanma duvarına yaptığı birçok gezi sayesinde kızımın yükseklik korkusu olmadığını biliyordum. Bunu o kadar çok seviyordu ki onu yerel bir spor salonunda tırmanma derslerine yazdırdık ve burada eğitmenleri zarafeti ve cesaretiyle büyüledi. Hasarlı küçük kızım her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri dönmüştü.

Hepsi Kaitlyn sayesinde.

Girişe doğru yürürken elini sıktım ve o da parmak uçlarına kalkarak yanağıma bir öpücük kondurdu. Hayal bile edemeyeceğim kadar mutluydum.

Kule elmaslarla süslenmiş gibi görünüyordu, karanlıkta parılıyordu. Zirveye çıkmak için sabırsızlanıyordum.

"Bonjour ve hoş geldiniz," diye karşıladı bağlantım Alphonse bizi, cam kapıyı açarak. "Paris'e aşık olmaya hazır mısınız?"

"*Oui oui*," diye güldü Kaitlyn onun elini sıkarken. "Ama ben zaten aşığım."

Harper dışarıda durmuş, başını geriye doğru eğmişti. "Ama oraya kadar nasıl gideceğiz?"

Alphonse, "Merak etme, *canım*," dedi. "Tepeye sadece yaklaşık bin basamak var. Yarın sabaha kadar tepeye ulaşmış olursunuz."

Yüzü düştü ve kollarını bana doğru uzattı. "Beni taşır mısın, baba?"

"Seninle şakalaşıyor, asansör var," diye onu rahatlattım.

Alphonse bize eşlik ederken, "Harper," dedi. "Kule'nin kaç yaşında olduğunu düşünüyorsun?"

"On yaşında mı?" diye sordu.

"Çok yaklaştın," dedi Alphonse, asansör düğmesine basarken başını sallayarak. "Bu güzel yapı yüz otuz yaşından fazla! Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Ben soğukkanlılığımı korumaya çalışırken Alphonse kızımınla turistik sohbetlerine devam etti. İndiğimizden beri bu anı dört gözle bekliyordum ve şimdi her zamankinden daha yakın olduğuna göre, doğrudan ona geçebilmeyi diliyordum.

Sonunda asansörün sesi duyuldu. "Bay Morris, yolu biliyorsunuzdur umarım?" "Teşekkür ederim Alphonse. Her zamanki gibi yardımlarınız için minnettarım."

Üçümüz cam duvarlı asansöre bindik ve çelik kirişlerin arasından yükselmeye başladık, alt katları atlayarak doğrudan en tepeye çıktık.

Kaitlyn pencereden dışarı, uçsuz bucaksız manzaraya bakarken "Çok güzel," diye nefes aldı.

"Sen de çok güzelsin," dedim, onu kendime doğru ittim ve şakağına bir öpücük kondurdum. "Bu gece geldiğin için teşekkürler. Çok istiyordu."

"Neden ama?"

Omuz silktim. "Ona Eyfel Kulesi'nin çok yükseğe çıktığını ve sadece en cesur insanların tepeye çıktığını söylemiş olabilirim."

Kaitlyn elini kalbinin üzerine koydu ve Harper'ın dışarıda parıldayan ışıkların büyüüne kapılmış bir şekilde baktığı yere doğru baktı. "Cesur olmak istiyor."

"Senin sayende."

Asansörün kapıları açıldı ve aşağıdaki minyatür şehri kuşbakışı görebileceğimiz en üstteki gözlemevi katına çıktık.

"Baba, şu binalara ve ışıklara bak," diye haykırdı Harper.

"Bu konuda ne hissediyorsun?" Kaitlyn tel örgülerin yanında durmak için ona doğru yürüyerek sordu.

"Hoşuma gitti!"

İkisini uzaktan izledim, o anın güzelliğini içime çektim. Kızım ve Kaitlyn arasındaki bağ o kadar güçlenmişti ki, Harper bazen teselliye ihtiyaç duyduğunda benim yerime ona başvurmayı tercih ediyordu. İlk başta bu durum biraz canımı sıkıyordu ama Harper'ı Kaitlyn'e olan sevgisinden dolayı suçlayamazdım. Hayatımıza girmiş ve çok şeyi daha iyi hale getirmişti.

Ve şimdi başka bir değişimin zamanı gelmişti. Derin bir nefes aldım ve durdukları yere doğru yürüdüm.

"Çok güzel," dedim ve Kaitlyn'i kollarıma almadan önce eğilip Harper'ın başının tepesine bir öpücük kondurdum. "Bu anı paylaştığımız için çok mutluyum."

Kaitlyn kolunu boynuma dolamak için arkaya uzandı. "Bu yolculuk inanılmazdı. Bunu büyülü kıldığın için teşekkür ederim."

"Ah, ama sihir benimle birlikte Florida'dan buraya geldi. Siz ikinizsiniz."

O an geldiğinde sesimi bulmakta zorlanacağımı hiç düşünmemiştim ama burada her şey hakkında biraz endişeli hissediyordum. Boğazımı temizledim ve Kaitlyn'i bana bakması için nazikçe çevirdim.

"Seninle tanıştığım an her şey değişti."

Kaitlyn ağzını bükerek bana baktı. "Karışık içkilerle kaplı olduğum ilk seferden mi bahsediyorsun, yoksa neredeyse kapının önünden geri döndüğüm ikinci seferden mi?"

"İkisi de," diye güldüm. "Her ikisinde de üzerimde büyük bir etki bıraktın ve buna rağmen burada kalacak kadar cesur olduğun için sana sonsuza dek minnettar kalacağım..."

"Her Şeye rağmen," dedi yardımsever bir Şekilde.

"Evet, her Şeye rağmen," diye tekrarlđdım. "Hep birlikte çok Şey atlattık ve sen burada bizimle olduğun için hayatlarımız daha iyi. Ve benim umudum... Yani *bizim* umudumuz," bizi heyecan dolu gözlerle izleyen Harper'a baktım, olacaklar konusunda hazırlanmıŐtı, "günlerinin geri kalanını bizimle geçirmeyi düŐünürsün."

nnde diz ktğmde Kaitlyn donup kalmıştı.

"Şimdi alabilirsin, Harp," diye fısıldadım kızıma. Ceketimin cebine uzandı ve küçük lacivert bir kutu çıkardı, açıp bana uzattı.

"Kaitlyn, benimle evlenir misin?"

"*Bizimle* evlenir misin?" Harper bir aşağı bir yukarı zıplayıp neŐeyle alkıŐlarken bağırdı.

Kutuyu ona doğru uzattım, böylece ufuktaki ışıklar kadar parlak bir Şekilde parıldayan  karatlık elması görebilecekti. Sonunda ona baktığımda gözyaşları yanaklarından aşağı szlyordu.

Kaitlyn'in tepki vermesi gerekenden birkaç saniye daha uzun sürdü ve ben biraz gerilmeye başladım, ama sonra önümde dizlerinin üzerine çöktü, ağlıyor ve gülüyordu.

"Evet, evet, seninle evleneceğim! İkinizle de!"

Kendini kollarıma atıp beni öpücüklere boğarken Harper yanımda daireler çizerek saçma sapan bir zafer Şarkısı söylüyordu.

Kaitlyn kollarını iki yana açarak, "Buraya gel geç bayan," dedi ve Harper bize çarptı. Birbirimize sıkıca sarıldık, ta ki ben gözyaşlarımı öksürerek tutana kadar.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda Harper'ın bize soracağı sonsuz bir soru listesi vardı.

"Evlenmek düğün olacağı anlamına mı geliyor?"

"Elbette," dedi Kaitlyn, Harper'ın saçlarını gözlerinden uzaklaştırarak. "İkimiz de güzel elbiseler giyeceğiz."

"Peki evlenmek bir daha asla ayrılmayacağınız anlamına mı geliyor?"

"Evet," Kaitlyn bir an için bana baktı. "Benim için anlamı bu."

"Yaşasın!" Harper başka bir soruyu düşünmek için durakladı. "Evlenmek şu anlama mı geliyor..."

Düşüncelerini toparlamasını bekledik.

"Evlenmek sana anne diyebileceğim anlamına mı geliyor?" Harper soruyu fısıldadı.

Kaitlyn'in gözleri yeniden yaşarırken nefesi kesildi. "Yapmak istediğin bu mu?"

Harper sessizce başını salladı.

"Ben de bunu istiyorum," Kaitlyn Harper'ı kendine çekerken hıçkırıklarını gizlemeye çalıştı.

Umduğumdan çok daha fazlasıydı. Kızım her zaman istediği anneye sahip olmak üzereydi ve ben de her gün daha çok ve daha iyi sevmeme yardımcı olacak bir kadınla evlenmek üzereydim. Kendimi her zaman şanslı bir adam olarak görmüştüm ve dünyanın geri kalanı için her şeye sahipmişim gibi göründüğümü biliyordum.

Ama aşk olmadan hiçbir şeye sahip olamayacağımı anlamam çok uzun sürdü. "Siz ikiniz gitmeye hazır mısınız?" Onlara sordum.

Harper ve Kaitlyn başlarıyla onayladılar ve el ele tutuşarak asansöre doğru yürüdük, bu mükemmel andan ayrılıp bir ömür boyu **s ü r e c e k** daha pek çok şeye hazırlandık.

Birlikte, bir aile olarak.

BAY'IN SONU GRUMP

MİLYARDER PATRON DELİKLERİ BİRİNCİ KİTAP

Bay

Huysuz

Bay

Ahmak

Bay Ukala

Not: Kötü çocuk milyarderleri seviyor musunuz? **CEO'nun Hamile Sevgilisi** ve **Milyarder Patronu**'ndan özel alıntılar için okumaya devam edin.

ÜCRETSİZ KİTAP TEKLİFİ

USA Today'in en çok satan yazarı Leslie North'un BEŞ tam uzunlukta romansını ÜCRETSİZ okuyun! Yüzlerce BEŞ YILDIZLI İNCELEME ile 600+ sayfadan fazla çok satan romantizm!

Yazarın e-posta listesine kaydolun ve ÜCRETSİZ kitaplarınızı alın: www.leslienorthbooks.com/sign-up-for-free-books

TEŞEKKÜRLER!

Kitabımı satın aldığınız için çok teşekkür ederim. Okuyucularımı ne kadar takdir ettiğimi kelimelere dökmek benim için çok zor. Eğer bu kitabı beğendiyseniz, lütfen yorum bırakmayı unutmayın. İncelemeler bir yazarın başarısı için çok önemlidir ve kitabı incelemek için zaman ayırırsanız çok memnun olurum. Sizden haber almayı seviyorum!

Benimle bağlantı kurabilirsiniz:

BİR YAZARIN GÜNÜNÜ YAPMAK

Sizin gibi okuyuculardan gelen harika eleştirileri okumaktan daha güzel bir şey yok, ancak bunun yüzümde bir gülümseme yaratmasından daha fazlası var. Bağımsız bir yazar olarak, New York'taki büyük bir yayınevinin finansal gücüne ya da Oprah'ın kitap kulübüne girecek nüfuza sahip değilim. Sahip olduğum şey, çok da gizli olmayan silahım, siz muhteşem okuyucularımsınız!

Eğer bu kitabı beğendiyseniz, kısa bir yorum bırakırsanız inanılmaz minnettar olurum. [BURAYA TIKLAYIN](#) ya da bu kitabın sonunda Amazon tarafından istendiğinde bir yorum bırakın. Alternatif olarak, Amazon'da bu kitabın ürün sayfasına gidin ve orada bir yorum bırakın - MÜŞTERİ YORUMU YAZIN bağlantısını arayın.

Uzunluğu ne olursa olsun (kısa iyidir!), yorumunuz bu serinin büyümesi ve diğer harika okuyucuların eline geçmesi için ihtiyaç duyduğu görünürlüğü elde etmesine yardımcı olacaktır. Ayrıca, nazik yorumlarınızı okumak çoğu zaman günümün en önemli olayıdır, bu yüzden lütfen bu kitapta en çok neyi sevdiğinizi bana bildirdiğinizden emin olun.

LESLIE HAKKINDA

Leslie North, USA Today Çok Satanlar listesinde yer alan, eleştirmenlerce beğenilen çağdaş kadın romantizm ve kurgu yazarı. Anonimlik ona, özellikle romantizm ve erotik fantezi türlerinde tüm sanatsal paletiyle resim yapmak için mükemmel bir fırsat veriyor.

Bir sonraki Leslie North kitabınızı bulmak için LeslieNorthBooks.com adresini ziyaret edin veya seçin:

TROPE TARAFINDAN

HERO TARAFINDAN

Not: Ön gösterimler, eşantıyonlar, ARC teklifleri, eğlenceli ekstralar ve bir sürü kötü çocuk fotoğrafı ister misiniz? Facebook grubuma katılın, [Leslie'nin Sevgilileri!](#)

CEO'nun Hamile Sevgilisi

BLURB

Asla iş ile eğlenceyi karıştırma...

Sakar, sevimli Brianna Daughtry, Trent Caldwell'in genelde ilgi duyduğu kadınlara hiç benzemiyor. Yakışıklı, soğuk kalpli milyarder, koluna yakışan, bir şeyler bittiğinde yaygara koparmayacak kadınları ve gözdeleri tercih eder. Ama yeni geçici asistanı Brianna hiç de öyle biri değildir...

Bir erkeğin kalbinin daha hızlı atmasını sağlayabilecek türden bir kadın. Ve ona farklı bir adam olmayı dileyebilir... daha iyi bir adam. Trent'in genelde ne pahasına olursa olsun uzak durduğu türden bir kadın. Ama yapamaz. Ve yapabilse bile, kalbi bunu istemiyor.

Brianna, Trent gibi birinin onu uzaktan bile olsa çekici bulabileceğine inanamıyor. Ama Trent'in için için yanan bakışlarının, uzun süren dokunuşlarının ve sarhoş edici öpücüklerinin ona aksini söylediğini de inkâr edemez. Evet, adam çıldırtıcı derecede zorba ve kibirli. Ama her nasılsa, alfa iş adamının tatlı bir tarafı da vardır.

Trent'in eski düşmanı mutluluklarına gölge düşürse bile, sonsuzluk hayalleri gerçek olabilir gibi görünüyor. Ta ki yıkıcı bir olay, inşa ettikleri her şeyi paramparça etmekle tehdit edene kadar...

Bu kitap daha önce 2014 yılında yayımlanmıştır.

***CEO'nun Hamile Sevgilisi* kitabınızı alın**

20 Nisan 2023'te satışa

**sunulacak (Şimdi ön sipariş
verilebilir!)**

www.LeslieNorthBooks.com

BLURB

Huysuz İskoç milyarderler tatile çıkmazlar. Ama çıksalardı...

Laila Diaz'ın hayatında hiçbir şey planlandığı gibi gitmedi. Ama şimdi, işler nihayet yoluna giriyor. Çocuk hizmetlerinde çalıştığı son günde, kimsesiz bir bebeği yeni yasal vasisine teslim edecektir... huysuz İskoç milyarder Marcus Campbell'a.

Marcus'un yetenekli ve muhteşem olmasına rağmen, özellikle de ufukta bir aile tatili varken, bir dadıya ihtiyacı olduğu hemen anlaşılır. Laila işsizdir, bu yüzden Marcus ona reddedemeyeceği bir teklif yapar. Baştan çıkarıcı milyarder neredeyse fazla mükemmel görünüyor ve içini yakan bakışları ona tropik güneşin altında sıcak öpücükler hayal ettiriyor. Adamın onun patronu olması çok kötü...

Marcus daha önce Laila kadar şefkatli, samimi ve güzel bir kadınla tanışmamıştır. Onda özel bir şeyler var... ona bakışı, dokunuşu, onunla dalga geçişi. Buz gibi cephesi eriyor. Hem Laila'ya hem de yeni eklentilerine aşık oluyor. Birlikte cennetin tadını çıkarırken bile, gerçek dünya hâlâ üçünün üzerinde, mutluluk balonlarını patlatmaya hazır bir şekilde belirmektedir.

Tatil sona erdiğinde, yeni ve kalıcı bir şey inşa edebilirler mi? Fanteziden öte bir şey.

Her Billionaire Boss kitabınızı
www.LeslieNorthBooks.com adresinden
edinebilirsiniz.

ALINTI

Bölüm 1

Laila adresi bir kez daha kontrol etti, diğer eli bebek taşıyıcısıyla meşgul olduğu için bir eliyle telefonunu beceriksizce tutuyordu. Yeni vasisine teslim ettiği altı aylık bebek çok sevimli ve son derece sakindi ama aynı zamanda *ağırdı*.

Bebek oturduğu yerde kıpırdandı. "Sorun yok, tatlım. Neredeyse geldik," diye mırıldandı Laila. Onu nazikçe ileri geri salladı, bu hareket taşıyıcının koluna açtığı yaraları daha da kötüleştirse de.

Adresin burası olduğundan emin olunca interkom sistemine doğru ilerledi ve PH için zile bastı, neden orada olduğunu açıklamak için her zamanki konuşmasını yapmaya hazırlanıyordu. Binanın ön kapısı tatmin edici bir klik sesiyle açılırken, Bay Marc Campbell'ın soru bile sormaması onu şaşırttı.

"Beklediğimden daha kolay oldu," diye seslendi şimdi ona gülümseyen küçük çocuğa. "Burası da çok serinmiş." Yüzüne süper soğuk bir hava çarptı ve minnetle gözlerini kapattı. Bekleyen asansöre yöneldi -taşıyıcı her adımda kalçasına çarpıyordu- ve PH düğmesine bastı.

Asansörün yukarı doğru hareketiyle bebeğin gözleri büyüdü ve heyecanla ayaklarını tekmeledi. Tam bir oyuncak bebeği, bu yüzden çocuk hizmetlerindeki masasını çoktan boşaltmış olmasına rağmen onu vasisine götürmek için gönüllü olmuştu. İç çekti. Bugünden sonra işsizdi ama iyi olacaktı.

"İkimiz de iyi olacağız. Göreceksin," dedi bebeğe ve kendine.

Birkaç dakika sonra asansörün kapıları hızla açılarak geniş bir mermer antreye girdi. Devasa bir pencere sırası ufuk çizgisinin manzarasını sunuyordu. Nefes almak için durakladı. Böyle çarpıcı bir manzara ve hepsi bir kişi için mi?

"Yardımcı olabilir miyim?"

Laila döndü ve yine nefesi kesildi. Manzara ne kadar güzel olursa olsun, karşısındaki adamın yanında hiçbir değeri yoktu. Öyle bir yakışıklıydı ki, yanaklarındaki kızarıklığı gizlemek için gözlerini hızla kaçırmak zorunda kalıyordu. Ona bakmak neredeyse acı veriyordu. "Siz Marc Campbell mısınız?"

Başını salladı, kaşlarının ikiz çizgileri arasında küçük bir çatık oluştu. "Vızıldadığınızda, sipariş ettiğim Çin yemeğini getirdiğinizi düşündüm." Adamın aksanını çıkaramadı. İrlandalı mı? İskoç mu? Kolundaki taşıyıcıya baktı. "Doğru yerde olduğuna emin misin?"

"Kesinlikle. Bu Grayson Clark. Altı aylık."

"Tamam mı?" Marc ona boş bir bakış attı. "O halde tebrikler sırayla mı, Bayan-?"

Bu her zaman en kötü kısım olmuştur. Laila gülümseyerek sözlerini yumuşatmaya çalıştı ama bunu nazikçe söylemenin bir yolu olmadığını biliyordu. "Diaz. Laila Diaz. ACS için çalışıyorum - Çocuk Hizmetleri Derneği. Bu çocuk, anne ve babası bir trafik kazasında öldükten sonra bugün bakıcısı tarafından bize teslim edildi. Fort Lee'de tankerle olan kaza. Belki haberlerde görmüşsünüzdür?"

Marc başını salladı. "Bu hafta yerel haberleri pek takip edemedim. Clark demiştin, değil mi?"

Sempatik bir şekilde başını salladı. "Grayson'ın ailesinin adı Remy ve Kendra Clark'tı."

Marc kendini dengelemek için duvara doğru uzandı. "Remy," diye nefes aldı. "Sana bu haberi veren kişi olduğum için çok üzgünüm."

Marc gözlerini kırptırdı ve sonra temizlemek istercesine başını salladı. "Hayır, hayır. Anlıyorum. Sadece-" Bebek arabasını işaret etti. "Bir oğulları mı oldu?"

Laila tekrar başını salladı. "Ve onlara bir şey olursa diye seni onun vasisi olarak atadılar. Bilmiyor muydun?"

Marc'ın omzu duvara çarptı, belki de onu dik tutan tek Şey buydu. Yüzü bembeyaz kesilmişti, bu da Laila'nın sorusunu yanıtlıyordu.

"Bay Campbell, bu kadar ani davrandığım için özür dilerim. Son birkaç haftadır birçok kez ulaşmaya çalıştık ancak sizinle temasa geçemedik. Böyle bir haberi vermenin gerçekten iyi bir yolu yok." Biraz yutkundu çünkü bu doğruydı. İşinin her zaman en nefret ettiğı kısmı buydu.

Bunu bir daha asla yapmak zorunda kalmayacağını bilmek, bu sabah aniden işten çıkarılmasını neredeyse rahatlatıyordu. Neredeyse, ama tam olarak değıl.

"Bunun senin için bir Şok olabileceğini düşündüm, bu yüzden sana geceyi geçirmen için bazı malzemeler getirme cüretini gösterdim," dedi aceleyle. Taşıyıcıyı mermer zemine bıraktı ve kolundaki yeniden kullanılabilir çantayı uzattı. "Bir paket bebek bezi, gece için yeterli mama, temiz bir tulum ve biraz da binkie. Binkileri sevip sevmediğini henüz bilmiyorum."

Çantayı taşıyıcının yanına bıraktı ve hala sessiz olan çocuğa baktı, bu ocuk hakkında söyleyebileceğı başka bir Şey olmadığını kabul etmenin üzüntüsüyle kalbinin sıkıştığını hissetti. Hiçbir Şey bilmiyordu.

"Anladığım kadarıyla Clarks'ın vasiyeti hâlâ vasiyetname aşamasında ama her Őeylerini Grayson'a bırakmışlar, dolayısıyla evrak işleri halledildikten sonra bakımını sağlamak için tüm mal varlığına erişiminiz olacak. Eğer o zamana kadarki masrafları için mirasın size bir miktar para göndermesini isterseniz-" Marc NoHo'daki bu lüks çatı katında yaşarken paraya ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu ama yine de açıklama yapmak işinin bir parçasıydı. "-Klark malikanesinin yöneticisine ulaşabilirsin. O kadının bilgileri bende var. Montclair'de bir avukat, çok iyi bir ünü olduğu söyleniyor." Elini çantasına attı, buruşturulmuş bir not kâğıdı çıkardı ve Marc'a uzattı.

O almadı.

Laila onun kül rengi yüzüne baktı ve hemen kendini kontrol etti. İki kalp atışı içinde sadece hiç tanımadığı bir bebeğin vasisi seçildiğini değil, aynı zamanda bir arkadaşının trajik bir şekilde öldüğünü de öğrenmişti. O bu haberi değerlendirirken nasıl bu kadar sabırsız davranabilirdi?

"Seni bir anda bu kadar çok şeyle vurduğum için özür dilerim," dedi, bu dünyanın acılarıyla yüzleştğinde onu her zaman saran o sıkı hüznün bandının kalbini sardığını hissederek. Parmakları onun koluna dokunmak ve güven verici bir şekilde sıkmak için can atıyordu ama bunu yapmaya hakkı yoktu. Profesyonel kalması gerekiyordu.

"İyisin," dedi Marc sert ve gergin bir sesle. "Yanlış bir şey yapmadın. Sadece işini yapıyorsun."

Belki öyleydi ama Laila bu adamla empati kuramayacak kadar yufka yürekliydi.

Taşıyıcıyı nazikçe ayaklarının dibine bıraktı ve parmaklarını bükerek ona şöyle dedi: "Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim ama korkarım bugün ACS'deki son günüm. Eğer başka sorularınız olursa, eminim diğer personel size yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır.

-Ama en hızlı yanıt veren onlar olmayabilir." Bütçe kesintileri, onunki de dahil olmak üzere bir dizi işten kurtulmak anlamına geliyordu. Geriye kalanlar da inanılmaz derecede zorlanacaklardı - sanki zaten zorlanmıyorlarmış gibi. "Şu anda ofiste işler biraz... telaşlı. Son görevim olarak onu bugün getirmek istememin bir nedeni de Grayson'ı hemen size getirmezssem gözden kaçıp koruyucu aileye verilebileceğinden korkmamdı." Ağzı açık uyuyan ve çenesinin yanındaki kıvrımlarda küçük bir salya birikintisi olan bebeğe sevgiyle bakmak için çömeldi. Ona gülümsemekten kendini alamadı. "Ve senin gözden kaçmana izin veremezdik, küçük adam," diye bitirdi sessizce.

Başını kaldırıp baktığında Marc karşısında duruyordu, bir kolu yukarı doğru kıvrılmış, yavaşça ensesini ovuyordu. Yüzünde perili, boş bir ifade vardı.

Sonra gözlerinin önünde kendini toplar gibi oldu. "İçeri gelebilir misiniz?" diye sordu ona, arkasındaki çatı katını ilk kez görebilmesi için geri adım atarak. "Birkaç telefon görüşmesi yapabilmem için ona bir süre daha göz kulak olabilirsiniz çok memnun olurum." Sonra yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, bunun son gününüzdeki son göreviniz olduğunu söylemişsiniz. Gitmen gerekiyor mu? Seni bir şeyden alıkoyuyor muyum?"

"Hayır, hiç de değil," dedi. "Onunla biraz daha kalmamın sakıncası yok." Taşıyıcıyı tekrar kaldırmak için hamle yaptı ama o daha hamlesini tamamlayamadan Marc onu kucakladı ve içeri girmesi için işaret etti.

Garip bir şekilde centilmence bir jestti ve Laila kendini büyülenmiş buldu, sonra da yardımseverlik gibi basit bir şeyden etkilendiği için biraz utandı.

Taşıyıcı olmadan, onun dairesine girdiğinde garip bir şekilde hafiflemiş hissetti. Hatta neredeyse başı dönüyordu, gerçi bunun önündeki muhteşem manzarayla daha çok ilgisi olabilirdi.

Kendisiyle gökyüzü arasında hiçbir şey yokmuş gibi görünen bir dizi temiz pencere, Aşağı Manhattan silüetinin büyük kısmıyla desteklenen aşağıdaki sokak manzarasını gözler önüne seriyordu. Batan güneşin altında, uzaktaki Dünya Ticaret Merkezi kulesinin anteninin etrafında kıvrılan küçük bir bulut parçasının kenarları pamuk şekeri gibi pembeye çalıyordu. Beklenmedik bir şekilde, koruyucu ailesinin ona bir çubuk pamuk şeker aldığı Jersey sahiline yaptığı bir gezinin uzun zamandır kayıp olan anısını canlandırdı.

Laila zihinsel olarak kendini silkeledi, düşüncelerini zorla günümüze geri çekti ve etrafına baktı. Çatı katının derinliklerinde bir yerden Marc'ın sesi alçak ve gergin tonlarda gümbürdüyordu. Bir an dinlemek için kendini zorladı. Adamın aksanı daha da kalınlaşmıştı ve söylediklerinin çoğunu anlamasını zorlaştırıyordu. Avukatıyla konuşuyor olması gerektiğine ancak Grayson taşıyıcısında kıpırdanıp dikkatini çekmeden önce karar verebildi.

Bebek, kayışlara karşı mücadele ederken komik bir şekilde burnunu kıvırdı. Tombul yumruğu havaya kalktı ve Laila hemen Marc'ın antrenin mermer zeminine bıraktığı yere koştu. "Şşşt," diye seslendi, yüzüne dokunarak. "Oh, terlemişsin," dedi dehşetle. "Hadi seni oradan çıkaralım."

Laila onu kollarına aldı ve çocuk tüm vücudunu ona doğru kıvırdı, bir an boynuna sokuldu, sonra biraz mızızlandı ve yumruğunu sıkarak gözlerini ovuşturdu. Laila onun dikkatini çekecek bir şeyler bulmak için etrafına bakındı ama bu dairededeki her şey bir bebeğin oynaması bir yana, yanında nefes alması için bile fazla pahalı görünüyordu. Tam şarkı söylemeye başlayacaktı ki boynunda bir çekiştirme hissetti.

"Beğendin mi?" diye sordu ona. Grayson'ın gözleri öylesine odaklanmıştı ki, ağgözlü küçük yumruğunu her zaman boynuna taktığı basit kolyenin etrafına kapatırken neredeyse kesişeceklerdi. "Çok sert çekme, tamam mı? Nazik ol," dedi ve parlak nesneyi incelemesi için gereken doğru basınç miktarını göstermek için elini tuttu. "Gerçek bir anlamı yok, sadece güzel göründüğünü düşünüyorum, sen ne düşünüyorsun? Hayır, ağzında değil ama-"

"Sizi beklettiğim için özür dilerim."

Laila irkilerek Marc'a döndü. Grayson'a o kadar odaklanmıştı ki, onun telefon görüşmesini tamamladığını kaçırmış olmalıydı. "Sorun değil," dedi, Grayson'ı diğer kalçasına kaydırarak ona dönebildi. "En azından benim için. Peki ya senin için?"

Marc o uzun nefeslerinden birini daha verdi. "Bu haber zor bir zamanda geliyor." Durakladı ve sonra hınzırca güldü. "Gerçi doğrusunu söylemek gerekirse böyle bir haberi almak için iyi bir zaman düşünemiyorum. Ama birkaç şeyi iki kez kontrol etmem gerekiyordu çünkü ailem ve ben yarın altı haftalık bir gemi yolculuğuna çıkıyoruz."

"Altı hafta," diye yineledi Laila. Altı hafta sürecektir bir tatil. Ona aya uçacağını da söyleyebilirdi. Bu da bir o kadar yabancı bir kavramdı.

"Evet," dedi Marc. "Her şey ayarlandı ve artık iptal etmek için çok geç. Ama şimdi bakmam gereken bir çocuğum mu var?" diye bitirdi, sesi inanmaz bir şekilde yükseliyordu.

Daha önce hiç kimsenin bu kelimeyi normal bir konuşmada yüksek sesle söylediğini duymamıştı ama *Outlander*'ı büyük bir hayranlıkla izlemişti, bu yüzden en azından Marc'ın İskoç olduğunu biliyordu.

"Bu çok fazla." Anlayış göstermesi gerekiyordu. Son birkaç haftayı hayatının tüm planları altüst olmuş gibi hissederek geçirmişti - gerçi onun koşulları belirgin bir şekilde farklıydı. Bir yıl önce New York'a, internette tanıştığı uzun mesafeli erkek arkadaşının yanına taşındığında, hayatındaki her şey yolunda görünüyordu. Başarılı bir adamla iyi bir ilişkisi vardı ve kısa sürede ACS'de bir iş bulmuştu. Brian evlenme teklif ettiğinde her şey mükemmel görünüyordu.

Sonra eve geldiğinde nişanlısını başka bir kadınla yatakta buldu ve güvendiği ilişki bir anda dağıldı. Nişanlısı taşındığında daire onda kalmıştı ama maaşıyla karşılayamayacağı için bu pek bir fayda sağlamamıştı. Bütçe kesintileri ve yeniden yapılanma sayesinde bugünden sonra maaş alamayacaktı. Hayatın karşısına çıkardığı her şeyin üstesinden gelebileceğine inanmak hoşuna gidiyordu ama son zamanlarda hayat iki eliyle birden fırlatıyordu.

Kayboluşunu kontrollü bir dönüşe çevirmek için elinden geleni yapıyordu. Kendisi için yeni, daha uygun fiyatlı bir yer bulmaya ve kira kontratı bitene kadar mevcut dairesini kiraya vermeye çalışıyordu. Yeni bir iş için de iyi bir ipucu yakalamıştı: Queens'te açılacak olan yeni toplum merkezindeki müdürlük pozisyonu. Ne yazık ki hala binayı tamamlıyorlardı ve henüz mülakat aşamasına geçmemişlerdi, bu da Laila'yı tedirgin ediyordu. Konuştuğu kadın ona bu iş için biçilmiş kaftan olduğunu söylemişti. Ancak işe alınması muhtemelen iki aydan önce gerçekleşmeyecekti. Ve açıkçası o zamana kadar nasıl geçineceğini bilmiyordu.

Yine de bir yolunu bulacaktı. Bulmak zorundaydı.

Marc bunu bilmiyordu elbette. Ama nefes almakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu, tıpkı son bir aydır onun hissettiği gibi. Ortak noktaları buydu. Aralarındaki fark, onun için altı haftalık bir gemi seyahati kulağa cennet gibi gelirken, Marc'ın bunu söyleme şeklinin cehennemin yedinci çemberi gibi gelmesiydi.

"Biraz zamana ihtiyacın olduğunu anlıyorum." Laila, Grayson'ın parmaklarını kolye zincirinden çözerek şöyle dedi. "Grayson'a bir koruyucu aile ayarlayabilirim-"

"Kesinlikle hayır," diye hemen araya girdi Marc. "Çocuklar söz konusu olduğunda tam bir aptal değilim. Daha küçük kuzenlerim var. İdare edebilirim." Grayson'ı tutmak için uzandı.

Bu babalık sorumluluğu gösterisi her ne kadar bayıltıcı olsa da, Laila bebeği bırakmak konusunda isteksizdi.

Marc bunu fark etmiş olmalı ki ellerini indirdi ve kıkırdadı. "Ailemin bu gece burada kalacağını ve bana destek olabileceklerini söylersem kendini daha iyi hisseder misin?"

Laila gülümsedi. "Belki biraz."

"O zaman ailem burada kalıyor. Annem ve babam şu anda akşam yemeğine çıktılar ve şehirde geçirdikleri gecenin tadını çıkarıyorlar." Durakladı ve kaşlarını çattı. "Bu onların gecesine biraz gölge düşürecek."

"Gemi seyahatindeyken annenle baban sana yardım edecek mi?" Laila merak etti.

"Edebilirler ama onlar için tatil olması gerektiği için bu adil olmaz. Hayır, gemi seyahati için bir dadı bulmam gerekecek. Çocuğa özel göz kulak olmak, benim kanat germemden daha iyi bir fikir gibi görünüyor." Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Ve yola çıkmadan önce bunu yapmak için tam on sekiz saatim var. Endişelenecek bir şey yok, değil mi?" diye bitirdi sözlerini, Laila'ya bakarak.

Laila onunla birlikte gülmekten kendini alamadı. "Çok kolay. Demek istediğim, çocuklarla deneyimli biri var.

Burada, fuayenizde işsiz. On sekiz saate bile ihtiyacın yok."

Marc'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Laila birkaç dakika boyunca ona sadece aptalca gülümseyebildi. Neden ona öyle bakıyordu? Neden az önce yaptığı komik şakaya gülmüyordu-?

"İşe alındın," diye ağzından kaçırdı.

"Ben-ne?" Laila ona baktı, sonra başını salladı. "Hayır, hayır, yani teşekkür ederim ama ben sadece şaka yapıyordum. Beni Adam'dan tanımıyorsun."

"Çocuk hizmetleri için çalışıyordun. Bir ya da iki kez kontrolden geçtiğini varsayıyorum," dedi Marc. "İhmalden dolayı kovuldun mu?"

"Kesinlikle hayır," diye homurdandı Laila. "Hiç kovulmadım, bütçe kesintileri nedeniyle işten çıkarıldım."

"Büyük. Emin olmak için bir kez daha geçmiş kontrolü yaptırır mısınız?"

"|-"

"Ve tabii ki acele bir uyuşturucu testi de. Bir saat içinde bir tane bulabilirim." "Evet, ama-"

"Pasaportunuz var mı? Kahretsin, önce bunu sormalıydim."

O ve Brian balayı için İngiliz Virgin Adaları'na bir gezi planlamışlardı. "Evet." İcini çekti. "Pasaportum var."

"O zaman işe alındın."

"Emin misin?" Hâlâ tam olarak inanamıyordu ama bir saat içinde Laila, Marc'ın avukatının hazırladığı ve e-posta ile gönderdiği sözleşmeyi imzaladı ve muazzam bir meblağ karşılığında işe alındığını belirtti -Atlantik'te altı haftalık bir gemi seyahatinde dadı olarak hizmet etmek. Tri-State bölgesinden hiç ayrılmamış bir evlatlık çocuk için oldukça şaşırtıcı.

"Şok geçirmiş gibi görünüyorsun," dedi Marc nazikçe, kalemini bıraktığında. "Endişelenecek bir şey yok. Eğlenceli olacak."

Tam o sırada Grayson kan donduran bir feryat kopardı ve Laila ikisini de neye bulaştırdığını merak ederek yeni suçlusunun yanına koştu.

Her Billionaire Boss kitabını

**www.LeslieNorthBooks.com adresinden
edinebilirsiniz.**

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

